

words

words without boundaries

พญพายุดาบ 3.1

A Storm of Swords

มหากาพย์แฟนตาซี ชุด มหาศึกชิงบัลลังก์ เล่มสาม
A Song of Ice and Fire

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน

เขียน

ศศมาภา

แปล

115014 ดัชนีราคาหนังสือ

ค่านานักพิมพ์

หนังสือเรื่อง *พายุดาบ* หรือ *A Storm of Swords* นี้เป็นเล่มสามของนวนิยายชุด *A Song of Ice and Fire* หรือที่ทางสำนักพิมพ์ตั้งชื่อภาษาไทยว่า *มหาศึกชิงบัลลังก์* ตามชื่อภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์ที่สร้างจากหนังสือชุดนี้

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน ผู้เขียน ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนนวนิยายมหากาพย์แฟนตาซีชุดนี้รวมทั้งสิ้น 7 เล่ม ขณะนี้เขาเขียนเสร็จและจัดพิมพ์ออกมาแล้ว 5 เล่ม คือ

1. *A Game of Thrones* (ค.ศ. 1996)
2. *A Clash of Kings* (ค.ศ. 1999)
3. *A Storm of Swords* (ค.ศ. 2000)
4. *A Feast for Crows* (ค.ศ. 2005)
5. *A Dance with Dragons* (ค.ศ. 2011)

ส่วน 2 เล่มสุดท้าย คือ

6. *The Winds of Winter*
7. *A Dream of Spring*

นั้นยังเขียนไม่เสร็จและยังไม่มีกำหนดออกจำหน่าย

สำนักพิมพ์ words ภาครัฐมีใจอย่างยิ่งที่ได้รับลิขสิทธิ์จากต่างประเทศ
สำหรับการแปลและจัดพิมพ์จำหน่ายหนังสือชุดยิ่งใหญ่ในฉบับภาษาไทย
แต่เนื่องจากหนังสือแต่ละเล่มมีความหนาบางเล่มหนากว่า 1,000
หน้า ทางสำนักพิมพ์จึงตัดสินใจแบ่งพิมพ์แต่ละเล่มออกเป็น 2 เล่ม
เพื่อความสะดวกในการอ่านและพกพา

สำนักพิมพ์ words หวังว่า *ผจญภัยดาบ* เล่มสามของ *มหาศึก*
ชิงบัลลังก์ นี้จะเป็นที่ถูกใจบรรดาแฟน ๆ ที่รอคอย และโปรดติดตาม
เล่มอื่นๆ ซึ่งสำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์ตามลำดับต่อไป

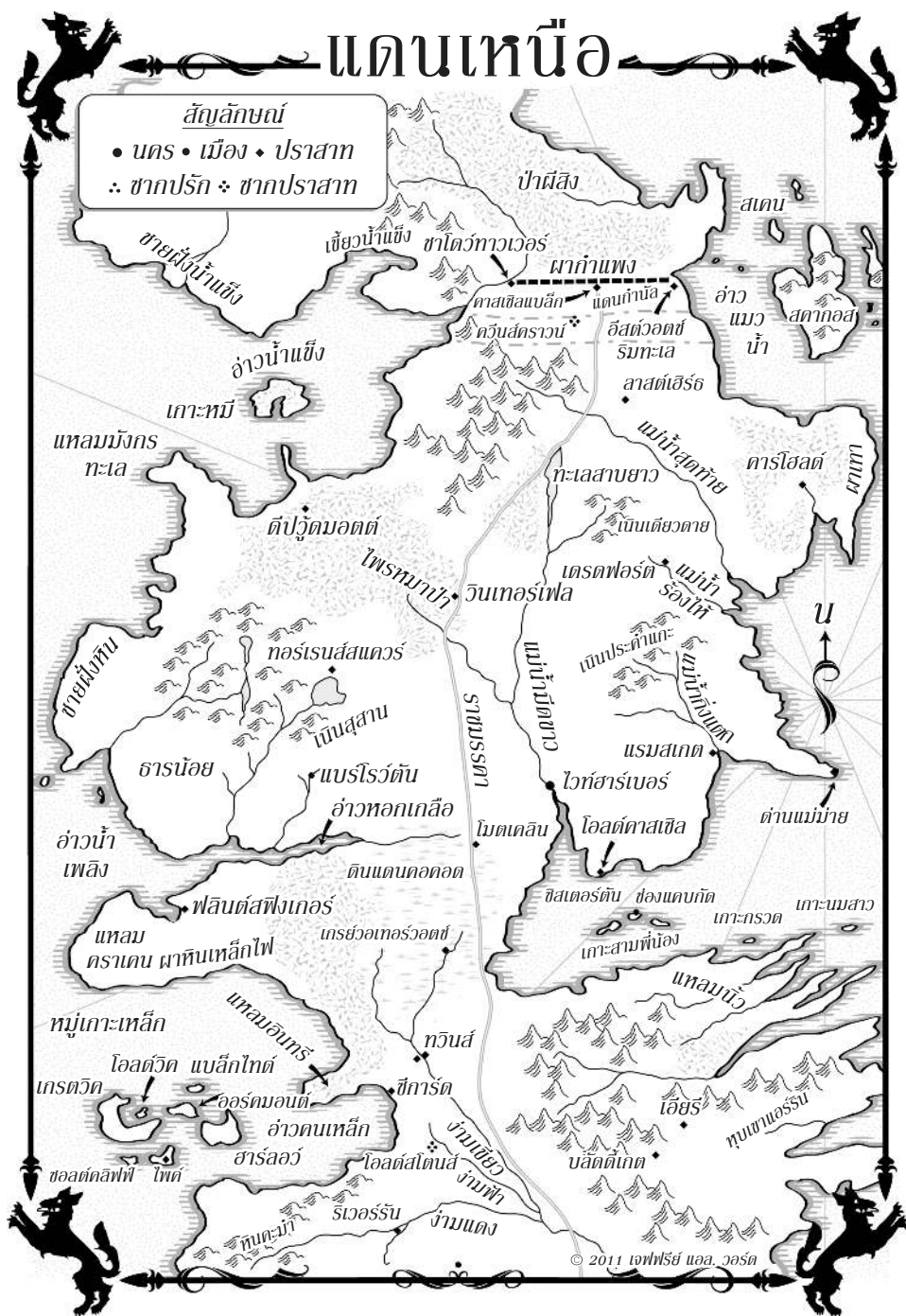
words

แดนเหนือ

สัญลักษณ์

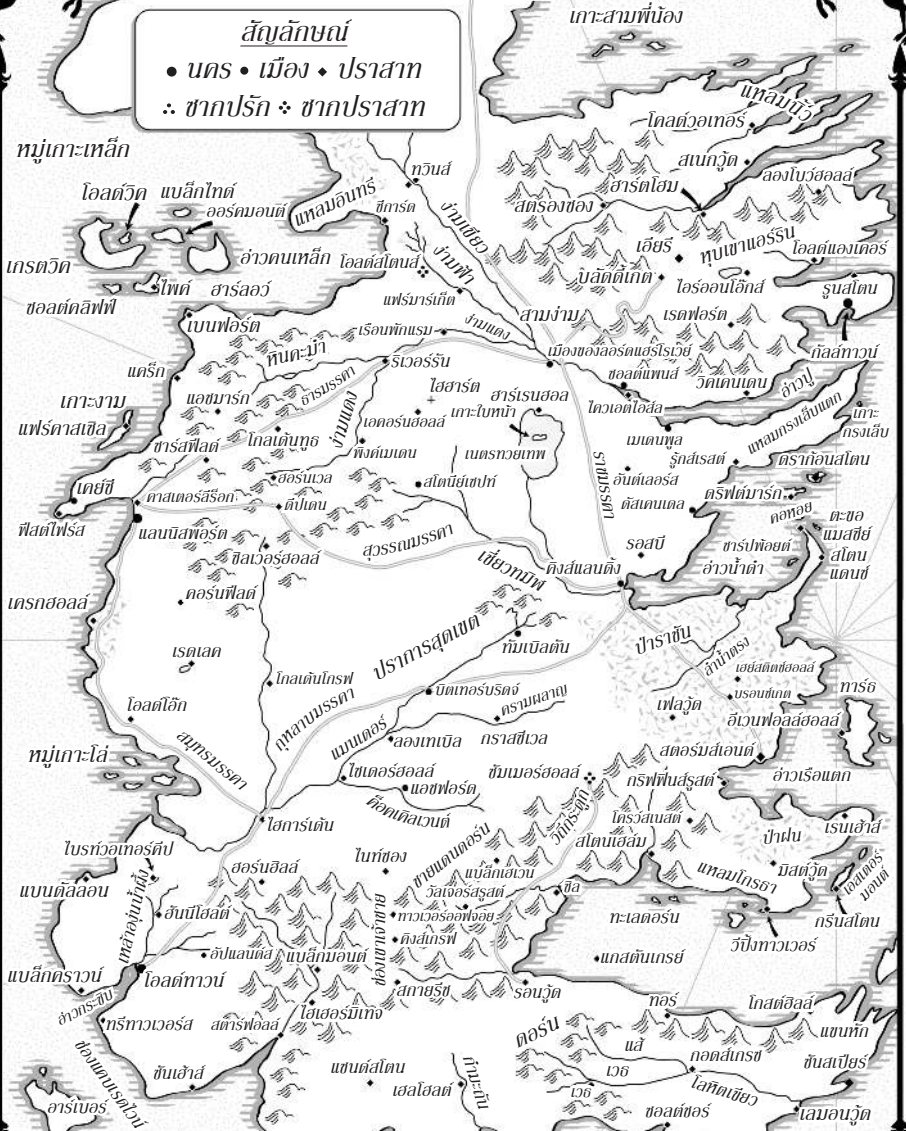
- นคร • เมือง • ปราสาท
- .. ชากปรัก ❖ ชากปราสาท

แดนใต้

สัญลักษณ์

- นคร • เมือง • ปราสาท
- ◊ ชากปรัก ◊ ชากปราสาท

นอกผากำแพง

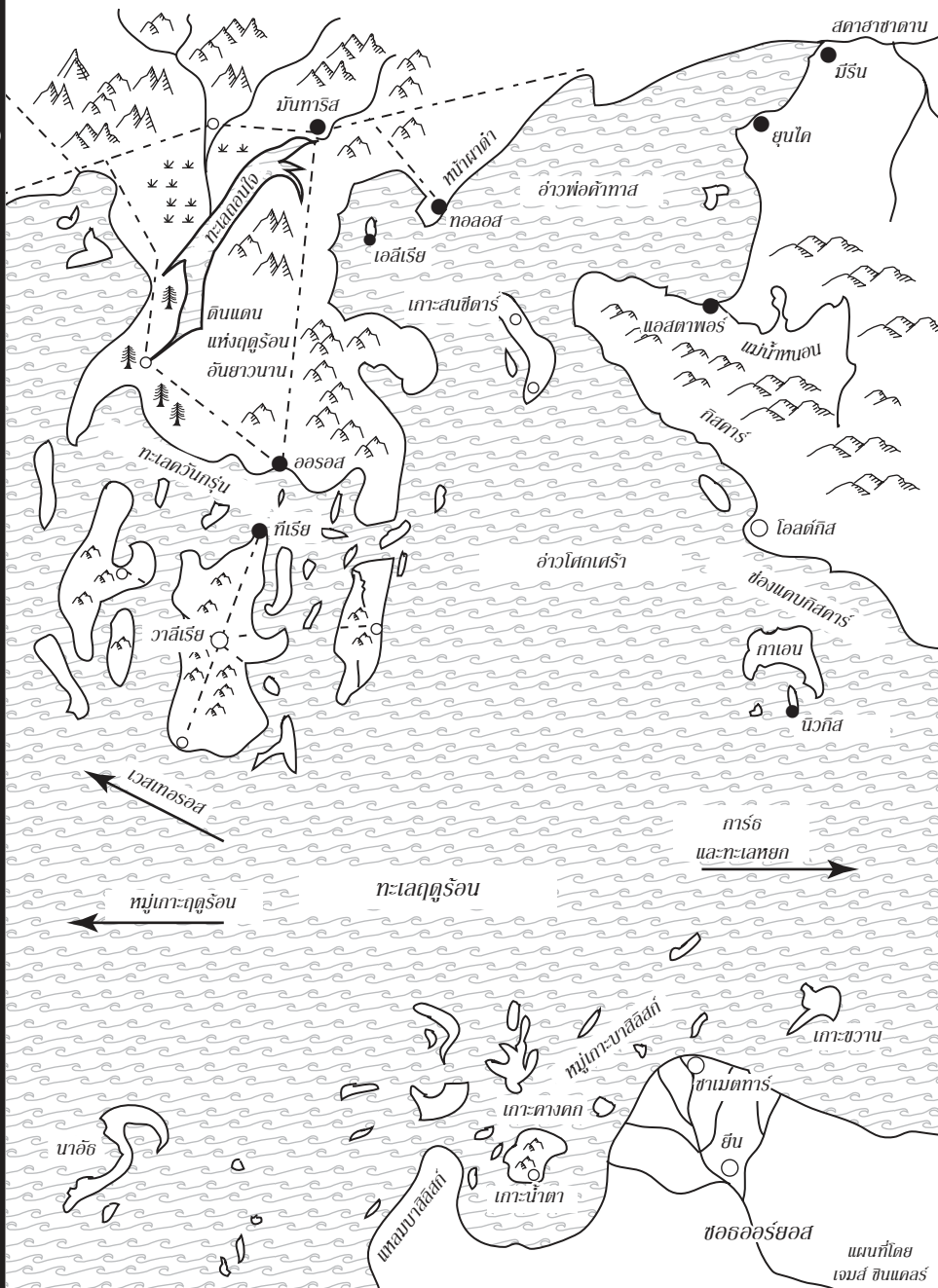
◆ - ปราสาท
◇ - ซากปราสาท

ที่มั่นของหน่วยพิทักษ์ราตรี

1. เวสต์วอตซ์ริมสะพาน
2. ซาโดว์ทาวเวอร์
3. เซนต์เนลสันแดนท์
4. เกรย์การ์ด
5. สโตนดอร์
6. ฮอร์ฟโรสตันฮิลล์
7. ไอซ์มาร์ก
8. ไนท์ฟอร์ต
9. ดีปเลค
10. ควีนส์เกต
11. คาสเซิลแบล็ก
12. โอบนซีลด์
13. วู้ดส์วอตซ์ริมสระ
14. เซเบิลฮอลล์
15. โรเบิร์ต
16. ลอนแบร์โรว์
17. ทอร์ชส์
18. กรีนการ์ด
19. อีสต์วอตซ์ริมทะเล

ดินแดนแห่งฤดูหนาวอันติดกาล
(ไม่ปรากฏในแผนที่)

บทนำ

อากาศ วันนั้นที่มิมเทและหนาวเยือก และพวกสุนัขก็ไม่ยอมดมกลิ่น

นางหมาสีดำตัวใหญ่สุดจุมูกหนึ่งทีที่รอยตีนหมี ก่อนจะถอยหลังและวิ่งห่างซุกหว่างขากลับไปหาฝูงซึ่งขดตัวอยู่ด้วยกันอย่างทุกซทหริมฝั่งแม่น้ำขณะที่สายลมบาดเนื้อ เซ็ตต์ก็รู้สึกถึงสายลมเช่นกัน มันแทงทะลุชั้นหนังเคียวและผ้าขนสัตว์สีดำที่เขาสวม อากาศหนาวเกินไปสำหรับทั้งคนและสัตว์ แต่พวกเขาก็อยู่ที่นั่นแล้ว เขาเบะปากและเกือบรู้สึกได้ถึงผีพุงท้องที่ปกคลุมแก้มและคอของเขาที่กลายเป็นสีแดงและรู้สึกโกรธ ข้าควรจะได้ปลอดภัยอยู่ที่ผากำแพง ดูแลฝูงเรเวนบ้าๆพวกนั้น และก่อไฟให้ไมสเตอร์เอมอนผู้เฒ่า เพราะเจ้าลูกนอกสมรส จอน สโนว์ คนเดียวที่ชิงตำแหน่งนั้นไปจากเขา จอนกับเพื่อนตัวอ้วน แซม ทาร์ลี เป็นความผิดของพวกนั้นที่เขาต้องมาอยู่ที่นี่หนาวแทบแข็งตายกับฝูงหมาล่าเนื้ออยู่กลางป่าผีสิงเช่นนี้

“เจ็ดนรกเอ๊ย” เขากระซอกเชือกล่ามอย่างแรงเพื่อตีความสนใจจากพวกสุนัข “แะรอยเข้า ไอ้หมาเฮงชวย นั้รรอยตีนหมีนะ พวกแกอยากกินเนื้อหรือเปล่า หาให้เจอ!” แต่ฝูงหมาล่าเนื้อกลับยิ่งซุกตัวแน่นขึ้นและส่งเสียงโหยหวน เซ็ตต์ตัวดแล้สันๆเหนือหัวพวกมัน และนางหมาสีดำก็คำรามใส่เขา “เนื้อหมาก็งออร่อยไม่แพ้เนื้อหมี” เขาเตือนมัน ลมหายใจจากทุกคำพูดของเขา กลายเป็นน้ำแข็ง

ลาร์ก ชาวเกาะสามพี่น้อง ยืนกอดดอกโดยซุกมือทั้งสองใต้รักแร้ เขาสวมถุงมือขนสัตว์สีดำ แต่ก็บ่นไม่หยุดว่านิ้วของเขาเย็นจนแข็ง “มันหนาว

เกินกว่าจะออกเล่า” เขาบอก “ช่างหมีตัวนี้เถอะ มันไม่คุ้มให้เราหนาวตายหรอก”

“เรากลับมือเปล่าไม่ได้ ลาร์ก” พอลตัวจ้อยพึมพำผ่านหมวดเคราสีน้ำตาลที่ปกคลุมใบหน้าส่วนใหญ่ของเขา “ลอร์ดผู้บัญชาการต้องไม่ชอบแน่” มีน้ำแข็งอยู่ใต้จมูกปึกๆ ของชายร่างใหญ่ตรงที่น้ำมูกของเขากลายเป็นน้ำแข็งมือใหญ่เหอะหะที่สวมถุงมือขนเฟอร์หนากำด้ามหอกไว้แน่น

“ช่างหมีเผ่านั่นด้วย” ชาวเกะสามพี่น้องบอก เขาเป็นชายร่างผอมที่มีเครื่องหน้าคมและมีตาหลุกหลิก “ยังไม่มอร์มอนต์ก็จะตายก่อนฟ้าสว่างอยู่แล้ว จำไม่ได้รี ใครจะไปใส่ใจว่าเขาชอบอะไร”

พอลตัวจ้อยกะพริบตาเล็กลงๆ ลีดำ บางทีหมอนั่นอาจลืมไปแล้ว เซ็ตต์คิด เขาโง่เง่าพอจะลืมได้เกือบทุกอย่างนั่นละ “ทำไมเราต้องฆ่าหมีเผ่าด้วยเราก็แค่หนีไปโดยไม่ยุ่งกับเขาไม่ได้หรือ”

“เจ้าคิดว่าเขาจะปล่อยเราไปละ” ลาร์กถาม “เขาจะตามล่าเรา เจ้าอยากถูกล่าหรือไง ไอ้หมีขี้เลื่อย”

“ไม่” พอลตัวจ้อยตอบ “ข้าไม่อยากถูกล่า ไม่เลย”

“งั้นเจ้าจะฆ่าเขาไหมล่ะ” ลาร์กถาม

“ฆ่า” ชายร่างใหญ่กระแทกปลายหอกกับตลิ่งที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง “ข้าจะฆ่า เขาไม่ควรตามล่าเรา”

ชาวเกะสามพี่น้องเอามือออกจากรักแร้และหันมาหาเซ็ตต์ “เราต้องฆ่าพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดนะ ข้าว่า”

เซ็ตต์เบือนหน้าที่จะฟังเรื่องนี้เต็มที่ “เราพูดเรื่องนี้จบแล้ว หมีเผ่าตายแล้วก็เบลนจากซาโดว์ทาวเวอร์ กรับส์กับเอิร์นที่โชคร้ายจับสลากต้องเข้าเวรพิทักษ์พอดี้ ไดเวนกับแบนเนนที่เกาะรอยเก้ง กับเซอร์หมูอ้วนที่เป็นคนดูแลนกแรเวน แค่นั้น เราจะฆ่าพวกเขาเจียบๆ ตอนพวกเขาหลับ ถ้ามีเสียงร้องแม้แต่แอะเดียว เราเสร็จแน่ เสร็จหมดทุกคน” ฝีพูกองของเขาแดงด้วยโทสะ “ทำงานของเจ้าและดูให้ลูกพี่ลูกน้องของเจ้าทำงานของพวกเขา ส่วนพอล พยายามจำไว้ด้วยนะว่าตอนเวรสาม ไม่ใช่เวรสอง”

“เวรสาม” ชายร่างใหญ่เอ่ยผ่านหมวดเคราและน้ำมูกที่แข็งเป็นน้ำแข็ง

“ข้ากับตินแมว ข้าจำได้เซ็คต์”

คืนนี้เป็นคืนเดือนดับ และพวกเขาได้สลักรูเพื่อให้นักพิทักษ์เพื่อให้คนของพวกเขาเปิดคนยืนเฝ้าระวัง กับอีกสองคนดูแลมา ไม่มีเวลาไหนเหมาะเท่านี้ อีกแล้ว นอกจากนี้ พวกคนเถื่อนอาจเล่นงานพวกเขาวันใดวันหนึ่งก็ได้ เซ็คต์ต้องการไปให้ไกลจากที่นี่ก่อนเกิดเรื่องนั้น เขาตั้งใจจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

พี่น้องร่วมสาบานสามร้อยคนของหน่วยพิทักษ์ราตรีได้ขึ้นมาขึ้นเหนือสองร้อยจากคาสเซิลแบล็กและอีกหนึ่งร้อยจากซาโดว์ทาวเวอร์ เป็นกองกำลังลาดตระเวนที่ใหญ่ที่สุดในความทรงจำของผู้ที่มีชีวิตอยู่ หรือเกือบหนึ่งในสามของหน่วยพิทักษ์ราตรี พวกเขาต้องการตามหาเบน สตาร์ค, เซอร์เวย์มาร์รอยซ์ และนักลาดตระเวนคนอื่นที่หายตัวไป และค้นหาวาทำไมพวกคนเถื่อนจึงละทิ้งหมู่บ้าน แต่พวกเขาไม่ได้ร่ำรอยของสตาร์คกับรอยซ์มากไปกว่าตอนออกจากผากำแพง แต่พวกเขารู้ว่าคนเถื่อนหายไปไหนหมด พวกนั้นหนีขึ้นสู่บริเวณที่สูงอันเหน็บหนาวของเทือกเขาเขี้ยวน้ำแข็งที่แสนทรมันดาร เชิญพวกนั้นสู่มหัวกันอยู่ที่นี่จนโลกสลายและเซ็คต์ก็จะไม่สนใจเลย

แต่ไม่หรอก พวกคนเถื่อนกำลังจะลงมาตามแม่น้ำธารน้ำนม

เซ็คต์เหลือบตาขึ้นและเห็นมันอยู่ที่นั่น ต่ลิ่งหินของแม่น้ำปกคลุมด้วยหิมะ ลำน้ำสีน้ำนมจางๆรินไหลไม่สิ้นสุดลงมาจากยอดเขาเขี้ยวน้ำแข็ง และตอนนี้ มานซ์ เรย์เดอร์ กับพวกคนเถื่อนกำลังหลั่งไหลมาในทิศทางเดียวกัน ธรอน สมอลวู้ด กลับมาอย่างตื่นตระหนกเมื่อสามวันก่อน ขณะที่เขาเข้าไปรายงานผลการสอดแนมต่อหมีเฒ่า คนของเขา เคดจ์ วิตอาย ก็เล่าให้พวกที่เหลือบฟังว่า “พวกมันยังอยู่แถวเชิงเนิน แต่พวกมันกำลังมา” เคดจ์บอกพลางเอามืออึ้งไออนุ่นจากไฟ “ฮาร์มาหัวหมาคุ่มกองหน้า นั่งหมาหน้าปฐนั้นโกดี๊แอบเข้าไปในค่ายของนางและเห็นนางอยู่ข้างกองไฟ ไอ้ไอ้ทัมเบอร์จอนอยากยิงธนูใส่นาง แต่สมอลวู้ดมีสมองกว่า”

เซ็คต์ถ่มน้ำลาย “พวกนั้นมันกินเท่าไร เจ้าบอกได้ไหม”

“เยอะเยะมากมาย สองหมื่น สามหมื่น เราไม่ได้ยูนับหรอก ฮาร์มามีคนอยู่ห้าร้อยในกองหน้า ทุกคนขี่ม้า”

พวกที่อยู่รอบกองไฟสบตากันอย่างไม่สบายใจ แต่เห็นคนเถื่อนลึกลับ

ซึ่งมันก็ถือเป็นเรื่องยากแล้ว แต่เนี่ย หัวร้อย...

“สมอลล์วู้ดส่งข้ากับแบนเนนอ้อมกองหน้าไปแอบดูขบวนหลัก” เคดจ์เล่าต่อ “มันยาวไม่สิ้นสุดเลย พวกมันเคลื่อนตัวช้าเหมือนแม่น้ำที่เป็นน้ำแข็งวันละสี่ห้าไมล์ แต่พวกมันดูเหมือนไม่คิดจะกลับหมู่บ้านอีกแล้ว คนกว่าครึ่งเป็นผู้หญิงและเด็ก แถมยังต้อนรับสัตว์มาด้วย ทั้งแพะ แกะ และแม่กระต่าย ออริคส์ที่ลากเลื่อน บรรทุกขนสัตว์เป็นมัดๆ กับเนื้อเป็นซีกๆ กรงไก่ เครื่องปั้นเนย และเครื่องปั้นด้าย ข้าวของประดามีทั้งหมด ทั้งลาทั้งม้า บรรทุกกันจนหลังแทบหัก พวกผู้หญิงก็เหมือนกัน”

“พวกมันเลาะธารน้ำนมมาทั้งนั้นแหละ” ลาร์ก ชาวเกาะสามพี่น้องถาม “ก็ข้าพูดแบบนี้ไม่ใช่หรือไง”

ลำธารน้ำนมจะพาคนเถื่อนผ่านกำแพงแห่งปฐมนุรุช หรือป้อมวงแหวนโบราณที่หน่วยพิทักษ์ราตรีตั้งค่ายพัก คนที่มีสมองแม่เพียงน้อยนิดย่อมเห็นว่าถึงเวลารื้อค่ายและถอยกลับผากำแพงแล้ว แม้หมีเผ่าจะเสริมความแข็งแกร่งของกำแพงด้วยเหล็กแหลม หลุมพราง และขวาก แต่ทั้งหมดไม่มีทางต้านทานทัพใหญ่ขนาดนั้นได้ ขึ้นโรงร่อยู่นี้ต่อไป พวกเขาจะถูกล้อมและพ่ายแพ้

และขอเรน สมอลล์วู้ด ก็อยาก โจมตี ดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวาน เป็นอัศวินฝึกหัดของเซอร์มัลลาดอร์ ลีอก เมื่อคืนก่อนสมอลล์วู้ดไปที่กระโจมของลีอก เซอร์มัลลาดอร์มีความคิดเหมือนเซอร์รอตทิน ไวเธอร์ส ผู้เฒ่า คือถอยกลับผากำแพง แต่สมอลล์วู้ดอยากโน้มน้าวให้เขาทำตรงข้าม “พระราชานอกผากำแพงผู้นี้ไม่มีวันคาดว่าเขาจะเจอเราขึ้นเหนือมาไกลขนาดนี้แน่” ดอนเนล หน้าหวานรายงานคำพูดของเขา “และทัพใหญ่โตของเขาก็เป็นแค่กลุ่มคนงุ่มง่าม มีแต่พวกไร้ประโยชน์ที่ไม่รู้ว่าจะจับดาบด้านไหนด้วยซ้ำ แค่โดนขัดที่เดียวพวกมันก็กลัวหัวหด ร้องโหยหวนไม่เป็นท่ากลับกระต้อมไปอีกห้าสิบปีแล้ว”

สามร้อยต่อสามหมื่น เซ็ดต์เรียกมันว่าความบ้าคลั่งอย่างสิ้นเชิง และสิ่งที่ร้ายกว่านั้นก็คือเซอร์มัลลาดอร์เชื่อ และทั้งคู่กำลังจะช่วยกันกล่อมหมีเผ่า “ขึ้นรอนานเกินไป เราอาจเสียโอกาส ไม่มีวันมาถึงอีก” สมอลล์วู้ดบอกทุกคน

ที่ฟัง เซอร์ออตติน ไวเธอร์ส แย้งว่า “เราคือโลที่ปกป้องอาณาจักรของมนุษย์ เราไม่โยนโลทิ้งถ้าไม่มีเหตุผลอันดี” แต่ธเรน สมอลวู้ด ได้ว่า “ในการต่อสู้ด้วยดาบ การป้องกันตัวที่แน่นอนที่สุดคือการฟันดาบอย่างรวดเร็วจนฆ่าศัตรู ไม่ใช่การหุดตัวซ่อนหลังโล”

แต่ทั้งสมอลวู้ดและไวเธอร์สไม่มีอำนาจบัญชาการ ลอร์ดผู้บัญชาการมอร์มอนต์ต่างหากที่มี และมอร์มอนต์ก็รอกองสอดแนมอื่นๆ รोजาร์แมน บัคเวล กับพวกที่โตขึ้นโดยภัย และรอโควรินครึ่งมือกับจอน สโนว์ ที่ไปสืบข่าวแถวช่องเขาโหยหวน แต่บัคเวลกับครึ่งมือยังไม่กลับมาเสียที น่าจะตายไปแล้ว เช็ตต์วาดภาพจอน สโนว์ นอนตัวเขียวและแข็งที่อยู่นอนยดเขา อ่างว่างหนาวเหน็บที่โชนลักแห่งโดยมีหอกของคนเถื่อนปักบนท้าย ความคิดนั้นทำให้เขาขี้มได้ หวังว่าพวกนั้นจะฆ่าหมาป่าบ้าของหมอนั้นด้วย

“ที่นี่ไม่มีหมี” เขาตัดสินใจบับบ “มีแค่รอยเท้าเก่าๆเท่านั้นเอง กลับไปที่กำปั่นกันเถอะ” พวกสุนัขแทบจะลากเขาจนตัวลอย ด้วยกระตือรือร้นที่จะกลับพอกๆกับเขา พวกมันคงคิดว่าจะได้กินอาหาร เช็ตต์ต้องหิวร้อออกมา เขาให้พวกมันอดอาหารมาสามวันแล้ว เพื่อให้พวกมันหงุดหงิดหิวโหย คินนี่ก่อนจะเร็นกายเข้าสู่ความมืด เขาจะปล่อยพวกมันตามแนวผูกม้าหลังจากดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวานกับคาร์ลตินแปดัดเชือกกล่ามแล้ว พวกเขาจะเจอเหล่าหมาล่าเนื้อที่แยกเขี้ยวคำรามกับม้าที่ตื่นตระหนกวิ่งพล่านทั่วกำปั่น ลุยฝ่ากองไฟ กระเจิงจากปรการรวแหวน และเหยียบย่ำกระโจมที่พุกท่ามกลางความสับสนอลหม่านนั้น อาจต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงกว่าใครจะสังเกตเห็นว่าพี่น้องสปีลสันหายตัวไป

ลาร์กอยากพาคนเข้ามาสองเท่าของจำนวนนั้น แต่จะคาดหวังอะไรได้จากชาวเกาะสามพี่น้องผู้โง่เขลาและตัวเหี้ยมกลืนควาปลาเล้า เกิดเรื่องแพรงพรายออกไป มีหัวโตนยิงหัวโดยไม่ทันรู้ตัว ไม่ละ สปีลสันเป็นจำนวนที่ดีมากพอจะลงมือทำสิ่งจำเป็นแต่ไม่มากเกินไปจนเก็บความลับไม่อยู่ เช็ตต์เป็นผู้เลือกสมาชิกส่วนใหญ่ด้วยตัวเอง พอลตัวจ้อยเป็นหนึ่งในคนของเขา ชายที่แข็งแกร่งที่สุดในผากำแพง แม้จะช้าเชื่องกว่าหอยทากตายก็ตาม มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาทำให้คนเถื่อนคนหนึ่งถึงกับหลังหักด้วยการกอดรัดอย่างแรง พวกเขา

มีเดียร์ก¹ด้วย หมอนี่ได้ชื่อตามอาวุธโปรดที่ใช้ และยังมีชายผมเทาว่างเล็ก ที่บรรดาศักดิ์เรียกว่าดินแมว ซึ่งเคยข่มขืนหญิงร่วมร้อยสมัยยังหนุ่ม และชอบคุยโวว่าพวกนางไม่มีใครสักคนที่เห็นหรือได้ยินเสียงเขาจนกระทั่งเขา สอดใส่เข้าไปในร่างกายแล้ว

เซิร์ตต์เป็นคนวางแผน เขาฉลาด ทำงานรับใช้เมสเตอร์เอมอนผู้เฒ่า มาสี่ปีเต็มก่อนที่จะเจ้าลูกนอกสมรส จอน สโนว์ จะเขี่ยเขาออกไป เพื่อให้งาน ของเขาตกเป็นของเจ้าหมูอ้วนเพื่อนของมัน ตอนลงมือฆ่าแซม ทาร์ลีย์ คินนี่ เขาตั้งใจจะกระชิบว่า “ฝากความรักไปถึงลอร์ดสโนว์ด้วย” ที่หมูหมอนั่นก่อน เชือดคอเซอร์หมูอ้วนให้เลือดไหลปูดๆ ผ่านชั้นไขมันออกมา เซิร์ตต์คุ้นกับ นกเกรเวนดี เขาจึงจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับพวกมัน ไม่มากไปกว่าทาร์ลีย์ แค่ว่ามีด หนึ่งที เจ้าคนฉลาดนั้นก็คงหนีรอดทางเก่งและพรว่อนขอชีวิต ให้มันชกไป *ไม่มีประโยชน์หรอก* หลังกรีดคอหอยหมอนั่นแล้ว เขาจะเปิดกรงไล่พวกนกไปเสีย เพื่อไม่ให้มีสารส่งไปถึงผากำแพงได้ ดินแมวกับพอลตัวจ้อยจะฆ่าหมีเฒ่า เดิร์กจะจัดการเบลน และลาร์กกับพวกลูกพี่ลูกน้องจะปิดปากแบนเนกกับ ไตเวนผู้เฒ่า เพื่อไม่ให้สองคนนั้นแกล้งร่ายพวกเขาได้ พวกเขาสะสมเสบียง มาปีหนึ่งแล้ว และตอนเนลหน้าหวานกับคาร์ลตีनแปจะเตรียมม้าไว้ให้พร้อม เมื่อมอร์มอนต์ตาย อำนาจบัญชาการจะตกเป็นของเซอร์ออกติน ไวเธอร์ส ชายชราผู้ไร้ปัญญา เขาจะวิ่งหนีตั้งกลับผากำแพงก่อนดวงอาทิตย์ตก และจะ *ไม่ยอมส่งคนออกตามเราให้เปลืองเปล่าด้วย*

พวกสุนัขลากเขาขณะที่พวกเขาเดินผ่านดงไม้ เซิร์ตต์เห็นกำปั้นโผล่พื้น สีเขียวของป่าขึ้นมา อากาศวันนี้มืดครึ้มจนหมีเฒ่ามีปัญหาให้จุดคบไฟ คบไฟ เป็นวงใหญ่ลุกโชติช่วงอยู่รอบปราการวงแหวนบนยอดเนินหินชัน ทั้งสามลุย ข้ามลำธาร น้ำนั้นเย็นเยือกและมีแผ่นน้ำแข็งแพไปทั่วพื้นผิว “ข้าจะมุ่งหน้า ไปชายฝั่ง” ลาร์กชาวเกาะสามพี่น้องบอก “ข้ากับพวกลูกพี่ลูกน้องของข้า เรา จะต่อเรือและแล่นกลับบ้านที่หมู่เกาะสามพี่น้อง”

และคนที่บ้านก็จะรู้ว่าพวกแกทิ้งหน้าที่และตัดหัวโง่ๆ ของพวกแก

¹ Dirk แปลว่า ดาบสั้น

เซ็ตต์คิด ไม่มีการละทิ้งหน่วยพิทักษ์ราตรีเมื่อได้กล่าวคำสัตย์สาบานไปแล้ว ไม่ว่าที่ใดก็ตามในเจ็ดราชอาณาจักร พวกเขาจะถูกจับและฆ่าทิ้ง

ส่วนออลโลม็อกุดกำลังพูดเรื่องการเล่นเรือกลับไทรอซ ซึ่งเขอ้างว่า คนที่นั่นไม่ถูกตัดมือโทะฐานขโมยอย่างซื่อสัตย์สักเล็กน้อย และไม่ถูกเนรเทศตลอดชีวิตเพราะนอนกับเมียอัศวินสักคน เซ็ตต์คิดอยู่ว่าจะไปกับเขาดีไหม แต่เขาพูดภาษาแบบกลัวอยู่ในคอนั้นไม่ได้ และไม่รู้ว่าไปทำอะไรที่ไทรอซ เขาเติบโตในแฮกส์ไมร์และไม่มีทักษะใดให้อวดอ้าง พ่อของเขาชุดทุ่งนาของคนอื่นเพื่อจับปลิงมาตลอดชีวิต แกจะถอดเสื้อผ้าออกหมดยกเว้นผืนหนังหนาๆ ลงไปเดินลุยน้ำขุ่นคลั้ก พอกลับขึ้นมาก็มีปลิงเกาะจากยอดดอกกลงไปถึงข้อเท้า บางครั้งแกจะสั่งให้เซ็ตต์ช่วยดึงปลิงออก ครั้งหนึ่งเซ็ตต์ถูกปลิงเกาะฝ่ามือและฟาดมันกับกำแพงด้วยความรังเกียจ เขาถูกพ่อตีเกือบตายที่ทำแบบนั้น พวกเมสเตอร์รับซื้อปลิงในราคาสิบสองตัวต่อหนึ่งสตางค์แดง

ลาร์กอยากกลับบ้านเกิดก็เชิญ และชาวไทรอซเวอร์ตะโลพวกนั้นด้วย แต่เซ็ตต์ไม่ไปหรอก หากเขาไม่มีวันกลับไปเห็นแฮกส์ไมร์อีก มันก็ไม่มากเกินไปหรอก ตัวเขาเองนั้นชอบบ้อมของคราสเตอร์ คราสเตอร์อยู่ติดกินดีในบ้อมนั้นเหมือนพวกลอร์ด ทำไมเขาจะทำแบบนั้นบ้างไม่ได้ นั่นต้องนำหัวเราะมาก เซ็ตต์ถูกพ่อค้าปลิงกลายเป็นลอร์ดผู้ครองบ้อม ธงประจำตระกูลของเขาอาจเป็นฝูงปลิงสิบสองตัวบนพื้นสีชมพูก็ได้ แต่เรื่องอะไรจะหยุดแค่การเป็นลอร์ดล่ะ บางทีเขาอาจเป็นพระราชาก็ได้ มานซ์ เรย์เดอร์ เริ่มด้วยการเป็นอีกาก่อน ข้าก็น่าจะเป็นพระราชาก็ได้เหมือนกัน และมีเมียหลายคน คราสเตอร์มีสิบเก้า ไม่นับพวกเด็กผู้หญิงหรือลูกสาวที่เขายังไม่ทันนอนด้วย เมียครึ่งหนึ่งทั้งแก่และอัปลักษณ์พอกๆกับคราสเตอร์เอง แต่นั่นไม่สำคัญอะไร เซ็ตต์อาจให้พวกเมียแ่ๆไปทำครัวและทำความสะอาด ชุดแครอตและให้ข้าวหมู ส่วนพวกเมียสาวๆเขาจะเอาไว้นอนด้วยให้อุ่นเตียงและอุ้มท้องลูกของเขา คราสเตอร์จะไม่ว่าหรอก หลังโดนพอลตัวจ้อยกอดเข้าให้

ผู้หญิงกลุ่มเดียวที่เซ็ตต์เคยรู้จักคือพวกนางโลมที่เขาจ่ายเงินซื้อในโมลล์ทาว์น สมัยที่เขาหนุ่มๆ สาวในหมู่บ้านมองหน้าเขาที่เต็มไปด้วยผิกับพูดแค่แวบหนึ่งก็เบือนหน้าหนีอย่างรังเกียจ ที่เลวร้ายที่สุดคือนั่งเบสซาสกปรก

ที่อาซาให้ผู้ชายทุกคนในแฮกส์ไมร์ จนเขาสงสัยว่าทำไมไม่รวมเขาด้วย เขา
อุตสาหะใช้เวลาทั้งเช้าเก็บดอกไม้ป่าที่ได้ยินว่านางชอบ แต่เมื่อนั้นกลับหัวเราะ
ใส่หน้าเขาและบอกว่ายอมคลานขึ้นเตียงกับปลิงของพ่อเขาดีกว่าขึ้นเตียง
กับเขา นางหยุดหัวเราะเมื่อเขาเอามิดเทงนาง ช่างอ่อนหวาน สีหน้าของนาง
ยามนั้น เขาจึงดึงมิดออกและแทงนางอีกครั้ง เมื่อเขาถูกจับไถ่ๆ เจ็ดลำธาร
ลอร์ดวัลเดอร์ เวย์ ผู้เฒ่า ไม่ได้เสียเวลามาตัดสินโทษเองด้วยซ้ำ แต่ส่ง
ลูกนอกสมรสคนหนึ่งชื่อวัลเดอร์ ริเวอร์ส มาแทน และพอรู้ตัวอีกที เช็ตต์
ก็กำลังเดินไปผากำแพงกับยอริน เจ้าปีศาจดำตัวเหมีน เขาต้องแลกวินาทีแห่ง
ความสุขอันแสนสั้นนั้นด้วยชีวิตทั้งชีวิต

แต่ตอนนั้นเขาตั้งใจจะเอาคืน กับผู้หญิงของคราสเตอร์ด้วย ตาแก่คนเถื่อน
ใจคดนั้นพูดถูก ถ้าอยากได้ผู้หญิงเป็นเมียก็เอาตัวมา แล้วก็ไม่ต้องให้ดอกไม้
เผื่อนางจะไม่ทันสังเกตเห็นผีพวงของเจ้า เช็ตต์ไม่คิดจะทำความผิดนั้น
ซ้ำอีก

มันจะได้ผล เขาสัญญากับตัวเองเป็นครั้งที่ร้อย トラบไคที่เราหนีรอด
ไปได้อย่างลอยนวล เซอร์ออกตินจะมุ่งหน้าลงใต้ไปซาโดว์ทาวเวอร์ ซึ่งเป็น
ทางที่สั้นที่สุดสู่ผากำแพง เขาจะไม่เสียเวลากับเรา ไม่ใช่ไวเธอร์สแน่ ทั้งหมด
ที่เขาอยากได้คือการเดินทางกลับอย่างปลอดภัย ที่นี้ก็ธอรน สมอลวู้ด เขา
จะต้องยืนยันให้โจมตี แต่ความระมัดระวังเซอร์ออกตินนั้นหยิ่งรากลึกเกินไป
และเขาก็เป็นผู้อาวุโส ไม่สำคัญอะไรหรอก พอเราหนีไปแล้ว สมอลวู้ดอยาก
โจมตีใครก็เชิญตามสบาย เราจะใส่ใจทำไม ถ้าพวกนั้นไม่มีใครกลับถึง
ผากำแพง ก็จะไม่มีการออกตามหาเราหรอก เพราะคิดว่าเราตายไปกับคนอื่นๆ
นั่นเป็นความคิดใหม่ และชั่วครู่หนึ่งที่ความคิดนั้นยั่ววนใจเขา แต่พวกเขา
จะต้องสังหารเซอร์ออกตินกับเซอร์มัลลาดอร์ ล็อก ด้วยเพื่อให้สมอลวู้ด
ได้อำนาจบัญชาการ และทั้งคู่ก็มีคนดูแลรับใช้ทั้งวันทั้งคืน...ไม่ได้ ความเสี่ยง
สูงเกินไป

“เช็ตต์” พอลตัวจ้อยเอ่ยขณะที่พวกเขาเดินทางตามทางลัดว์ป่าที่เป็นหิน
ผ่านดงสนผู้พิทักษ์และสนทหาร “แล้วกันล่ะ”

“นกบ้าอะไร” สิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการในตอนนั้นก็คือไอ้หัวขี้เลื่อยบางคน

บนพลาหมี่เรียงนก

“นกเรเวนของหมีเผ่า” พอลตัวจ้อยตอบ “ถ้าเราฆ่าเขา ใครจะให้อาหารนกของเขา”

“ใครจะไปสนล่ะ ถ้าเจ้าอยากฆ่ามันด้วยก็เชิญ”

“ข้าไม่อยากทำร้ายนกอะไรที่ไหน” ชายร่างใหญ่ว่า “แต่นกนั้นพูดได้ จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามันบอกว่าเราทำอะไร”

ลาร์กชาวเกาะสามพี่น้องหัวเราะ “พอลตัวจ้อยหัวทึบที่มึนเหมือนกำแพงปราสาทเลย” เขาล้อ

“หุบปากไปเลยนะ” พอลตัวจ้อยพูดอย่างน่ากลัว

“พอล” เซ็ตต์เอ่ยก่อนที่ชายร่างใหญ่จะบันดาลโทสะเกินไป “ตอนพวกเขาพบตาแก่นั่นนอนจมกองเลือดถูกเชือดคอ พวกเขาจะไม่ต้องให้นกที่ไหนมาบอกหรือว่ามีคนฆ่าเขา”

พอลตัวจ้อยหยุดคิดครู่หนึ่ง “นั่นก็จริง” เขายอมรับ “ถ้าอย่างนั้น ข้าเลี้ยงมันไว้ได้หรือเปล่า ข้าชอบนกตัวนั้น”

“มันเป็นของเจ้าแล้ว” เซ็ตต์ตอบเพียงเพื่อให้เขาหุบปาก

“เรากินมันได้เสมอถ้าหิวขึ้นมา” ลาร์กบอก

พอลตัวจ้อยอารมณ์ขุ่นมัวอีกครั้ง “อย่าได้คิดจะกินนก ของข้า เป็นอันขาดนะ ลาร์ก อย่าเป็นอันขาด”

เซ็ตต์ได้ยินเสียงลอยผ่านหูไม่ว่า “หุบปากเสียๆ ของพวกเจ้าได้แล้ว ทั้งคู่เลย เราเกือบถึงกำปั้นแล้ว”

พวกเขาโผล่ออกไปใกล้ด้านตะวันตกของเนินและเดินอ้อมไปทางใต้ซึ่งลาดชันน้อยกว่า ริมชายป่ามีชายร่วมโหลกำลังฝึกธนู พวกเขาวดเส้นเป็นเค้าโครงร่างไว้ที่ลำต้นของต้นไม้ และกำลังยิงลูกธนูใส่ “ดูนั่น” ลาร์กว่า “หมูยิงธนู”

จริงเสียด้วย พลธนูที่อยู่ใกล้ที่สุดคือเซอร์หมูอ้วน เด็กหนุ่มร่างอ้วนที่ขโมยตำแหน่งรับใช้เมสเตอร์โฮมอนของเขาไป แคเห็นแซมเวล ทาร์ลีย์ เท่านั้นโทสะของเขาก็คุกรุ่น การรับใช้เมสเตอร์โฮมอนเป็นชีวิตที่ดีที่สุดที่เขาเคยรู้จัก ชายชราตาบอดผู้นั้นไม่เรียกร้องอะไรมากมาย และเคลดาสก็ดูแลความต้องการ

ส่วนใหญ่ของชายผู้นั้นอยู่แล้ว หน้าที่ของเซิร์ตต์ง่ายมาก ทำความสะอาดกรงนก ก่อไฟสองสามกอง ไปรับอาหารมาสองสามมื้อ...และเอมอนไม่เคยลงไม้ลงมือกับเขาแม้แต่ครั้งเดียว ลองคิดดูสิว่าเขาเดินเข้ามาและผลักข้าออกไปได้ด้วยเหตุผลเพราะเขามีชาติตระกูลสูงและอ่านออกเขียนได้ ข้าน่าจะให้เขาอ่านมิดีก่อนแหะคอเขา “พวกเจ้าไปก่อนเถอะ” เขาบอกคนอื่น “ข้าอยากดูสักหน่อย” พวกสุนัขออกแรงลากเขาอย่างกระวนกระวายออกไปกับคนอื่น ๆ เพื่อไปหาอาหารที่พวกมันคิดว่ารออยู่บนยอดเนิน เซิร์ตต์เตะนางหมาด้วยปลายรองเท้าบูตและนั่นก็ทำให้พวกมันสงบลงบ้าง

เขามองจากดงไม้ขณะที่เด็กหนุ่มร่างอ้วนปลูกปล้ำกับธนูยาวที่ยาวเท่าตัวเขา ใบหน้ากลมเป็นสีแดงนั้นย่นย่งด้วยความมุ่งมั่น ลูกธนูสามดอกปักบนพื้นข้างหน้า ทาร์ลิวาดลูกธนูและดึง เขาเห็นเยวสายค้ำอยู่บนานขณะพยายามเล็งและปล่อยมือ ลูกธนูหายไปในปี เซิร์ตต์หัวเราะเสียงดังออกมา เป็นเสียงขึ้นจมูกที่เต็มไปด้วยความชิงชังอันฉ่ำหวาน

“เราไม่มีทางหาลูกธนูนั้นเจอและข้าก็จะถูกด่า” เอ็ดด์ ทอลล์เลตต์ อัครวินฝึกหัดผสมเทาหน้าตาบึ้งตึงที่ทุกคนเรียกว่าเอ็ดด์จอมโศกประกาศ “ไม่มีอะไรหายไปโดยพวกเขาไม่ฟังเสียงข้า นับตั้งแต่ตอนที่ข้าเสียม้าไป อย่างกับจะมีใครทำอะไรได้ ม้านะสีขาว แกมทิมะก็ตก พวกเขาคาดหวังอะไรนะ”

“ลมพัดดอกนั้นไป” เกร็นน์ เพื่อนอีกคนของลอร์ดสโนว์บอก “จับธนูให้มันๆ เข้าไว้สิ แซม”

“มันหนักนี้” เด็กหนุ่มร่างอ้วนบ่น แต่ก็ดึงลูกธนูดอกที่สองอยู่ดี ดอกนี้พุ่งสูง ผ่านกิ่งไม้สูงเหนือเป้าราวสิบฟุต

“ข้าคิดว่าเจ้ายังไปไม่หลุดจากต้นไม้ต้นนั้นไปแล้ว” เอ็ดด์จอมโศกว่า “ไปไม่รวดเร็วพออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องช่วยมันหรอก” เขาถอนใจ “แล้วเราก็คงรู้ดีว่าหลังฤดูใบไม้ร่วงคืออะไร ทวยเทพ ข้าหนาวเหลือทน ยิ่งธนูดอกสุดท้ายซะ แซมเวล ข้าว่าลิ้นข้าแข็งติดเพดานปากแล้ว”

เซอร์มูอ้วนลัดคันทันลง และเซิร์ตต์คิดว่าเขากำลังจะเริ่มโวยวายว่า “มันยากเกินไป”

“พาด เหนียว แล้วก็ยิง” เกร็นน์บอก “ทำสิ”

เด็กหนุ่มร่างอ้วนดึงลูกธนูดอกสุดท้ายขึ้นจากพื้นอย่างเชื่องช้า พาดมันกับคันธนู เทนียว และปล่อย เขาทำอย่างเร็วโดยไม่ได้หรีตามองลูกธนูอย่างระมัดระวังเหมือนสองครั้งแรก ธนูจึงปักเข้าที่เค้าร่องที่วาดด้วยถ่านตรงบริเวณหน้าอกและสันสะท้านอยู่ตรงนั้น “ข้ายัง ถูกเขาแล้ว” เซอร์หมูอ้วนทำเสียงตกใจ “เกร็นน์ เจ้าเห็นไหม เอ็ดดี้ ดูลิ ข้ายังโดนเขาแล้ว!”

“เข้าตรงซี่โครงนะ ข้าว่า” เกร็นน์เอ่ย

“ข้าทำเขาตายหรือเปล่า” เด็กหนุ่มร่างอ้วนอยากรู้

ทอลเลตต์ยกไหล่ “อาจจะแทงทะลุปอด ถ้าเขามีปอดนะ แต่ฉันไม่ส่วนใหญ่ไม่มีหรอก” เขาหยิบคันธนูจากมือของแซม “แต่ข้าเคยเห็นที่ยังได้แยกส่วนนั้นมาแล้ว และใช่ ทำได้ไม่เลย”

เซอร์หมูอ้วนยิ้มกว้าง คนที่เห็นเขาคงคิดว่าเขาทำอะไรบางอย่างมาจริงๆ แต่เมื่อเขาเห็นเซตต์กับหมาล่าเนื้อ รอยยิ้มของเขาก็มีวันขึ้นและกลายเป็นเสียงร้องแหลม

“เจ้ายังถูกตันทันไม้ก็จริง” เซตต์เอ่ย “เอาไว้วัดว่าเจ้ายังเป็นยังไงตอนเจอคนของมานซ์ เรย์เดอร์ เกอะ พวกมันไม่ยี่นทางแซนโบกึงไบไปมาหอรอกนะไม่เลย พวกมันจะวิ่งตรงมาหาเจ้า แผลรื่องใส่หน้าเจ้า และข้าพนันได้เลยว่าเจ้าต้องฉีราดทางเกงแน่ คนหนึ่งในพวกนั้นจะปักขวานที่หว่างตาตี่ๆเหมือนหมูของเจ้า สิ่งสุดท้ายที่เจ้าได้ยินก็คือเสียง โทละ ตอนที่ขวานจามกะโหลก”

เด็กหนุ่มร่างอ้วนตัวสั่นเทา เอ็ดดี้จอมโคกวางมือบนไหล่เขา “น้องชาย” เขาเอ่ยเสียงขรัม “แค่เพราะเจ้าโดนแบบนั้นไม่ได้หมายความว่าแซมเวลจะต้องโดนแบบเดียวกันนี้”

“เจ้าพูดถึงอะไร ทอลเลตต์”

“ขวานที่เฆาะกบาลเจ้าไง จริงหรือเปล่าที่มันทำให้สมองครึ่งหนึ่งของเจ้าไหลลงพื้นและหมาของเจ้ากินเข้าไปนะ”

เกร็นน์จ่อมเป็นหัวเราะ และแม้แต่แซมเวล ทาร์ลี ก็ยังยิ้มแห้งๆออกมา เซตต์เตะสุนัขตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด กระซอกสายจูง และออกเดินขึ้นเนิน เขื่อยิ้มตามสบายเลย เซอร์หมูอ้วน แล้วเราจะได้เห็นกันว่าคืนนี้ใครจะหัวเราะ เขาได้แต่หวังว่าจะมีเวลาพอฆ่าทอลเลตต์ด้วย ไอ้จิ้งหรีดน้ำม้อมทุกซ์ นั้นแหละมัน

ทางที่ไต่ป็นั้นสูงชัน แม้กระทั่งด้านนี้ที่ลาดชันน้อยที่สุดของกำปัน ขึ้นไปได้ระยะหนึ่งพวกสุนัขก็เริ่มเห่าและตึงสายจูงเพราะคิดว่าจะได้กินอะไร ในเร็วๆ นี้ เขาให้มันลี้มรสรองเท้าบูตของเขาแทนและพาดสายใส่เจ้าตัวใหญ่ อับลักษณ์ที่แฉ่งใส่เขา พอผูกพวกมันเสร็จ เขาก็เข้าไปรายงาน “มีรอยเท้า ตามที่เจ้ายักษ์บอก แต่พวกสุนัขไม่ยอมออกแกะรอยขอรับ” เขารายงาน มอร์มอนต์หน้ากระโجمสีดำหลังใหญ่ “แต่รอยเท้าอยู่ริมแม่น้ำแบบนั้นอาจ เป็นรอยเท้าเกาก็ได้”

“น่าเสียดาย” ลอร์ดผู้บัญชาการมอร์มอนต์พูด เขามีศีรษะล้านเล็กน้อย และเคราสีเทาตกหนายุ่งเหยิง น้ำเสียงดูอ่อนล้าเช่นเดียวกับท่าทาง “เราทุกคน คงจะดีขึ้นถ้าได้กินเนื้อสดๆสักหน่อย” นกเรเวนที่เกาะไหล่ของเขาทำหัวหงิกหงัก และพูดตาม “เนื้อ เนื้อ เนื้อ”

เราเอาไอ้พวกหมาบ้าเลือดไปทำเป็นอาหารก็ได้ เช็ตต์คิด แต่เขา หุบปากสนิทจนกระทั่งหมีเผ่าสั่งให้เขาออกไปได้ และนี่คือครั้งสุดท้ายที่ข้า ต้องก้มหัวให้หมีมอนั้น เขาบอกตัวเองด้วยความพอใจ เขาารู้สึกว่าอากาศดูเหมือน จะหนาวขึ้นอีกทั้งที่เขาอยากจะทำนายว่านั่นเป็นไปไม่ได้ พวกสุนัขขดตัวอยู่ ด้วยกันอย่างทุกข์ทรมานในโคลนที่จับตัวแข็ง และเช็ตต์ก็นึกอยากคลานเข้าไป ซุกอยู่กับพวกมันด้วย แต่เขาใช้ผ้าพันคอขนสัตว์สีดำพันรอบใบหน้าครึ่งล่าง โดยปล่อยให้มือช่องว่างที่ปาก เขาพบว่ามันจะอุ่นขึ้นถ้าเขาเคลื่อนไหวไม่หยุด ก็เลยเดินวนซ้าๆไปรอบๆพร้อมใบไม้เปรี๊ยะก่าหนึ่ง แบ่งมันให้พี่น้องชุดดำ ที่อยู่ยามเดี่ยวบ้างและฟังพวกเขาพูดคุย ไม่มีพวกที่อยู่แรมพลัดกลางวันอยู่ใน แผนการของเขา แต่กระนั้นเขาก็คิดว่าเป็นการดีถ้าได้รู้ว่าพวกนั้นกำลังคิด อะไรอยู่

ส่วนใหญ่ที่พวกนั้นกำลังคิดก็คืออากาศหนาวดุเดือด

ลมแรงขึ้นขณะที่เงาทอดยาวขึ้นทุกที มันส่งเสียงวูหวิวแหลมสูงขณะที่ สิ้นสะท้านผ่านหมู่หินของปราการวงแหวน “ข้าเกลียดเสียงนั้น” ยักษ์เล็กบอก “เหมือนเสียงทาร์กอยอยู่ในพุ่มไม้ที่กำลังร้องไห้หามเลย”

เมื่อเดินวนรอบและกลับไปหาฝูงสุนัข เขาก็พบลาร์กรออยู่ “พวก เจ้าหน้าทีเข้าไปในกระโจอมหมีเผ่าอีกแล้ว คุณกันลั่นไปหมด”

“นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทำละ” เซ็ตต์ว่า “พวกเขาเป็นพวกลูกชาติลูกตระกูล
ทุกคนยกเว้นเบลน พวกเขาคิดว่าพูดแทนเหล่าอู่น”

ลาร์กขยับเข้ามาใกล้ขึ้น “ไอ้หัวขี้เลื่อยนั่นพูดเรื่องนรกไม่ยอมหยุด” เขา
เตือน ซ้ำเสียงไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ “ตอนนี้เขาถามว่าเราจะ
เก็บตุนเมล็ดพืชอะไรให้อีคนเวอร์นั้นได้บ้างไหม”

“นั่นมันนกเรเวนนะ” เซ็ตต์ว่า “มันกินซากศพ”

ลาร์กยิ้ม “งั้นก็อาจจะเป็นซากเขาสินะ”

หรือไม่กี่เจ้า เซ็ตต์คิดว่าพวกเขาต้องการชายร่างใหญ่คนนั้นมากกว่า
ลาร์ก “หยุดหัวเสียเรื่องพอลตัวจ้อยได้แล้ว เจ้าทำส่วนของเจ้า เขาทำส่วน
ของเขา”

สนธยาคืบคลานผ่านดงไม้มาปกคลุมแล้วว่าเขาจะไล่ชาวเกาะสามพี่น้อง
ไปได้และนั่งลงลับดาบ มันเป็นงานยากสำหรับที่เดียวเมื่อสวมถุงมืออยู่ แต่เขา
จะไม่ถอดมันหรือ หินขนาดนี้ ใครโง่จับเหล็กด้วยมือเปล่าคงไม่แล้ว
หนึ่งแห่ง

พวกสุนัขตรงหิ้งเมื่อดวงอาทิตย์ลับฟ้า เขาให้พวกมันดื่มน้ำและฟัง
คำสวด “รออีกครึ่งคืน แล้วก็เชิญพวกแกหากินเอาเองตามสะดวก” ถึงตอนนั้น
เขาก็ได้กลิ่นอาหารเย็นแล้ว

ไคเวนกำลังพูดอะไรยืดยาวอยู่ข้างกองไฟหุงต้ม ขณะที่เซ็ตต์รับขนมปัง
แข็งและซามซูปถ้วยกับเบคอนจากเฮคพ่อครัว “ปาเงียบกินไป” พรานเผ่าเอ่ย
“ไม่มีกบอยู่ใกล้แม่น้ำนั้น ในความมืดก็ไม่มีนกฮูก ข้าไม่เคยเจอป่าที่โหดตาย
ยิ่งกว่านี้เลย”

“ตายสนิทพอๆ กับฟันของเจ้าสินะ” เฮคว่า

ไคเวนขบฟันปลอมไม่เสียงดัง “หมาป่าก็ไม่มี เมื่อก่อนเคยมี แต่ตอนนี้
ไม่มีแล้ว พวกมันไปไหน เจ้ารู้ไหม”

“ที่อื่นๆ นะสิ” เซ็ตต์ว่า

ในบรรดาพี่น้องร่วมสิบสองคนที่นั่งรอบกองไฟ มีคนของเขาสี่คน เขา
กินไปพลางหรีดจ้องแต่ละคนไปพลาง เพื่อสำรวจหาร่องรอยพิรุณ เดิร์กดู
สงบนิ่งทีเดียว เขานั่งเงียบและลับดาบเหมือนที่ทำทุกคืน ดอนเนล ฮิลล์

หน้าหวาน ก็คุยเรื่องตลกอย่างสบายอารมณ์ เขามีฟันขาว ริมฝีปากแดงอวบอ้วน และปอยผมสีเหลืองที่ปล่อยยาวประบ่าอย่างมีศิลปะ และเขาก็อ้างว่าเป็นลูกนอกสมรสของใครสักคนจากตระกูลแลนนิสเตอร์ ก็อาจจะใช่ เซ็ตต์ไม่หลงใหลได้ปลื้มคนหน้าตาดีหรือพวกลูกนอกสมรส แต่ตอนเนลหน้าหวานดูจะประทับใจตัวเองไปได้ด้วยดี

เขาไม่แน่ใจกับพรานป่าที่เหล่าพี่น้องเรียกว่าเลื่อยไม้ ซึ่งมาจากเสียงกรนของเขามากกว่าเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับต้นไม้ ตอนนี้เขาดูกระสับกระส่ายจนเหมือนจะกรนไม่ออกอีกต่อไป แต่มีสลิอาการหนักกว่า เซ็ตต์เห็นเหงื่อไหลลงมาตามใบหน้าของฝ่ายนั้นทั้งที่ลมหนาวพัดเยือกขนาดนี้ หยาดความชื้นนั้นเป็นประกายลือแสงไฟ พร่าวพรายเหมือนอัญมณีเปียกน้ำเม็ดเล็กๆ มากมาย สลิทก็ไม่นึกอะไรเช่นกัน เอาแต่จ้องซุบซิบราวกับกลิ่นของมันทำให้เขาคั่นไส้ *ข้าต้องจับตาดูหมอนั้นไว้* เซ็ตต์คิด

“รวมพล!” เสียงตะโกนดังขึ้นในฉับพลัน จากกว่าสิบคน และกระจายไปทั่วทุกส่วนของค่ายพักบนยอดเนินอย่างรวดเร็ว “คนของหน่วยพิทักษ์ราชตรี! รวมพลที่กองไฟกลาง!”

เซ็ตต์ขมวดคิ้วและกินซูปจนหมดก่อนเดินตามคนอื่นๆ ไป

หมีเผ่ายืนหน้ากองไฟโดยมีสมอลวู้ด, ลีอก, ไวเธอร์ส และเบลน ยืนเรียงแถวอยู่ข้างหลัง มอร์มอนต์สวมผ้าคลุมไหล่ขนสัตว์หนาสีดำ เรเวนของเขาใช้ขลุ่ยอยู่บนไหล่ *ไม่ใช่เรื่องดีแน่* เซ็ตต์เบียดตัวอยู่ระหว่างเบอร์นาร์รฟ์มน้ำตาลและคนของซาโดว์ทาวเวอร์ เมื่อทุกคนมาพร้อมหน้า ยกเว้นผู้พิทักษ์ที่เฝ้าเวรในป่าและผู้ที่อยู่ยามบนปรางการวงแหวน มอร์มอนต์ก็กระแอมและถ่มน้ำลายซึ่งกลายเป็นน้ำแข็งก่อนจะกระพ่น “เหล่าพี่น้อง” เขาเอ่ย “คนของหน่วยพิทักษ์ราชตรี”

“คน!” เรเวนของเขากรี๊ดร้อง “คน! คน!”

“พวกคนเถื่อนกำลังเคลื่อนพล ออกเดินทางตามลำธารน้ำนมลงจากเทือกเขา ธอเรนเชื่อว่ากองหน้าของพวกมันจะมาถึงเราในอีกสิบวันจากนี้ นักรบที่คร่ำหวอดที่สุดของพวกมันจะอยู่กับฮาร์มาหัวหมาในกองหน้านั้น ส่วนที่เหลือน่าจะจัดเป็นกองหลัง หรือมาใกล้ๆ กับมานซ์ เรย์เดอร์ เอง ส่วน

นักรบอื่นๆจะกระจายกันไปตามเส้นทางเดินทัพ พวกมันมีพาหนะ วัว ล่อ ม้า ...แต่ก็น้อยมาก ส่วนใหญ่เดินเท้า แทบไม่มีอาวุธ และไม่ผ่านการฝึก อาวุธของพวกมันน่าจะทำได้ด้วยหินและกระดูกมากกว่าเหล็กกล้า ข้ายังมีตัวถ่วงเป็นผู้หญิง เด็ก ผุงเกาะผุงแพะ และสมบัติพิสดารทั้งหมด พุดสั้นๆก็คือ แม้จะมีจำนวนมาก แต่พวกมันก็มีจุดอ่อน...และ พวกมันไม่รู้ว่เราอยู่ที่นี้หรือเราต้องภาวนาให้เป็นเช่นนั้น”

พวกมันรู้สิ เซ็ตต์คิด แก่ไอ้ถ่วงน้ำหนองเก่าๆ พวกมันต้องรู้แน่อยู่แล้ว โควรีนครึ่งมือยังไม่กลับมาไม่ใช่หรอ จาร์เมน บัคเวล ก็เหมือนกัน ถ้าพวกเขาคนใดคนหนึ่งถูกจับได้ แก่ก็รู้แก่ใจดีว่าป่านนี้พวกคนเถื่อนคงรีดข้อมูลจากสองคนนั้นไปแล้ว

สมอลวู้ดก้าวออกมา “มานซ์ เรย์เดอร์ ตั้งใจจะทลายผากำแพงและเปิดศึกครั้งใหญ่กับเจ็ดราชอาณาจักร เอาละ นั่นคือเกมที่ต้องมีผู้เล่นสองคน และพຽ່งนี้เราจะเปิดศึกกับเขา”

“เราจะนำกำลังทั้งหมดขี่ม้าออกไปตอนรุ่งสาง” หมี่เพิ่ม่าบอกขณะที่เสียงพิณพาดังไปทั่วกลุ่มคนที่มาชุมนุม “เราจะขี่ม้าขึ้นเหนือและตีโอบไปทางตะวันตก กองหน้าของฮาร์มาคงผ่านกำปั่นไปแล้วตอนที่เรากกลับมา เนินเขาที่อยู่เชิงเขียวน้ำแข็งเต็มไปด้วยหุบเขาคดเคี้ยวคับแคบซึ่งเหมาะสำหรับการซุ่มโจมตี เส้นทางเคลื่อนทัพของพวกมันทอดยาวหลายไมล์ เราจะลงมือเล่นงานพวกมันหลายๆจุดพร้อมกัน และทำให้พวกมันเชื่อสนิว่าเรามีกันสามพัน ไม่ใช่สามร้อย”

“เราจะลงมืออย่างหนักและถอยออกมาก่อนที่จะพลม้าของพวกมันจะรวมตัวกันประจันหน้ากับเรา” ธอเรน สมอลวู้ด บอก “ถ้าพวกมันไล่ตาม เราจะล่อให้พวกมันไล่ตามให้สนุก จากนั้นก็จะวกกลับไปโจมตีอีก เราจะเผาเกรียนของพวกมัน ไส้พวกมันให้แตกกระจาย และฆ่าพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มานซ์ เรย์เดอร์ เองด้วย ถ้าเราเจอตัวเขา ถ้าพวกมันแตกกระเจิง กลับบ้าง เราก็นชนะ ถ้าไม่ เราจะไล่ตีพวกมันไปจนถึงผากำแพง และทำให้พวกมันต้องทิ้งซากศพไว้เป็นทางตามหลังเลยทีเดียวน”

“พวกมันมีกันหลายพันนะ” ใครบางคนตะโกนมาจากด้านหลังเซ็ตต์

“เราจะตาย” นั่นคือเสียงของมัสลินที่แผ่วจางด้วยความหวาดกลัว

“ตาย” เรเวนของมอร์มอนต์กรีดร้องพลางตีปีกสีดำ “ตาย ตาย ตาย”

“พวกเราหลายคน” หมีเฒ่าว่า “หรืออาจจะทั้งหมดเลยก็ได้ แต่ก็เหมือนที่ลอร์ดผู้บัญชาการท่านอื่นกล่าวไว้เมื่อหนึ่งพันปีก่อน นั่นคือเหตุผลที่เราสวมชุดดำ จงจำคำปฏิญาณตนของเจ้าให้ดีเถิด พี่น้อง เพราะเราคือดาบในความมืด คือผู้พิทักษ์บนกำแพง...”

“คือไฟที่แผดเผาความเหินห่าง” เซอร์มัลลาตอร์ ลีอก ชักดาบยาวออกมา

“คือแสงที่นำมาซึ่งรุ่งอรุณ” คนอื่นๆ ขานรับ และมีดาบชักออกจากฝักมากขึ้น

จากนั้น ทุกคนก็ดึงดาบออกจากฝักและมีดาบเกือบสามร้อยเล่ม ชูขึ้นฟ้าขณะที่เสียงจากคนจำนวนเท่ากันตะโกน “คือแดร่ที่ปลุกผู้หลับใหล! คือโล่ที่ปกป้องอาณาจักรมนุษย์!” เซ็ตต์ไม่มีทางเลือกนอกจากเปลี่ยนเสียงตามคนอื่นๆ บรรยากาตเป็นหมอกมัวจากลมหายใจของพวกเขาขณะที่แสงไฟต้องดาบเป็นประกาย เขาพอใจที่เห็นลาร์ก ดินแมว และดอนเนล ฮิลล์ หน้าหวานร่วมตะโกนด้วย รวากับเป็นไอ้จิ้งเหมือนคนอื่นๆ แบบนั้นดีแล้ว ไม่มีประโยชน์ที่จะดึงความสนใจของคนอื่นในยามที่ใกล้จะถึงเวลาเช่นนี้

เมื่อเสียงตะโกนซาลง เขาก็ได้ยินเสียงลมปะทะปราการรวงแหวนอีกครั้ง เปลวไฟหมุนวนและสั่นสะท้านราวกับพวกมันก็หนาวเหน็บ และในความเงียบจับปล้นนั่นเอง เจ้าเรเวนของหมีเฒ่าก็ส่งเสียงดังร้องกาๆ และพูดซ้ำอีกครั้งว่า “ตาย”

นกผลาด เซ็ตต์คิดขณะที่พวกเจ้าหน้าที่ส่งเลิกรวมพล เตือนทุกคนให้กินให้อิ่มและนอนหลับให้สนิทในคืนนี้ เซ็ตต์คลานเข้าไปใต้ผ้าขนสัตว์ที่ใกล้รุ่งสาง สมองเต็มไปด้วยสารพัดสิ่งที่อาจผิดพลาด จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคำปฏิญาณบ้าๆนั้นทำให้พวกเขาคนใดคนหนึ่งเปลี่ยนใจ หรือพลอตจ้อยอาจลี้มเวลานัดและพยายามสังหารมอร์มอนต์ในช่วงยามสองแทนที่จะเป็นยามสาม หรือมัสลินเกิดปอดกระเส้าขึ้นมา หรือใครบางคนกลายเป็นสายลับ หรือ...

เขาพบว่าตัวเองกำลังฟังเสียงแห่งรัตติกาล ลมส่งเสียงคล้ายทารก ร้องไห้จริง ๆ และนาน ๆ ครั้งเขาได้ยินเสียงคน เสียงมาร้อง เสียงท่อนพินลั่น จากกองไฟ แต่ไม่มีเสียงอื่นใด *เงียบเหลือเกิน*

เขาเห็นใบหน้าที่ของเบสซาลอยอยู่ตรงหน้า *ไม่ใช่มีดหรือที่เขายากปักใส่เจ้า* เขาอยากบอกนาง *ข้าเก็บดอกไม้ให้เจ้า กุหลาบป่า แทนซี และดอกกล้วยทอง ข้าเสียเวลาตลอดเช้า* หัวใจของเขาเต้นร่ำราวตึกกลอง ดังจนเขาเกรงจะทำให้คนทั้งค่ายตื่น น้ำแข็งเกาะเคราที่อยู่รอบปากเขา *มันมาจากไหน* เรื่องเบสซา เวลาที่คิดถึงนางก่อนหน้านี้ เขาก็แค่นึกถึงสีหน้าท่าทางของนาง ยามใกล้ตาย เขาเป็นอะไรไป เขาหายใจแทบไม่ออก เขาผล็อยหลับไปหรือ เขาลุกขึ้นคุกเข่า และอะไรบางอย่างที่เปียกและเย็นก็กระทบจมูก เช็ดตจ๋มเยยหน้าขึ้น

หิมะกำลังตก

เขารู้สึกถึงน้ำตาที่จับตัวแข็งบนแก้ม *ไม่ใช่ธรรมชาติเลย* เขาอยากจะทำเครื่องออกมา หิมะจะทำลายทุกอย่างที่เขาสู้ต่อสำหรับทำ แผนการอันรอบคอบทั้งหมดของเขา หิมะตกหนัก เกล็ดสีขาวตกหนาจนมารอบตัวเขา พวกเขาจะหาเสบียงอาหารเจอได้อย่างไรในหิมะ ไหนจะยังทางเดินสัตว์ป่าที่พวกเขาตั้งใจจะใช้เพื่อมุ่งหน้าไปทางตะวันออกด้วย พวกนั้นจะไม่ต้องใช้ไคเดนหรือเบนเนนในการตามล่าเราด้วย *ไม่เลยถ้าเราย้ายไปบนหิมะตกใหม่* และหิมะยังบดบังลักษณะของพื้นดินอีกด้วย โดยเฉพาะตอนกลางคืน ม้าอาจสะดุดรากไม้ สะดุดหินขาหัก เราจบแล้ว เขาตระหนัก จบตั้งแต่ยังไม่เริ่ม เราแพ้แล้ว จะไม่มีชีวิตเยี่ยงท่านลอร์ดสำหรับลูกชายคนจับปลิง ไม่มีป้อมของตัวเอง เมีย หรือมงกุฎ มีเพียงดาบของคนเถื่อนปักท้องกับหลุมศพไร้ป้าย หิมะพรากทุกอย่างไปจากข้า...หิมะเวอร์ตะไล...

หิมะเคยทำลายเขามาแล้วครั้งหนึ่ง หิมะและหมุ่ที่เขาเลี้ยงไว้

เช็ดตจ๋มลุกขึ้นยืน ขาของเขาแข็ง และเกล็ดหิมะที่โปรยปรายก็เปลี่ยนให้คบไฟที่อยู่ไกล ๆ กลายเป็นแสงสีส้มเลื่อนจาง เขารู้สึกราวกับถูกโจมตีด้วยฝูงแมลงหนาวเย็นสีซีดขาว พวกมันลงเกาะไหล่ เกาะหัว บินชนจมูกและตาของเขา เขาสบและปิดม่านออกไป *แซมเวล ทาร์ลี* เขานึกขึ้นได้ *ข้ายังจัดการ*

กับเซอร์ทอมมัสอันนั้นได้ เขาพันผ้าพันคอรอบใบหน้า ดึงฮู้ดขึ้นสวม และเดินสาวเท้าผ่านค่ายไปยังที่นอนของไอ้ซี้ซลาดนั้น

หิมะตกหนักเสียจนเขาหลงทางท่ามกลางกระโจม แต่ท้ายที่สุดเขาก็เห็นผ้ากันลมผืนเล็กๆ ที่ไอ้เด็กอ้วนซิ้งไว้ให้ตัวเองระหว่างกอนหินกับกรงเรเวน ทาร์ลีนอนจมอยู่ใต้กองผ้าห่มขนสัตว์สีดำและขนเฟอร์ยุ่งๆ หิมะปลิวเข้ามาปกคลุมเขา ดูเหมือนภูเขาวนกลมที่หยุ่นนุ่ม เสียงเหล็กกล้ากระชากับหนังแผ่วจางเหมือนความหวังขณะที่เซตต์ดึงกริชออกจากฝัก เรเวนตัวหนึ่งร้องแคว่กอีกตัวพิมพ์ว่า “สโนว์” ขณะมองผ่านซี่กรงด้วยดวงตาสีดำ ตัวแรกเพิ่มคำว่า “สโนว์” บ้าง เขาค่อยๆ ขยับผ่านพวกมัน วางเท้าแต่ละข้างอย่างระมัดระวัง เขาจะตะปบมือซ้ายบนปากของเด็กอ้วนเพื่ออุดเสียงร้องของมัน จากนั้น...

ปึนนนนนนนนนนนน

เขาชะงักท่ามกลางอากาศ กลืนคำสาปแช่งขณะที่เสียงเป่าเขาดังขึ้นทั่วค่าย เบาบางและห่างไกล กระนั้นก็ไม่ผิดไปได้ ไม่ใช่ตอนนี้ ให้ตายเถอะ ไม่ใช่ตอนนี้! หมี่เผ่าซ่อนคนเฝ้าระวังไว้ในดงไม้รอบกำแพงเพื่อเตือนภัยหากมีคนเข้ามาใกล้ จาร์แมน บัคเวล กลับจากบันไดยักษ์กระมัง เซตต์เดา หรือไม่ก็ไควรินครึ่งมือกลับจากช่องเขาไทรฮวน เสียงเป่าเขาหนึ่งครั้งคือการแจ้งว่ามีพี่น้องกลับมา ถ้าเป็นครึ่งมือจริงๆ จอน สโนว์ ก็อาจรอดตายกลับมากับเขาด้วย

แซม ทาร์ลีสูกขึ้นนั่งจ้วงเจียและจ้องหิมะอย่างงงๆ เหล่าเรเวนต่างร้องกาๆ เสียงดังหนวกหู และเซตต์ก็ได้ยินเสียงสุนัขของเขาหอน คนครึ่งค่ายตื่นหมดแล้ว นิ้วที่อยู่ในถุงมือของเขากำด้ามกริชไว้ขณะรอให้เสียงเจียบ มันเจียบไปไม่ทันไรก็ดังขึ้นอีกครั้ง ดังขึ้นและนานขึ้น

ปึนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน

“ทวยเทพ” เขาได้ยินแซม ทาร์ลีสครางเบาๆ เด็กอ้วนถลาขึ้นคุกเข่าเท่าที่ติดอยู่ในผ้าคลุมไหล่กับผ้าห่ม เขาเตะมันออกและเอื้อมมือไปหยิบเสื้อเกราะโซ่เหล็กที่พาดไว้บนโซดหินใกล้ๆ ขณะที่สวมผ้าผืนใหญ่ลงทางศีรษะและขยับยุกยิกไปมาให้เรียบร้อย เขาก็เห็นเซตต์ยืนอยู่ที่นั่น “สองครั้งใช้ไหม” เขาถาม “ข้าฝันว่าข้าได้ยินเสียงดังสองครั้ง...”

“ไม่ได้ฝัน” เซ็ตต์ตอบ “สองครั้งคือการเตือนให้ผู้พิทักษ์ติดอาวุธ สองครั้งแปลว่าศัตรูใกล้เข้ามา มีขวานอยู่ตรงนั้นและมีคำว่า *หมูอ้วน* เขียนอยู่ เจ้าเด็กอ้วน สองครั้งหมายถึง *คนเถื่อน*” ความกลัววนไปหน้ากลมแบนนั้น ทำให้เขาอยากหัวเราะ “ขอให้พวกมันไปลงนรกทั้งเจ็ดให้หมด ฮาร์มา มานซ์ เรย์เดอร์ สمولวู้ดเฮงชวย ไหนเขาบอกว่าพวกนั้นจะมาไม่ถึงเราไปอีก...”

ปื๊นหนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน

เสียงนั้นดังต่อไปเรื่อย ๆ จนดูเหมือนไม่มีวันสิ้นสุด พวกนกเรเวน กระพือปีกและกรี๊ดร้อง บินกันว่อนอยู่ในกรงและชนซีกรง และทั่วทั้งค่าย เหล่าพี่น้องของหน่วยพิทักษ์ราตรีก็ลุกขึ้น สวมเกราะ คาดเข็มขัดดาบคว้า ขวานคึกและคันธนู แซมเวล ทาร์ลี ยืนตัวสั่น ใบหน้าเป็นสีเดียวกับหิมะที่ตกพรูรอบตัวพวกเขา “สาม” เขาพูดเสียงแหลมกับเซ็ตต์ “นั่นเท่ากับสามครั้ง ข้าได้ยินสามครั้ง พวกเขาไม่เคยเป่าสามครั้งมาก่อนเลย ไม่ได้เป่ามาหลายร้อยหลายพันปีแล้ว สามครั้งหมายถึง...”

“...อมนุษย์” เซ็ตต์เอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะกึ่งร้องไห้ และทันใดนั้นทางเกวียนของเขาก็เปียก เขารู้สึกได้ถึงปัสสาวะที่ไหลลงมาจากเขา และเห็นไอน้ำลอยขึ้นมาจากด้านหน้าทางเกวียน

เจมี

ลมตะวันออก พัดผ่านเรือนผมยุงเหยิงของเขา แผลวเบาและกรุ่นหอม
ดูจั่วของเซอร์ซี เขาได้ยินเสียงนกร้อง และรู้สึกถึงแม่น้ำที่เคลื่อนไหวผ่านอยู่
ใต้ท้องเรือทุกจักรวรรดิที่ส่งพวกเขาแล่นไปสู่รุ่งอรุณสีชมพูเรือ หลังจาก
อยู่ในความมืดมาแสนนาน โลกดูงดงามอ่อนหวานจนเจมี แล่นนิสเตอร์ รู้สึก
วิงเวียน *ข้ายังไม่ตาย และมาแสงตะวัน* เสียงหัวเราะระเบิดออกจากริมฝีปาก
ของเขา จับพลันทันใดคล้ายนกกระทาออกจากที่ซ่อน

“เงียบ” หญิงสาวพิมพ์พำในลำคอด้วยสีหน้าบึ้งตึง ความบึ้งตึงเหมาะ
กับใบหน้าแบนแบบบ้านๆของนางมากกว่ารอยยิ้ม ไม่ใช่ว่าเจมีเคยเห็นนางยิ้ม
หรือก เขาหาความบันเทิงด้วยการวาดภาพนางสวมอาภรณ์ไหมชุดหนึ่งของ
เซอร์ซีแทนเสื้อกั๊กหนังตอกหมดทั้งตัว นางก็คงเหมือนจับแม่วัวไปสวมชุด
ผ้าไหมนั่นละ

แต่แม่วัวกรรเชียงเรือได้ ได้ทางเกวียนรัดเข้าสีน้ำตาลเนื้อหยาบของนาง
คือร่องที่เหมือนเชือกไม้ และกล้ามเนื้อที่แขนยาวๆของนางก็เหยียดตึงใน
แต่ละจักรวรรดิ แม้จะกรรเชียงมาครึ่งคืนแล้ว แต่นางก็มีได้แสดงวีแวว
ของความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งไม่เหมือนกับในกรณีของลูกพี่ลูกน้องเขา เซอร์
คลีออส ที่ต้องออกแรงกรรเชียงอีกอันอย่างหนัก *บุคลิก*ของนางเป็นหญิง
ชาวบ้านร่างใหญ่แข็งแรง แต่กลับพูดจาจุจุกผู้ดีมีตระกูล ทั้งยังพกดาบยาว
กับกริช อา แต่นางใช้เป็นหรือเปล่า เจมีตั้งใจจะหาคำตอบทันทีที่เขาจัด
โซ่ตรวนที่สวมอยู่ได้

เขาสวมตรวนเหล็กที่ข้อมือและข้อเท้าซึ่งเชื่อมกันด้วยโซ่หนักที่ยาวไม่เกินหนึ่งฟุต “เจ้าคงคิดว่าคำพูดของข้าในฐานะเลนนิสเตอร์คนหนึ่งไม่ดีพอสินะ” เขาเหินบตอนที่พวกนั้นใส่ตรวน ถึงตอนนั้นเขาก็เมามากแล้วด้วยฝีมือแคทลิน สตาร์ค เขาจำการหลบหนีจากริเวอร์รันของพวกเขาได้แค่บางเลี้ยวส่วนเท่านั้น มีปัญหาบางอย่างกับผู้คุม แต่หญิงร่างใหญ่เอาชนะเขาได้ จากนั้นพวกเขาก็ขึ้นบันไดที่ทอดยาวไม่สิ้นสุด วนไปมาไม่สุดสิ้น แข้งขาของเขาอ่อนปวกเหมือนต้นหญ้าและเขาก็สะดุดล้มสองหรือสามครั้ง จนหญิงผู้นี้ต้องให้เขาเกาะแขน ระหว่างทางมีคนเอาผ้าคลุมไหล่แบบนักเดินทางพันร่างของเขาและโยนเขาลงไปในไว้ที่กันเรือ เขาจำได้ว่าได้ยินท่านหญิงแคทลินบัญชาการให้ใครสักคนยกประตูเหล็กของประตูน้ำขึ้น นางกำลังจะส่งเซอร์คลีออส เพรย์กัลบิงส์แลนดิง พร้อมเงื่อนไขใหม่สำหรับราชินี นางประกาศด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีใครกล้าโต้แย้ง

เขาคงกลับไปในตอนนั้น เหล่าอรุณทำให้เขาว่าง และเขาก็รู้สึกดีที่ได้ยืดเหยียดกาย อันเป็นความสำราญที่โซ่ตรวนในห้องขังไม่ยอมให้ทำได้ เจมีหัดนั่งหลับนกดขณะขี่ม้าเดินทางมานานแล้ว นี่จึงไม่ใช่เรื่องยากเย็นกว่า ที่เรียนต้องหิวร่องอหายใจได้ยืนว่าข้าหลบตลอดการหลบหนี แต่ตอนนี้เขาตื่นแล้วและเครื่องพันธนาการนี้ก็ไร้ราคา “ท่านหญิง” เขาตะโกน “ถ้าท่านช่วยตัดโซ่พวกนี้ ข้าจะช่วยกรรเชียงเรือให้”

นางซักสีหน้าอีกครั้ง ใบหน้านั้นเครียดขมึงด้วยความไม่ไว้วางใจ “ท่านต้องใส่โซ่ตรวนต่อไป ผู้ปลงพระชนม์พระราชา”

“เจ้าคิดว่าจะกรรเชียงเรือไปจนถึงคิงส์แลนดิงเลยหรือ แม่สาว”

“เรียกข้าว่าเบรียนน์ ไม่ใช่ แม่สาว”

“ชื่อของข้าคือเซอร์เจมี ไม่ใช่ผู้ปลงพระชนม์พระราชา”

“ท่านจะปฏิเสธว่าไม่ได้ปลงพระชนม์พระราชานั้นหรือ”

“เปล่า แล้วเจ้าปฏิเสธเพศของตัวเองหรือไม่เล่า ถ้าใช่ ก็ถอดกางเกงให้ข้าดูสิ” เขาส่งยิ้มโล่ชื่อให้นาง “ข้าว่าจะขอให้เจ้าอดเลื้อ แต่จากท่าทางของเจ้า นั้นคงพิสูจน์อะไรไม่ได้มากนักหรอก”

เซอร์คลีออสขุ่นมัว “ญาติข้า โปรดรักษามารยาทด้วย”

เลือดแล่นนิสเตอร์ของคนผู้นี้เจือจางนัก คลีออสเป็นลูกของท่าน
 อาเจินนาของเขากับไอ้จิ้งเฮอร์มอน เฟอร์ ผู้ใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัวลอร์ด
 ไทวิน แล่นนิสเตอร์ นับตั้งแต่วันที่แต่งงานกับน้องสาวของเขา และเมื่อลอร์ด
 วัลเดอร์ เฟอร์ นำป้อมแฝดเข้าร่วมสงครามโดยถือข้างริเวอร์รัน เซอร์เฮอร์มอน
 ก็เลือกภักดีต่อภรรยาแทนบิดาตัวเอง คาสเตอร์ลีร็อกได้สิ่งที่แย่ที่สุดจากการ
 ต่อรองนั้น เจมีคิด เซอร์คลีออสหน้าตาเหมือนนิวเซล ลู้เหมือนท่าน และ
 มีความกล้าเท่าแม่แกะตัวที่กล้าเป็นพิเศษ ท่านหญิงสตรัคส์สัญญาจะปล่อยเขา
 เป็นอิสระหากเขานำสารของนางไปส่งให้ที่เรียน และเซอร์คลีออสก็สาบานอย่าง
 จริงจังว่าจะทำเช่นนั้น

พวกเขาทุกคนกล่าวคำสาบานในห้องขังนั้น ส่วนใหญ่คือเจมี นั่นคือ
 ข้อแลกเปลี่ยนของท่านหญิงแคทลินในการยอมปล่อยตัวเขา นางจ่อปลายดาบ
 ของแม่สาวร่างใหญ่ที่หัวใจของเขาขณะเฝ้าว่า “จงสาบานว่าท่านจะไม่จับอาวุธ
 เข้าทำหั่นสตรัคหรือทอลล์อีก จงสาบานว่าท่านจะบังคับน้องชายของท่านให้ทำ
 ตามคำมั่นที่ว่าจะเป็นลูกสาวของข้ากลับมาอย่างปลอดภัย สาบานด้วยเกียรติ
 ของท่านในฐานะอัศวิน ด้วยเกียรติของท่านในฐานะแล่นนิสเตอร์คนหนึ่ง
 ด้วยเกียรติของท่านในฐานะพี่น้องร่วมสาบานแห่งหน่วยราชองครักษ์ สาบาน
 ด้วยชีวิตของพี่สาวท่านและบิดาท่านและบุตรชายท่าน สาบานต่อทวยเทพ
 ทั้งเก่าและใหม่ และข้าจะส่งท่านกลับไปหาพี่สาวของท่าน ถ้าปฏิเสธ ข้าจะเอา
 เลือดท่าน” เขาจำความรู้สึกเมื่อปลายแหลมของดาบแทงทะลุเสื้อผ้าโกรโกโส
 ของเขาขณะที่นางบิดปลายดาบได้

ข้าสงสัยจริงว่าสังฆราชคิดอย่างไรเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของคำสาบาน
 ที่กล่าวตอนเมาหัวทึบ ถูกตีตรวนกับผนัง และมีดาบจี้หน้าอกแบบนี้ เจมี
 ไม่ได้กังวลจริงจิงอะไรกับคำลวงครั้งใหญ่นั้น หรือเรื่องทวยเทพที่เขาอ้างว่า
 นับถือ เขาจำได้ว่าที่ท่านหญิงแคทลินตะคอกว่าในห้องขังของเขาได้ นางช่างพิลึก
 นักที่ฝากชีวิตบุตรสาวไว้กับชายที่ไร้เกียรติ แม้นางจะไม่กล้าไว้วางใจเขาเท่าใดนัก
 ก็ตาม นางฝากความหวังไว้กับที่เรียน ไม่ใช่ข้า “บางทีนางอาจไม่ได้โง่เท่าไรนัก
 ก็ได้” เขาพูดออกมาดังๆ

หญิงผู้คุมตัวเขาเข้าใจผิด “ข้าไม่ได้โง่ แล้วก็ไม่ได้หูหนวกด้วย”

เขาสุภาพกับนาง การล้อเลียนหญิงผู้นี้เป็นเรื่องง่ายจนไม่มีอะไรทำหยาบ
“ข้าพุดกับตัวเอง และไม่ได้หมายถึงเจ้า นี่เป็นนิสัยที่เกิดขึ้นได้ง่ายในห้องซัง”

นางขมวดคิ้วใส่เขา ดันกรรเชียงไปข้างหน้า ดึงกลับมา ดันไปข้างหน้า
โดยไม่พุดอะไร

พุดมากพอๆกับความงามบนใบหน้า “จากวาจาของเจ้า ข้าเชื่อว่าเจ้า
มีกำเนิดสูงส่ง”

“พ่อของข้าคือเซลวินแห่งทาร์ธ หรือลอร์ดแห่งอีเวนพอลล์ด้วยความ
เมตตาของทวยเทพ” แม้แต่คำตอบนั้นก็เอ่ยออกมาอย่างไม่เต็มใจ

“ทาร์ธ” เจมีพุด “หินยักษ์น่าสะพรึงกลัวในทะเลแคบ เท่าที่ข้าจำได้
และอีเวนพอลล์ก็สวามิภักดิ์ต่อสโตร์มส์เอนด์ เจ้ามารับใช้รอบบ์แห่งวินเทอร์-
เฟลได้อย่างไร”

“ข้ารับใช้ท่านหญิงแคทลินต่างหากเล่า นางบัญชาให้ข้านำท่านไปส่งให้ถึง
มือน้องชายของท่าน ที่เรียน ที่คิงส์แลนดิงอย่างปลอดภัยโดยมิให้ต่อปาก
ต่อคำกับท่าน เจียบเถอะ”

“ข้าเอียนความเจียบเต็มทนแล้ว แม่หญิงเอ๋ย”

“เช่นนั้นก็สนทนากับเซอร์คลีออส ข้าไม่เสวนากับปีศาจร้าย”

เจมีส่งเสียงฮาลั่น “แถวนี้มีปีศาจร้ายด้วยระอะ ซ่อนอยู่ใต้น้ำรี หรือว่า
อยู่ในดงวิลโลว์ที่บนหนานั้น แล้วข้าไม่มีดาบเหนียนะ!”

“ชายผู้ละเมิดพี่สาวตน ปลงพระชนม์พระราช และโยนเด็กไร้เดียงสา
ลงมาให้ตาย หากควรได้สมญาอื่นใด”

ไร้เดียงสาระอะ ไร้เด็กดัวแสนนั้นสอดแนมเรา เจมีก็แค่ปรารถนาจะ
อยู่กับเซอร์ซีตามลำพังสักชั่วโหม่ง การเดินทางขึ้นเหนือของพวกเขาเป็นความ
ทรมานอันยาวนาน การได้เห็นนางทุกวัน แต่ไม่อาจแตะต้องสัมผัส และรู้ว่า
โรเบิร์ตเดินมาโซเซขึ้นเตียงนางทุกคืนในบ้านที่ยมที่ลั่นเอี้ยดอัดดันใหญ่หนั้น
ที่เรียนพยายามเอาอกเอาใจเขาอย่างเต็มที่ แต่มันไม่เพียงพอ “พุดถึงเซอร์ซี
ให้ดีๆหน่อย แม่หญิง” เขาเตือนนาง

“ข้าชื่อเบรียนน์ ไม่ใช่ แม่หญิง”

“เจ้าจะสนใจทำไมว่าปีศาจร้ายเรียกเจ้าว่าอะไร”

“ข้าชื่อเบรียนน” นางเอย์ซ่า นกแน่นดุจสุนัขล่าเนื้อ

“เลดีเบรียนนนี่หรือ” นางดูอิดัดจนเจมีสำเหนียกได้ถึงจุดอ่อน “หรือเซอร์เบรียนนจะต้องรสนิยมของเจ้ามากกว่า” เขาหัวเราะ “ไม่หรอก ข้าเกรงว่าจะไม่ใช่ เจ้าอาจล่อให้แม่วุ่นมึนส่ายคาคบงเหียน เกราะคอ เกราะหัว และพันร่างมันด้วยผ้าไหมทั้งตัวได้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเจ้าจะขี่มันเข้ารบได้”

“ญาติเจมี ได้โปรดเถอะ เจ้าไม่ควรพูดจาหยาบคายเช่นนั้น” ใต้ผ้าคลุมไหล่ของเขา เซอร์คลีออสสวมเสื้อคลุมที่ปักรูปป้อมแผดของตระกูลเฟรย์ และราชสีห์ทองของแลนนิสเตอร์ “เราต้องไปอีกไกล อย่าทะเลาะกันเองเลย”

“เวลาข้าทะเลาะ ข้าทะเลาะด้วยดาบต่างหาก นี่ข้ากำลังสนทนากับท่านหญิงผู้น้อย” ไหนบอกข้าสิ แม่หญิง ว่าหญิงบนเกาะทาร์ธหน้าตาบ้านๆ เหมือนเจ้าหมดหรือเปล่า ถ้าใช่ ข้าก็เวทนาผู้ชายที่นั่นเหลือเกิน พวกเขาอาจไม่เคยรู้ว่าผู้หญิงแท้ๆ หน้าตาเป็นอย่างไร เพราะอยู่บนภูเขาน้ำแข็งกลางทะเลแบบนี้”

“ทาร์ธเป็นสถานที่สวยงาม” หญิงสาวตะคอกกระหว่างที่กรรเชียง “ได้สมญาว่าเกาะไพลิน เจียบเถอะ เจ้าปีศาจ เว้นแต่ท่านอยากทำให้ข้าอดปากท่าน”

“นางก็หยาบคายเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ” เจมีถามเซอร์คลีออส “แม้ข้าจะต้องยอมรับว่านางกล้ามากก็ตาม มีคนไม่มากนักหรอกนะที่กล้าเรียกข้าว่าปีศาจต่อหน้าต่อตา” ถึงข้าจะแน่ใจว่าพวกเขาเรียกกันกะนองปากกลับหลังข้าก็เถอะ

เซอร์คลีออสกระแอมอย่างทำอะไรไม่ถูก “ท่านหญิงเบรียนนฟังคำสั่งเหล่านี้นมาจากแคทลิน สตาร์ค ไม่ต้องสงสัยเลย พวกสตาร์คไม่มีหวังจะเอาชนะท่านด้วยดาบได้ ท่านเซอร์ ตอนนี่จึงทำสงครามด้วยวาจาอาบยาพิษแทน”

พวกเขาเอาชนะข้าด้วยดาบได้แล้วต่างหาก ไรต์มัวร์คัง เจมียิ้มอย่างรู้ทัน คนอื่นจะอ่านความหมายสารพัดได้จากรอยยิ้มรู้เท่าทัน ถ้าเรายอมให้อ่าน ญาติคลีออสเชื่อเรื่องเหลวไหลนี้จริงๆ หรือกำลังพยายามประจบประแจงเขาเป็นอะไรนะระหว่างหัวขี้เลื่อยผู้ซื่อสัตย์กับจอมประจบสอพลอ

เซอร์คลีโอสพูดต่ออย่างไม่อหังการใจ “คนที่เชื่อว่าพี่น้องร่วมสาบาน
ตนแห่งหน่วยราชองครักษ์ทำร้ายเด็กได้ลงยอมไม่เข้าใจความหมายแห่ง
เกียรติยศ”

จอมประจบสอพลอ ถ้าจะให้พูดกันจริงๆ เจมิเองก็มารู้สึกเสียใจที่โยน
แบรนดอน สตาร์ค ลงจากหน้าต่างบานนั้น เซอร์ซีทำให้เขาทุกข์ใจไม่สิ้นสุด
หลังจากนั้น เมื่อเด็กนั้นไม่ยอมตาย “แกอายุเจ็ดขวบนะ เจมิ” นางต่อว่าเขา
“ต่อให้แกเข้าใจสิ่งที่เห็น เราก็น่าจะช่วยให้แกล้วยจนหุบปากเงียบไป”

“ข้าไม่คิดว่าเจ้าอยาก...”

“เจ้า *ไม่เคย* คิดนะสิ ถ้าเด็กนั้นฟื้นขึ้นมาและบอกพ่อของแกว่าเห็น...”

“ถ้า ถ้า ถ้า” เขาตั้งนางขึ้นนั่งตัก “ถ้าเด็กนั้นฟื้น เราจะบอกว่าแกฝัน
เราจะบอกว่าแกโกหก และถ้าเรื่องมันเลวร้ายถึงที่สุด ข้าจะสังหารเน็ต สตาร์ค
เสีย”

“จากนั้น เจ้าคิดว่า โรเบิร์ต จะทำอะไร”

“โรเบิร์ตอยากทำอะไรก็ตามใจ ข้าจะทำสงครามกับเขาถ้าต้องทำสงคราม
ซึ่งโยนิเซอร์ซีที่นักขับลำนํ้าจะเรียกขาน”

“เจมิ ปล่อยข้านะ!” นางบันดาลโทสะและดิ้นรนที่จะลุกขึ้น

แต่เขากลับจับนางแทน นางขัดขึ้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเผยอปากรับ เขายัง
จำรสชาติของเหล้าองุ่นและกานพลูจากปลายลิ้นของนางได้ กายนางสั่นสะท้าน
เขาเลื่อนมือไปที่เสื้อรัดทรงของนางและกระซอก จิกผ้าไหมจนทรวงอกคู่นั้น
เป็นอิสระ และเด็กสตาร์คคนนั้นก็ถูกลืมไปชั่วครู่

หรือว่าเซอร์ซีเกิดนึกถึงเด็กนั้นขึ้นมาในภายหลังและจ้างผู้ชายที่ทันท่วง
แถมลึนพูดถึงไปจัดการให้เด็กนั้นไม่มีวันฟื้น ถ้าเซอร์ซีต้องการให้เด็กนั้นตาย
นางยอมส่งข้าไป ดูไม่น่าใช่เซอร์ซีเลยที่เลือกโจรกระจอกไปลงมือฆ่าอย่าง
ขอไปทีเช่นนั้น

ตามลำนํ้าเบื้องหน้า ดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นส่งแสงระยิบระยับพรายบน
พื้นผิวนํ้าที่ลมพัดกระซอก ชายฝั่งทางใต้เป็นดินสีแดง เรียบเหมือนถนน
ลำนํ้าสายเล็กๆ ส่งนํ้าสู่ลำนํ้าใหญ่ ลำต้นพุ่มๆ ของต้นไม้จมนํ้ายืนต้นริมตลิ่ง
ชายฝั่งทางเหนือรกรกรึ่มกว่า เป็นผาหินสูงยี่สิบฟุตที่ปกคลุมด้วยดงต้นบีช

ไอ้ก และเซสตันด์ เจมีเห็นหอระวังภัยอยู่บนเนินสูงข้างหน้า หอนั้นสูงขึ้นทุกจังหวะการกรรเชียง เขาตูดอกตั้งนานก่อนที่เรือจะแล่นเข้าใกล้ว่ามันถูกทิ้งร้าง หินเก่าคร่ำคร่านั้นมีเถากุหลาบขึ้นรกเรือ

เมื่อลมเปลี่ยนทิศ เซอร์คลีออสก็ช่วยหญิงร่างใหญ่กางใบ ใบเรือสามเหลี่ยมแข็งทำด้วยผ้าใบลายทางสีแดงและน้ำเงิน สีประจำตระกูลทอลล์ ซึ่งต้องก่อปัญหาใหญ่แก่เขาเมื่อเผชิญกับกองกำลังของแลนนิสเตอร์ในแม่น้ำนี้ แต่เนื้อคือใบเรือเดียวที่พวกเขามี เบรียนน์บังคับทางเสือ เจมีกางครีบบ้างเรือโซ่ลั่นกรียวกราวยามเขายับ จากนั้นพวกเขาก็ทำความเร็วได้ดีขึ้น เมื่อทั้งลมและกระแสน้ำหนุนส่งการหนี “เราจะประหยัดเวลาเดินทางได้มากถ้าเจ้าไปส่งข้าให้พ่อข้าแทนน้องชายข้า” เขาแนะ

“บุตรสาวของท่านหญิงแคทลินอยู่ที่คิงส์แลนด์ ข้าจะเดินทางกลับกับเด็กหญิงทั้งสอง หรือไม่ก็ไม่น่ากลับเลย”

เจมีหันไปหาเซอร์คลีออส “ญาติข้า ขออภัยหน่อยเถอะ”

“ไม่ได้” หญิงสาวตัวเกร็ง “ข้าไม่ยอมให้ท่านมีอาวุธ” เสียงของนางแข็งกร้าวดุจหิน

นางกลัวข้าทั้งที่ข้าใส่ตรวน “คลีออส ดูท่าว่าข้าจะต้องขอให้เจ้าช่วย โทณผมให้เสียแล้ว ทั้งเราไว้ตามเดิม แต่โทณผมให้ที”

“เจ้าอยากให้ข้าโทณผมจนล้านเลี่ยนเลยงั้นรี” คลีออส เฝรย์ ถาม

“คนทั้งอาณาจักรรู้จักเจมี แลนนิสเตอร์ ในฐานะอัศวินไร้ใคราผู้มีผมยาวสีทอง ชายหัวล้านที่มีเคราสกปรกสีเหลืองอาจผ่านไปโดยไม่มีใครผิตสังเกต ไม่ข้าต้องมีคนจำข้าได้ระหว่างที่ข้ายังถูกตีตรวนเช่นนี้”

กริชนั้นไม่คมอย่างทีพึงเป็น คลีออสออกแรงเถื่อเต็มที่ ทั้งเนียนและทั้งและโยนเคาะผมข้ามกราบเรือ ปอยผมสีทองลอยอยู่บนผิวน้ำก่อนที่จะคล้อยเคลื่อนไปอยู่หลังเรือ เมื่อผมยุงรุงรังหายไป เหาตัวหนึ่งก็คลานลงมาตามคอ เจมีจับมันได้และใช้นิ้วโป้งบิดบี เซอร์คลีออสจับได้อีกหลายตัวจากหนังคิระะของเขาและติดลงน้ำ เจมีเอาคิระะจุ่มน้ำและสั่งให้เซอร์คลีออสลบบิดก่อนจะให้เขาโทณโคณผมสีเหลืองนี้สุดท้ายที่เหลื่ออยู่จนหมด เมื่อเสร็จแล้วก็ขริบเคราด้วย

เงาสะท้อนในน้ำเป็นชายที่เขาไม่รู้จัก ไม่เพียงศีรษะล้าน แต่เขายังดูเหมือนแก่ลงไปห้าปีในคุกใต้ดินนั้น ใบหน้าตอซุบ เบ้าตาลงลึก และมีริ้วรอยที่เขาจำไม่ได้ว่าเคยมี แบบนี้ข้าดูไม่เหมือนเซอร์ซีเท่าไร' นางต้องเกลียดเรื่องนี้แน่'

พอเที่ยงวัน เซอร์คลีออสก็หลับ เสียงกรนของเขาดังเหมือนเปิดผสมพันธุ์ เจมิเหยียดตัวออกไปมองโลกที่เคลื่อนผ่าน หลังจากอยู่ในห้องขังมืดๆ ก้อนหินทุกก้อนและต้นไม้ทุกต้นล้วนน่ามหัศจรรย์

กระต๊อบขนาดห้องเดียวสองสามหลังเคลื่อนผ่านมาแล้วผ่านไป ต่างตั้งอยู่บนเสาสูงที่ทำให้มันดูคล้ายนกกระสา แต่ไม่ปรากฏวิแวผู้อาศัย นกบินเหนือศีรษะหรือส่งเสียงร้องจากหมู่ไม้ริมชายน้ำ และเจมียังเห็นปลาเงินพุ่งปราดไปในห้วงน้ำ ปลาเทราต์ทัสลี นี่คือลางร้าย เขาคิด จนกระทั่งเห็นสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่า นั่นคือท่อนไม้ลอยน้ำท่อนหนึ่งที่เรือแล่นผ่านกลบกลายเป็นศพไร้เลือดและบวมอืด ผ่าคลุมไหล่พันกับรากไม้ล้ม เป็นสีแดงเข้มของเลนนิสเตอร์อย่างไม่ผิดไปได้ เขานึกสงสัยว่าศพนั้นอาจเป็นใครสักคนที่เขารู้จัก

ลำน้ำสาขาของแม่น้ำสามง่ามคือช่องทางที่สะดวกที่สุดในการลำเลียงสินค้าและผู้คนข้ามดินแดนลุ่มแม่น้ำ ยามบ้านเมืองสงบ พวกเขาจะพบชาวประมงในเรือ เรือชนข้าวถ่อไปตามน้ำ พ่อค้าขายเข็มและผ้าเป็นพับจากร้านลอยน้ำ บางทีอาจพบเรือสปีดไสของพวกมัมเมอร์ที่มีใบเรือเป็นผ้าปักสีต่างๆ ร่วมทำลิสตี พายทวนน้ำจากหมู่บ้านหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่ง และจากปราสาทแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง

แต่สงครามได้สร้างความเสียหาย พวกเขาเล่นเรือผ่านหมู่บ้านหลายแห่งโดยไม่พบชาวบ้าน อวนว่างเปล่าที่ถูกกริดและฉีกขาดและแขวนห้อยจากต้นไม้คือร่องรอยเดียวของชาวประมง สาวน้อยนางหนึ่งที่กำลังให้น้ำม้าควมจากไปทันทีที่เห็นใบเรือของพวกเขา ต่อมาพวกเขาผ่านกลุ่มชาวনারาวิลบสองคนกำลังขุดดินในทุ่งนาใต้ซากบ้านหอคอยที่ถูกเผา คนพวกนั้นมองพวกเขาด้วยสายตาขุ่นมัว และหันกลับไปทำงานทันทีที่เห็นว่าเรื่อนั้นไม่ได้มาร้าย

แม่น้ำง่ามแดงนั้นกว้างและไหลช้า คดเคี้ยวเลี้ยวลดด้วยคั้งโค้งต่างๆ มีเกาะเล็กๆ ที่มีปรากรือกระจายอยู่เป็นระยะ รวมทั้งมีสันดอนทรายและ

ต่อไม้ที่อยู่หนาแน่นใต้ผิวน้ำ ทว่าเบรียนน์ดูจะมีสายตาแหลมคมในการจับอันตรายต่างๆ และดูจะหาช่องทางไปได้เสมอ เมื่อเจมีเอ่ยชมนางที่มีความรู้เกี่ยวกับแม่น้ำสายนี้ นางก็มองเขาอย่างคลางแคลงและบอกว่า “ข้าไม่รู้จักแม่น้ำนี้หรอก ทาร์ชเป็นเกาะ ข้าหัดกรรเชียงเรือและเล่นเรือเป็นก่อนจะเคยนั่งบนหลังม้าเสียอีก”

เซอร์คลีออสลุกขึ้นนั่งและขี้ตา “ทวยเทพ ข้าปวดแขนไปหมด หวังว่าลมจะพัดไปเรื่อยๆ” เขาทำจมูกพุดพิด “ข้าได้กลิ่นฝน”

เจมีอยากให้ฝนตกหนักๆ ลูกใต้ดินของริเวอร์รันไม่ใช่สถานที่สะอาดที่สุดในเจ็ดราชอาณาจักร ตอนนี้เขาคงส่งกลิ่นคล้ายเนยแข็งบูดแล้ว

คลีออสหรีตามองตามแม่น้ำไป “ควันนี้”

นิ้วสีเทาพอมๆ กวักเรียกพวกเขาให้เดินหน้าต่อ มันลอยขึ้นมาจากตลิ่งทางใต้ไกลออกไปหลายไมล์ บิดและม้วน เบื้องใต้ เจมีเห็นซากควันกรุ่นของอาคารหลังใหญ่และต้นไม้ที่เต็มไปด้วยศพผู้หญิง

พวกอิกกาแทบยังไม่ทันได้เริ่มจิกกินศพ เชือกเส้นบางบาดเนื้ออ่อนๆ ที่ลำคอของพวกนางเป็นแผลลึก และยามลมพัด ร่างของพวกนางก็บิดและแกว่งไหว “นี่ไม่ใช่การกระทำของอัศวินผู้กล้า” เบรียนน์พูดเมื่อพวกเขาเข้าใกล้พอจะเห็นได้ชัด “ไม่มีอัศวินที่แท้จริงคนใดยอมรับการสังหารโหดตามอำเภอใจเช่นนี้”

“อัศวินที่แท้จริงพบเห็นสิ่งเลวร้ายกว่านี้ทุกครั้งที่ออกศึก แม่หญิง” เจมีว่า “และ ทำเรื่องเลวร้ายกว่านี้ด้วย”

เบรียนน์เบนทางเสือเรือเข้าฝั่ง “ข้าจะไม่ทิ้งผู้บริสุทธิ์ไว้เป็นอาหารของอิกกา”

“แม่หญิงใจดำ พวกอิกกาก็ต้องกินเช่นกัน เล่นเรือต่อไปและอย่าไปยุ่งกับคนตายเลยนะ แม่หญิง”

พวกเขาขึ้นฝั่งที่เหนือน้ำเลยจากจุดที่ต้นไม้ใหญ่เอนย่นลงมาในลำน้ำ ขณะที่เบรียนน์ลดใบเรือ เจมีก็ปีนขึ้นจากเรืออย่างทุลักทุเลเพราะโซ่ตรวน น้ำในแม่น้ำง่ามแดงเข้าไปเต็มร่องเท้าบูตและซึมเข้ากางเกงรัดเข้าขาๆ ของเขา เขาคุกเข่าลงพลางหัวเราะ จุ่มศีรษะลงน้ำ และโผล่ขึ้นมาอย่างเปียกชุ่ม มือ

ของเขาเต็มไปด้วยคราบโคลและเมื่ออุณหภูมิจะฮอตในน้ำ มันก็ดูหอมบางและชืดกว่าที่เขาจำได้ ขาของเขาทั้งแข็งขัดและง่อนแง่นเมื่อเขาทั้งน้ำหนักลงไป *ข้าอยู่ในคุกใต้ดินของฮอสเตอร์ ทัลลี นานเกินไป/จริง ๆ*

เปรียบเทียบกับคลีออสลากเรือขึ้นฝั่ง ศพเหล่านั้นแขวนอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา กำลังเน่าเปื่อยด้วยความตายเหมือนผลไม้เน่า “พวกเราคนใดคนหนึ่งจะต้องตัดศพพวกนี้ลงมา” หญิงสาวเอ่ย

“ข้าจะปีนขึ้นไปเอง” เจมีเดินลุยน้ำขึ้นฝั่งพร้อมเสียงโซ่ “แค่เอาโซ่ออกให้ข้าเท่านั้น”

หญิงสาวเงยหน้าจ้องศพหญิงผู้หนึ่ง เจมีขยับเข้าไปใกล้ ๆ ด้วยฝ่าเท้าสันสะดุดเท่าที่โซ่ยาวหนึ่งฟุตอานวย เมื่อเห็นสัญลักษณ์หยาบ ๆ ที่ห้อยอยู่รอบลำคอของศพที่อยู่สูงที่สุด เขาก็ยิ้ม “พวกมันสมสู่กับสิ่งโต” เขาอ่าน “อ้อ จริงลีแม่หญิง นี่คือการกระทำที่แสนจะ *ไม่เป็นอัศวินผู้กล้า* อย่างที่สุด...แต่โดยพวกของเจ้านะ ไม่ใช่ของข้า ข้าละสงสัยนักเกี่ยวกับผู้หญิงพวกนี้เป็นใคร”

“หญิงโง่เหล้า” เซอร์คลีออส เฟรย์ บอก “นี่คือเรือนพักแรม ข้าจำได้แล้ว คนที่มากับข้าบางคนพักที่นี่ครั้งสุดท้ายที่เราเดินทางกลับไปริเวอร์รัน” อาคารหลังนั้นไม่เหลือซากใดนอกจากฐานหินและคานพังก่อที่กองซ้อนกันถูกไฟไหม้เป็นสีดำ ควันยังคงลอยขึ้นมาจากเก่า

เจมีทั้งซ่องและนางโลมไว้ให้น้องชายของเขา ที่เรียน เซอร์ซีคือหญิงคนเดียวที่เขาต้องการ “ดูไปแล้ว หญิงสาวเหล่านี้เคยให้ความสำคัญกับทหารบางคนของลอร์ดบิดาข้า บางทีอาจให้อาหารและเครื่องดื่ม นั่นคือเหตุผลที่พวกนางได้รับปลดออกคนทหรยศ กับจุมพิตและเอลจอกหนึ่ง” เขาขำเลียงไปมาในแม่น้ำเพื่อให้มันใจว่าพวกเขาอยู่ตามลำพังจริง ๆ “นี่คือเขตแดนของตระกูลแบร์ริกเคน ลอร์ดโจนอสอาจเป็นผู้สั่งฆ่าพวกนาง พ่อของข้าเผาศาสนาของเขา ข้าเกรงว่าเขาจะไม่ชอบเราหรอก”

“หรืออาจเป็นฝีมือของมาร์ค ไพเพอร์ ก็ได้” เซอร์คลีออสว่า “หรือไม่ก็เจ้าคนตัวเล็กในป่า เบริค ดอนแดร์เรียน แม้ข้าจะเคยได้ยินว่าเขาฆ่าแต่ทหารเท่านั้น บางทีอาจเป็นกลุ่มคนจากแดนเหนือของรูส บอลตัน ก็ได้”

“บอลตันแพ้พ่อข้าที่แม่น้ำงามเขียว”

“แต่ไม่แตกพ่าย” เซอร์คลีออสบอก “เขากลับลงใต้อีกครั้งเมื่อลอร์ด ไทวินยกทัพไปสู่กับคนในแถบน้ำตื้น ชาวจาริเวอร์รันทบอกว่าเขายึดฮาร์เรนฮอล จากเซอร์เอมอรี ลอร์ช ได้แล้ว”

เจมีไม่ชอบเรื่องที่ไดยินแม่แต่น้อย “เบรียนน์” เขาพูด ยอมเอาใจนาง ด้วยการเรียกชื่อด้วยความหวังว่านางจะยอมฟัง “ถ้าลอร์ดบอลตันยึดฮาร์เรนฮอล ได้แล้ว ทั้งแม่น้ำสามง่ามและราชมรรคาก็น่าจะมีคนเฝ้าระวัง”

เขาคิดว่าเขาเห็นร่องรอยความไม่แน่ใจในดวงตาโตสีฟ้าของนาง “ท่าน อยู่ในการอารักขาของข้า พวกเราต้องฆ่าข้าก่อน”

“ข้าไม่คิดว่านั่นจะเป็นปัญหาอะไรนะ”

“ข้าเป็นนักสู้ที่เก่งไม่แพ้ท่าน” นางเอย์เซิงปกป้องตัวเอง “ข้าเป็นหนึ่งในเจ็ดที่พระราชาริเลนเลือก เขาสวมผ้าคลุมไหล่ผ้าไหมลายทางของหน่วย องครักษ์สายรุ้งให้ข้าด้วยมือของเขาเอง”

“หน่วยองครักษ์สายรุ้งนี้ เจ้ากับหญิงอีกหกนางใช้ไหม นักขับลำนํ้า เคยบอกว่าหญิงสาวทั้งหมดคงงามในชุดผ้าไหม...แต่ว่าเขาไม่เคยพบเจ้าสีท่า”

หญิงสาวหน้าแดง “เรามีหลุมศพต้องชุด” นางหันไปป็นต้นไม้

กึ่งล่างๆของต้นโอ๊กใหญ่พอให้นางยืนได้เมื่อปีนขึ้นไป นางเดินท่ามกลาง ใบไม้ ถือกฤษไว้ในมือ ตัดศพทั้งหลายลง แผลงวันรุ่มตอมรอบศพขณะที่ ร่วงลงมา และกลืนเหม็นก็รุนแรงขึ้นพร้อมกับแต่ละศพที่นางตัดลงมา “นี่เป็น เรื่องยุ่งยากมากนะที่จะทำเพื่อพวกนางโลม” เซอร์คลีออสอุทธรณ์ “เราจะใช้ อะไรชุดไม่ทราบ เราไม่มีจอบเสียม และข้าจะไม่ใช้ดาบของข้าหรอกนะ ข้า...”

เบรียนน์ตะโกนมา นางกระโจนพรวดลงจากต้นไม้แทนที่จะปีนลงมา “กลับเรือ เร็วเข้า มีเรือมา”

พวกเขาริบเท่าที่จะรีบได้ ถึงแม้เจมีจะวิ่งแทบไม่ได้และต้องให้ผู้เป็น ลูกพี่ลูกน้องดึงกลับขึ้นเรือ เบรียนน์ใช้กรรเชียงดันเรือออกและรีบกางใบ “เซอร์คลีออส ข้าต้องการให้ท่านช่วยกรรเชียงด้วย”

เขาทำตามที่นางสั่ง เรือเริ่มแล่นตัดผืนน้ำเร็วขึ้นเล็กน้อย กระแสน้ำ ลม และกรรเชียงล้วนเอื้อต่อพวกเขา เจมีนั่งอยู่ในตรวน มองทวนน้ำไป เห็นเพียง ส่วนยอดของใบเรืออีกลำเท่านั้น ความคดเคี้ยวของคู้้งน้ำง่ามแดงทำให้เรือลำนั้น

ดูเหมือนอยู่อีกฟากทุ่ง กำลังขยับขึ้นเหนือหลังม่านต้นไม้ขณะที่พวกเขามุ่งหน้าลงใต้ แต่เขารู้ว่าภาพที่เห็นนั้นลวงตา เขายกมือทั้งสองข้างขึ้นป้องตา “สีแดงเหมือนโคลนและสีน้ำเงินเหมือนน้ำ” เขาประกาศ

ปากใหญ่ของเบรียนน์ขยับโดยไม่ส่งเสียง ทำให้นางดูเหมือนแมวกำลังเคี้ยวเอื้อง “เร็วขึ้นอีก ท่านเซอร์”

ไม่ช้าเรือนพักแรมก็หายลับไปเบื้องหลัง และพวกเขาก็มองไม่เห็นยอดใบเรือลำนั้นด้วยเช่นกัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าอะไรเลย ทันทีที่ผู้ไล่ล่าอ้อมคุ้งน้ำมา พวกเขาจะเห็นมันอีกครั้ง “เราคงได้แต่หวังว่าพวกทลีสู้สูงส่งจะหยุดเรือเพื่อฝั่งศพนางโลมพวกนั้นสินะ” ความคิดที่จะกลับไปอยู่ในห้องข้างอีกไม่ดึงดูดใจเจมี ที่เรียนอาจคิดอะไรฉลาดๆ ได้แล้วในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่ทั้งหมดที่เขาคิดได้คือเล่นงานพวกมันด้วยดาบ

เกือบชั่วโหม่งที่พวกเขาเล่นซ่อนหากับผู้ไล่ล่า อ้อมคุ้งน้ำและลัดเลาะเกาะเล็กๆ ที่มีปารกชฎ และเมื่อพวกเขาเริ่มหวังว่าเห็นผู้ไล่ล่าได้แล้ว ใบเรืออันห่างไกลก็ปรากฏให้เห็นอีกครั้ง เซอร์คลีออสหยุดกรรเชียงค้ำ “ให้พวกอมมนุษย์จับพวกนั้นไปทีเถอะ” เขาปาดเหงื่อจากหน้าผาก

“กรรเชียงเข้า!” เบรียนน์สั่ง

“เรือที่แล่นตามเรามาเป็นเรือกรรเชียงแม่น้ำ” เจมีประกาศหลังจากเฝ้าดูอยู่ชั่วขณะ และทุกจ้วงกรรเชียง มันดูจะใหญ่ขึ้นเล็กน้อย “มีกรรเชียงด้านละเก้า ซึ่งหมายความว่ามีสิบแปดคน ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเรือนั้นมีนักรบอยู่มากพอๆ กับคนกรรเชียงล่ะ ข้าใบเรือของเขายิ่งใหญ่กว่าของเรา เราไม่มีทางหนีมันพ้นหรอก”

เซอร์คลีออสกรรเชียงค้ำ “ท่านว่าสิบแปดคนนั้นหรือ”

“เราต้องจัดการคนละหก ข้าอยากรับสักแปด แต่คุณเจมีพวกนี้ทำให้ข้าสู้ได้ไม่เต็มที” เจมีชูข้อมือขึ้น “เว้นแต่ท่านหญิงเบรียนน์จะเมตตาพาจะปลดตรวนให้ข้า”

นางไม่สนใจเขา พยายามออกแรงกรรเชียงเต็มที่

“เราออกเดินทางก่อนพวกเขาครึ่งคืน” เจมีบอก “พวกเขากรรเชียงเรือมาตั้งแต่รุ่งสาง ให้คนกรรเชียงพักทีละคู่ พวกเขาต้องเหนื่อยหมดแรงกันแน่

ตอนนั้นการเห็นใบเรือของเราทำให้พวกเขามีแรงฮึดขึ้นมา แต่นั่นคงไม่นานหรอก เราอาจจะฆ่าพวกมันได้ไม่น้อย”

เซอร์คลีออสอัปคาง “แต่...พวกมันมีกันสิบแปดนะ”

“นั่นคืออย่างน้อยที่สุด น่าจะมีสักยี่สิบหรือยี่สิบห้ามากกว่า”

ลูกพี่ลูกน้องของเขาคราง “เราไม่มีหวังจะเอาชนะคนสิบแปดคนได้”

“แล้วข้าบอกว่าเราทำได้หรือ ทางที่ดีที่สุดที่เราหวังได้ก็คือตายโดยถือดาบอยู่ในมือ” เขาพูดด้วยความจริงใจอย่างที่สุด เจมี แลนนิสเตอร์ ไม่เคยกลัวความตาย

เบรียนนั้หยุดกรรเชียง เพื่อทำให้ปอยผมสีทองอ่อนของนางเปียกแนบหน้าผาก และการทำหน้าแบ้ก็ทำให้นางดูไร้ความงามกว่าเดิม “ท่านอยู่ในอารักขาของข้า” นางเอ่ย น้ำเสียงเข้มด้วยโทสะจนเกือบเป็นคำราม

เขาต้องหัวเราะให้ความกราดเกรี้ยวนั้น นางช่างเหมือนสุนัขล่าเนื้อมีเด้าจริง ๆ เขาคิด หรืออาจจะใช้ถ่านางมีเด้านะนะ “ถ้าอย่างนั้นก็คุ้มครองข้าด้วยแม่หญิง หรือไม่ก็ปล่อยข้าให้คุ้มครองตัวเอง”

เรือกรรเชียงลำนั้นเล่นตามน้ำมา เหมือนแมลงปอไม้ตัวใหญ่ หัวน้ำรอบลำเรือเป็นฟองขาวด้วยกรรเชียงที่จ้วงอย่างดุเดือด มันโกล้เข้ามาอย่างเห็นได้ชัด คนบนดาดฟ้าเรือแอ่ดกันมาข้างหน้าขณะที่เรือแล่นมา โลหะเป็นประกายในมือของพวกเขา และเจมีก็เห็นคันธด้วย พลธนู เขาเกลียดพลธนู

ตรงหัวเรือที่เร่งเข้ามามีชายร่างล่ำสัน ศีรษะล้าน คิ้วสีเทาตกหนา และลำแขนกำยำ เขาสวมเสื้อคลุมสีขาวสกปรกที่ปกปลายต้นหลิวสีเขียวอ่อนทับชุดเกราะ แต่ผ้าคลุมไหล่ของเขาเกล็ดไ้ด้วยเข็มกลัดรูปปลาเทราต์เงิน หัวหน้าองครักษ์ของริเวอร์รัน ในยุคของเขา เซอร์โรบิน ไรเกอร์ เป็นนักสู้ที่ขึ้นชื่อว่ากัดไม่ปล่อย แต่ยุคของเขาผ่านไปแล้ว เขาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฮอสเตอร์ ทัลลี และแก่เฒ่าตามเจ้านายไป

เมื่อเรือทั้งสองอยู่ห่างกันห้าสิบหลา เจมีก็เอามือป้องปากและตะโกนข้ามน้ำกลับไปว่า “มาอวยพรข้าให้เดินทางปลอดภัยหรือ เซอร์โรบิน”

“มานำตัวท่านกลับไปต่างหาก ผู้ปลงพระชนม์พระราช” เซอร์โรบิน ไรเกอร์ ตะโกนตอบ “ผมทองของท่านหายไปได้อย่างไรเล่า”

“ข้าหวังจะทำให้ศัตรูตาบอดด้วยความมึนงงของศีรษะข้าล่ะสิ มันได้ผลดีทีเดียวกับท่านนะ”

เซอร์โรบินไม่ช้า ระยะเวลาห่างเหินระหว่างเรือลำเล็กและเรือกรรเชียงลดเหลือสี่สิบหลา “โยนกรรเชียงและอาวุธทิ้งลงน้ำเสีย แล้วจะไม่มีใครต้องเจ็บตัว”

เซอร์คลีออสบิดตัวกลับมา “เจมี บอกเขาว่าท่านหญิงแคทลินเป็นคนปล่อยตัวเรา...เป็นการแลกเปลี่ยนเชลย ถูกกฎหมาย...”

เจมีบอกเขาไปไม่ว่าจะได้ผลอย่างไรก็ตาม “แคทลิน สตาร์ค ไม่ได้ปกครองริเวอร์รัน” เซอร์โรบินตะโกนตอบ พลธนูสี่นายเข้าประจำที่ขนابข้างเขา สองคนยืนและสองคนคุกเข่า “โยนดาบของพวกเจ้าลงน้ำเสีย”

“ข้าไม่มีดาบ” เขาตอบ “แต่ต่อให้มี ข้าก็จะเสียบพุงท่านและเชือดไขไถ้ซี่ลาดสี่คนนั้นด้วย”

ลูกธนูพุ่งมาเป็นสายแทนคำตอบ ดอกหนึ่งปักเสากระโดงเรือ สองดอกแทงทะลุใบเรือ และดอกที่สี่เฉียดเจมีไปเพียงหนึ่งฟุต

คึกก้วงอีกคึกของแม่น้ำง่ามแดงปรากฏเบื้องหน้าพวกเขา เบรียนหักเรือตัดข้ามคึก คานใบเรือหมุนคว้างขณะเรือแล่น ใบเรือลั่นเอี้ยดขณะรับลม เบื้องหน้ามีเกาะขนาดใหญ่ขวางกลางลำน้ำ ช่องเดินเรือหลักไหลไปทางขวา ทางซ้ายเป็นทางน้ำแคบๆ ที่ไหลไประหว่างเกาะกับผาสูงของตลิ่งฝั่งเหนือ เบรียนหิ้วขยับหางเสือและเรือก็หักไปทางซ้าย ใบเรือลั่นไหว เจมีมองตานางตาสวย เขาคิด และสงบนิ่ง เขารู้วิธีอ่านตาคน เขารู้ว่าความกลัวมีลักษณะอย่างไร นางมุ่งมั่น ไม่สั่นไหว

ห่างออกไปข้างหลังสามสิบหลา เรือกรรเชียงแล่นเข้าคึกน้ำ “เซอร์คลีออสช่วยบังคับหางเสือด้วย” หญิงสาวบัญชา “ผู้ปลงพระชนม์พระราชา จักรกรรเชียงและคอยดันเรือให้พ้นโขดหินพวกนั้นด้วย”

“ตามแต่ท่านหญิงของข้าบัญชา” กรรเชียงไม้ไผ่ดาบ แต่ใบของมันอาจทำให้หน้าหักได้ถ้าเหวี่ยงดีๆ และด้ามก็อาจใช้ป้องกันตัวได้

เซอร์คลีออสยัดกรรเชียงใส่มือเจมีและถลันไปยังท้ายเรือ พวกเขาผ่านหัวเกาะและหักเลี้ยวขวบเข้าทางน้ำแคบๆ นั้น ส่งน้ำกระจ่ายใส่ผาหินขณะที่เรือเอียงวูบ เกาะนั้นมีต้นไม้ขึ้นหนาที่บ เต็มไปด้วยต้นวิลโลว์ โอ๊ก และสน

สูงที่ทอดเงาลึกลับบนสายน้ำหลากเขียว ชุกซ่อนดอกไม้และลำต้นผุๆ ของต้นไม้ที่จมน้ำ ทางซ้ายของพวกเขามีน้ำผาหินสูงชัน และที่เชิงผา แม่น้ำก็กระแทกหินเป็นฟองสีขาวรอบก้อนหินแตกๆ และเศษหินที่ร่วงลงมาจากหน้าผา

พวกเขาเล่นผ่านจากแสงแดดเข้าสู่เงามืด ซ่อนตัวจากสายตากคนบนเรือกระเชียงระหว่างกำแพงป่าสีเขียวและผาหินสีน้ำตาลอมเทา ได้พักจากท่ารถหิ้วครุช่วยยาม เจมีคิดขณะดันเรือให้พ้นโขดหินที่จมน้ำอยู่ครึ่งหนึ่ง

เรือเอียงไหว เขาได้ยินเสียงน้ำกระจายเบาๆ และเมื่อมองไปรอบๆ เบรียนก็หายไปแล้ว ครู่ต่อมาเขาก็เห็นนางอีกครั้ง กำลังดันตัวขึ้นจากน้ำที่เชิงผา นางลุยผ่านแอ่งน้ำตื้นๆ เดินเลาะก้อนหิน และเริ่มปีนขึ้นไป เซอร์คลีออสจ้องตาถลน อ้าปากค้าง ໄง เจมีคิด “เลิกสนใจแม่นั้นได้แล้ว” เขาตวาดลูกพี่ลูกน้องของเขา “บังคับเรือเข้า”

พวกเขามองเห็นใบเรือเคลื่อนขยับอยู่หลังหมู่ไม้ เรือกระเชียงแม่น้ำปรากฏลำเต็มตาที่ต้นช่องทางน้ำแคบๆ ห่างออกไปยี่สิบห้าหลา หัวเรือหักเลี้ยวขวับขณะแล่นอ้อมเกาะ และลูกธนูราวหกดอกก็ลอยละลือ แต่พลาดเป้าทั้งหมด การเคลื่อนที่ของเรือทั้งสองสร้างความยุ่งยากให้พลธนู แต่เจมีรู้ว่าไม่ช้าพวกนั้นจะแก้ไขได้ เบรียนปีนผาไปได้ครึ่งทาง เหนี่ยวตัวขึ้นจากหินก้อนหนึ่งไปอีกก้อนหนึ่ง ไรเกอร์ต้องเห็นนางแน่ และทันทีที่เห็น เขาต้องสั่งพลธนูให้ยิงนางตกลงมา เจมีตัดสินใจทดสอบว่าความหยิ่งทะนงของชายชราจะทำให้เขาโง่เขลาด้วยหรือไม่ “เซอร์โรบิน” เขาตะโกน “ฟังข้าหน่อยได้ไหม”

เซอร์โรบินยกมือขึ้นและพลธนูก็ลดคันธนูลง “เชิญพูดได้ ผู้ปลงพระชนม์พระราชา แต่ขอให้เร็วด้วย”

เรือลำเล็กเลี้ยวผ่านกองหินแตกๆ ขณะที่เจมีตะโกนออกไป “ข้ารู้วิธีที่ดีกว่านี้ในการจบเรื่องนี้-สู้กันแบบตัวต่อตัว ท่านกับข้า”

“ข้าไม่ได้พึงเกิดเมื่อนี้แน่ แล่นนิสเตอร์”

“ไม่ แต่ท่านน่าจะตายบ่ายวันนี้” เจมียกมือขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายเห็นตรวน “ข้าจะสู้กับท่านทั้งที่ใส่ตรวน ท่านกลัวอันใด”

“ไม่ใช่ท่านหรอก ท่านเซอร์ ถ้าข้าเลือกได้ ข้าคงไม่ประสงค์สิ่งใดมากไปกว่านี้ แต่ข้าได้รับบัญชาให้นำตัวท่านกลับไปโดยที่ยังมีชีวิตถ้าเป็นไปได้

พลธนู” เขาส่งสัญญาณให้คนเหล่านั้น “พาด เหนี่ยว ยี...”

ระยะยังไม่ถึงยี่สิบหลา พลธนูแทบไม่มีทางยิงพลาดเลย แต่ขณะที่พวกเขาโน้มสายธนูยาว หักรวดก็พรั่งพรูลงมารอบตัว หินก้อนเล็กๆ ร่วงกราวลงบนดาดฟ้าเรือลำนั้น กระดอนจากหมวกเกราะของพวกเขา และทำน้ำแตกกระจายทั้งสองด้านของเรือ พวกที่จลลาดพอจะเข้าใจเงยหน้าขึ้นทันเห็นหินก้อนใหญ่เท่าแม่วัวหลุดออกจากยอดผา เซอร์โรบินตะโกนอย่างหัวเสีย ก้อนหินนั้นร่วงฝ่าอากาศ กระบหน่ำผา แตกเป็นสองเสี่ยง แล้วหล่นใส่พวกเขา หินก้อนใหญ่ทำเสากระโดงหัก ใบเรือฉีกขาด ส่งพลธนูสองนายตกน้ำ และทับขาคนกรรเชียงขณะก้มตัวลงเห็นอกรรเชียง ความเร็วของน้ำที่ไหลเข้าเรือบ่งชี้ว่าหินก้อนเล็กพุ่งทะลุลำตัวเรือ เสียงร้องของคนกรรเชียงสะท้อนหน้าผาขณะที่พลธนูหมุนคว้างไปตามกระแสน้ำ จากท่าทางที่พวกนั้นตีน้ำ ไม่มีใครว่ายน้ำเป็นเลย เจมีหัวเราะ

กว่าพวกเขาจะโผล่พ้นทางน้ำแคบๆ นั้นมาได้ เรือของอีกฝ่ายก็อับปางอยู่ท่ามกลางแอ่งน้ำ น้ำวนและตอไม้ และเจมี แลนนิสเตอร์ ก็ลงความเห็นว่ายเทพเมตตา เซอร์โรบินกับพลธนูที่โชคร้ายซ้ำซ้อนต้องเดินอย่างเปี้ยกปอนและยาวนานกลับริเวอร์รัน และเขายังกำจัดหญิงตัวใหญ่ไว้ความงามนั้นได้ด้วยซ้ำเองคงวางแผนไม่ได้ยอดเยี่ยมกว่านี้แน่ ทันทีที่ซ้ำเป็นอิสระจากเหล็กพวกนี้...

เซอร์คลีออสส่งเสียงตะโกน เมื่อเจมีเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นเบรียนวิ่งทุลักทุเลไปตามยอดผาข้างหน้า หลังจากวิ่งตัดผืนดินแคบๆ ระหว่างที่เรือแล่นอ้อมคั้งน้ำ นางโยนตัวลงจากโขดหินและดูเกือบส่งางมขณะม้วนตัวพุ่งหลาวคงเป็นการไร้มารยาทที่จะหวังให้นางหัวกระแตกหิน เซอร์คลีออสเบนเรือไปรับนาง โชคดีที่เจมียังถือกรรเชียงไว้ในมือ แค่ว่าวิ่งแรงๆ ลักที่เมื่อนางว่ายน้ำเข้ามาใกล้ ข้าก็กำจัดนางได้แล้ว

แต่เขากลับยื่นกรรเชียงออกไปเหนือน้ำ เบรียนคิดว่าเจมีก็ดึงนางเข้ามา ขณะที่เขาช่วยนางขึ้นเรือ น้ำก็ไหลจากเรือนผมของนางและหยดจากเสื้อผ้าเปียกชุ่มลงเป็นแอ่งบนเรือ หญิงผู้นี้ยังเปี้ยกยิ่งน่าชิง ใครเล่าจะคิดว่าเป็นไปได้ “เจ้านี้เป็นแม่หญิงที่โง่งมมาก” เขาบอกนาง “เราอาจเล่นเรือไป

โดยไม่มีเจ้าก็ได้ ข้าคิดว่าเจ้าคงคาดหวังว่าข้าจะพอใจสินะ”

“ข้าไม่ต้องการคำขอบคุณของท่าน ผู้ปลงพระชนม์พระราชา ข้าสาบานแล้วว่าจะนำท่านไปยังคิงส์แลนดิงอย่างปลอดภัย”

“แล้วเจ้าก็มุ่งมันจะทำตามคำสาบานนั้นจริงๆงั้นรึ” เจมียัมให้นางอย่างสติโลที่สุด “นี่แหละที่น่าอัศจรรย์”

แคทลีน

เชอร์ เดสมอนด์ เกรลล์ รับผิดชอบดูแลทั้ชีวิต เขาเป็นอัศวิน
ฝึกหัดตอนแคทลีนถือกำเนิด เป็นอัศวินตอนนางหัดเดินและขี่ม้าและ
ว่ายน้ำ เป็นครูฝึกอาวุธตอนนางแต่งงาน เขาได้เห็นแคทลีนของลอร์ด
ฮอสเตอร์กลายเป็นหญิงสาว เป็นท่านหญิงของลอร์ดผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นมารดา
ของพระราชินี และมาถึงตอนนี้เขายังได้เห็นข้ากลายเป็นคนทรยศอีกด้วย

น้องชายของนาง เอ็ดมัวร์ แต่งตั้งให้เชอร์เดสมอนด์เป็นผู้ปกครอง
ปราสาทริเวอร์รันก่อนเดินทางไปรบ นั่นทำให้เขาต้องจัดการกับการกระทำผิด
ของนาง เขาบรรเทาความกระอักกระอ่วนด้วยการนำพ่อบ้านของบิดานางมาด้วย
อูเธอไรดิส เวียน ผู้บูดบึ้ง ชายทั้งสองยืนและมองนาง เชอร์เดสมอนด์ซึ่งเป็น
ชายร่างกำยำ ใบหน้าแดง ดูเก๋อกะดาก ขณะที่อูเธอไรดิสดูจริงจัง ฝ่ายผม
และตรอมตรม ต่างฝ่ายต่างรอให้อีกฝ่ายเอ่ยปาก พวกเขามอบชีวิตรับใช้
พ่อข้า และข้ากลับตอบแทนพวกเขาด้วยความอัปยศ แคทลีนคิดอย่างเหนือยล้า

“ลูกชายสองคนของท่าน” เชอร์เดสมอนด์เอ่ยขึ้นในที่สุด “เมสเตอร์
ไวแมนบอกเราแล้ว หนูน้อยที่น่าสงสาร เลวร้ายเหลือเกิน เลวร้ายจริงๆ
แต่...”

“เราเศร้าใจไปกับท่านด้วยนะขอรับ ท่านหญิงของข้า” อูเธอไรดิส เวียน
เอ่ย “คนทั้งริเวอร์รันพลอยโคกตรมไปกับท่านหมด แต่...”

“ข้านี้คงทำให้ท่านแทบบ้า” เชอร์เดสมอนด์พูดแทรก “ความบ้าจาก
ความโศกเศร้า ความบ้าของคนเป็นแม่ คนจะเข้าใจ ท่านไม่รู้หรอกว่า...”

“ข้ารู้” แคทลินบอกอย่างหนักแน่น “ข้าเข้าใจดีว่าข้ากำลังทำอะไรและรู้ด้วยว่ามันคือการทรยศ ถ้าท่านไม่ลงโทษข้า ผู้คนจะเชื่อว่าเราสมรู้ร่วมคิดกันปล่อยตัวเจมี แลนนิสเตอร์ นั่นเป็นการกระทำของข้าเองและของข้าเพียงผู้เดียว และข้าจะต้องรับโทษคนเดียว นำข้าไปใส่ตรวนเปล่าของผู้ปลงพระชนม์พระราชอาเถาะ ข้าจะสวมมันอย่างภาคภูมิใจหากต้องเป็นเช่นนั้น”

“ตรวนนั้นหรือ” คำนั้นดูจะทำให้เซอร์เดสมอนด์ผู้นำสงสารตกใจ “สำหรับมารดาของพระราชอาและธิดาของนายข้านะหรือ เป็นไปไม่ได้”

“บางที” พ่อบ้านอุเฮอไรดิส เวย์น เอย์ “ท่านหญิงอาจยอมถูกกักบริเวณในห้องพักจนกว่าเซอร์เอ็ดมัวร์จะกลับ ใช้เวลาอยู่ตามลำพังเพื่อสวดภาวนาให้บุตรชายที่ถูกสังหารกระมัง”

“กักบริเวณ อา จริงลิ” เซอร์เดสมอนด์ว่า “กักบริเวณในห้องขังบนหอคอย น่าจะใช้ได้”

“ถ้าข้าจะต้องถูกกักบริเวณ ขอเป็นในห้องพักของพ่อข้าเถาะ ข้าจะได้อยู่เป็นเพื่อนท่านในวาระสุดท้ายของชีวิต”

เซอร์เดสมอนด์พิจารณาครู่หนึ่ง “ก็ได้ ท่านจะไม่ขาดความสุขสบายและความเอื้อเฟื้อ แต่ไม่สามารถไปไหนมาไหนในปราสาทตามใจได้ วิหารนั้นไปได้ตามประสงค์ แต่นอกเหนือจากนี้ ขอให้ท่านอยู่ในห้องพักของลอร์ดฮอสเตอร์จนกว่าลอร์ดเอ็ดมัวร์จะกลับ”

“ตามที่ท่านต้องการ” น้องชายของนางไม่ได้เป็นลอร์ดในระหว่างที่บิดายังมีชีวิตอยู่ แต่แคทลินไม่ได้แก้คำพูดของเธอ “วางยามเฝ้าข้าด้วยถ้าท่านจำเป็นต้องทำ แต่ข้ารับรองกับท่านว่าจะไม่พยายามหนี”

เซอร์เดสมอนด์พยักหน้า เห็นได้ชัดว่าพอใจที่งานอันไม่พึงประสงค์นี้เสร็จสิ้นลง แต่อุเฮอไรดิส เวย์น ผู้มีตาเศร้าสร้อยอยู่ต่ออีกครู่หนึ่งหลังผู้ปกครองปราสาทขอตัวออกไปแล้ว “ท่านทำเรื่องหนักหนาสาหัสนัก ท่านหญิงแต่สูญเสียเปล่าทั้งสิ้น เซอร์เดสมอนด์ส่งเซอร์โรบิน ไรเกอร์ ออกตามเพื่อนตัวผู้ปลงพระชนม์พระราชอากลับมา...หรือถ้าทำไม่ได้ ก็นำคิระเซามาแทน”

แคทลินไม่ได้คาดหวังอะไรที่น้อยกว่านี้ ขอเทพนิกรมอบพลังกำลังให้แขนที่ถือนดาของเจ้าเอ็ด เบรียนน์ นางสาวอดภาวนา นางทำทุกอย่างที่สามารถ

ทำได้แล้ว ไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกนอกจากการตั้งความหวัง

ของใช้ของนางถูกย้ายไปไว้ในห้องนอนของบิดา ซึ่งเตียงนอนมีตาแดดบานที่นางถือกำเนิดตั้งตระหง่าน เสาเตียงสลักเป็นรูปปลาเทราต์กระโจน บิดาของนางถูกย้ายลงมาครึ่งชั้น เตียงคนป่วยวางอยู่หน้าระเบียงสามเหลี่ยมของห้องรับแสงอาทิตย์ เพื่อให้เรามองเห็นแม่น้ำที่รักยิ่งเสมอมา

ลอร์ดฮอสเตอร์กำลังหลับตอนแคทลินเดินเข้าไป นางเดินออกไปยังระเบียงและยื่นเท้ามือข้างหนึ่งบนราวหินหยาบๆ ถัดจากบริเวณปลายแหลมของปราสาท แม่น้ำหินคะม้านั้นเขียวแรงไหลมาบรรจบกับแม่น้ำงามแดงอันเอื่อยไหล และนางก็มองตามน้ำไปได้ไกล ถ้าเรือที่ใบลายทางแล่นมาจากตะวันออก นั่นคือเซอร์โรบินกลับมา ตอนนี้พื้นผิวน้ำว่างเปล่า นางขอบคุณทวยเทพสำหรับเรื่องนั้น และเดินกลับเข้าห้องไปนั่งเป็นเพื่อนบิดา

แคทลินไม่อาจบอกได้ว่าลอร์ดฮอสเตอร์รู้หรือไม่ว่านางอยู่ที่นั่น หรือการปรากฏตัวของนางทำให้เขาสบายใจหรือเปล่า แต่นางรู้สึกสงบที่ได้อยู่กับบิดา ท่านพ่อจะว่าอย่างไรบ้างหนอถ้ารู้ว่าข้าทำผิดอะไร ท่านพ่อ นางนึกสงสัย ท่านจะทำอย่างไรที่ข้าทำหรือเปล่า ถ้าข้ากับไลซาตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู หรือท่านจะประณามข้าเช่นกันและเรียกมันว่าความบ้าคลั่งของคนเป็นแม่

มีกลิ่นความตายอยู่ในห้อง กลิ่นหนักหน่วง หวาน เฝื่อน และอ้ออึงเตือนให้นางนึกถึงลูกชายสองคนที่นางสูญเสียไป แบนผู้อ่อนหวานกับริกคอนน้อย ถูกฆ่าด้วยน้ำมือของริออน เกรย์จอย ผู้อยู่ในอุปถัมภ์ของเน็ด นางยังคงโศกเศร้าถึงเน็ด นางจะโศกเศร้าถึงเขาเสมอ แต่การสูญเสียลูกไปด้วยนั้น... “เป็นความโหดร้ายใหญ่หลวงที่ต้องเสียลูก” นางกระซิบแผ่วเบา กับตัวเองมากกว่าพูดกับบิดา

ลอร์ดฮอสเตอร์ลืมหันขึ้น “แทนซี” เขาส่งเสียงแหบๆ ที่เจือความเจ็บปวด

พ่อจำข้าไม่ได้ แคทลินชินแล้วที่บิดาคิดว่านางเป็นแม่หรือไลซา น้องสาว แต่แทนซีเป็นชื่อที่แปลกหู “นี่แคทลิน” นางบอก “แคทเอง ท่านพ่อ”

“ยกโทษให้ข้า... เลือด... โอ ได้โปรด... แทนซี...”

เป็นไปได้หรือที่บิดานางจะมีผู้หญิงอื่นในชีวิต หญิงชาวบ้านที่โหดร้ายแค้น

ที่เขาปลั่งเปลอยามหนุ่มกระมัง หรือว่าท่านพ่อจะแสวงหาความอบอุ่นจาก
อ้อมกอดของหญิงรับใช้สักคนหลังท่านแม่ตาย นี่เป็นความคิดพิลึกพิลั่น
ชวนให้ไม่สบายใจ ทันใดนั้นนางก็รู้สึกราวกับว่านางไม่รู้จักบิดาของนางเลย
“ใครคือแทนซี นายข้า ท่านอยากให้ข้าส่งคนไปตามนางไหม ท่านพ่อ ข้าจะ
หาตัวนางได้ที่ไหน นางยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

ลอร์ดฮอสเตอร์คาง “ตาย” มือของเขาไขว่คว้ามือนาง “เดี่ยวเจ้าก็
จะมีคนอื่น ๆ อีก...เด็กน้อยน่ารักและสืบเชื้อสายที่แท้”

คนอื่น ๆ นั้นหรือ แคทลินคิด ท่านพ่อลืมนไปแล้วหรือว่าเน็ตตายแล้ว
หรือท่านยังคงพูดกับแทนซี หรือตอนนี้ท่านพ่อพูดกับข้า หรือไลซา หรือ
ท่านแม่กันนะ

เมื่อเขาโอบ เสมหะมีเลือดปนออกมา เขากำนิ่วนางไว้ “...เป็นเมียที่ดี
และทวยเทพจะอำนวยพรเจ้า...ลูกชาย...ลูกชายผู้มีเชื้อแถว...อาาา” ระลอก
แห่งความเจ็บปวดฉับพลันทำให้มือของลอร์ดฮอสเตอร์บีบแน่น นิ้วเขาจิกมือ
นางและส่งเสียงร้องเสียงเครือออกมา

เมสเตอร์ไวแมนเข้ามาอย่างรวดเร็ว เพื่อผสมนมผืนอีกขนาดและช่วย
ให้ลอร์ดของเขาพักผ่อนลงไปในไม่ช้า ลอร์ดฮอสเตอร์ ทัลลี ก็กลับสู่ห้วง
นิทราสนิทอีกครั้ง

“ท่านพ่อถามหาหญิงผู้หนึ่ง” แคทลินเอ่ยขึ้น “ชื่อแทนซี”

“แทนซีหรือฮอว์บ” เมสเตอร์มองนางด้วยสายตาว่างเปล่า

“ท่านไม่รู้จักใครชื่อนี้เลยหรือ สาวใช้ หญิงจากหมู่บ้านใกล้เคียง บางที
อาจเป็นใครบางคนจากหลายปีก่อน” แคทลินไปจากปราสาทริเวอร์รันเน้นนาน
เหลือเกิน

“ไม่เลย ท่านหญิงของข้า ข้าจะลองถามดู ถ้าท่านต้องการ อุเธอไรดิส
เวย์น น่าจะต้องรู้แน่ถ้ามีคนชื่อนี้เคยทำงานที่ริเวอร์รัน ท่านบอกว่าแทนซีใช้ไหม
พวกชาวบ้านชอบตั้งชื่อลูกสาวตามดอกไม้และสมุนไพร” เมสเตอร์ท่าทาง
ครุ่นคิด “มีแม่ม่ายคนหนึ่ง ข้าจำได้ นางเคยมาที่ปราสาทเพื่อถามว่ามีรองเท้า
เก่าที่ต้องเปลี่ยนพื้นใหม่ไหม นางชื่อแทนซี ตอนนี้พอมาลองคิดๆดูแล้ว เอ
หรือจะเป็นแพนซี อะไรทำนองนั้น แต่นางไม่ได้มาตั้งหลายปีแล้ว...”

“นางชื่อไวโอเลต” แคทลินซึ่งจำหญิงชราได้ดีบอก

“เช่นนั้นหรือ” เมสเตอร์มีสีหน้าขอโทษขอโพย “ขออภัยเถอะ ท่านหญิงแคทลิน แต่ข้าคงต้องขอตัวก่อน เซอร์เดสมอนด์บัญญัติให้เราสนทนากับท่านเฉพาะแค่นั้นที่กำหนดเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็ต้องทำตามที่เขาบัญญัติ” แคทลินไม่อาจตำหนิเซอร์เดสมอนด์ได้ นางทำให้เขามีเหตุผลน้อยมากที่จะไว้วางใจ และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาย่อมเกรงว่านางอาจใช้ความจงรักภักดีที่คนจำนวนมากในปราสาทยังรู้สึกต่อธิดาของท่านลอร์ดเพื่อทำผิดต่อไปอีก อย่างน้อยข้าก็ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสงคราม นางบอกตัวเอง แม้จะแค่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก็ตาม

หลังจากเมสเตอร์ออกไปแล้ว นางก็สวมผ้าคลุมไหล่ผ้าขนสัตว์และก้าวออกไปบนระเบียงอีกครั้ง แสงอาทิตย์ทอประกายบนแม่น้ำ จาบพื้นผิวน้ำที่ไหลผ่านหน้าปราสาทให้เป็นสีทอง แคทลินยกมือป้องตาจากแสงจ้านั้น มองหาใบเรือในระยะไกล หวังเกรงว่าจะเห็น แต่ไม่มีอะไรเลย และการไม่มีอะไรก็หมายความว่าความหวังของนางยังคงอยู่

ตลอดวันนั้นนางเฝ้ามอง และล่องลอยไปถึงตอนกลางคืนด้วย จนกระทั่งปวดขาจากการยืนนั้น นกเรเวนตัวหนึ่งมาถึงปราสาทตอนเย็น กระพือปีกสีดำใหญ่ไปยังกรงนก ปีกดำนำข่าวร้าย นางคิด นึกถึงนกตัวล่าสุดที่บินมาและข่าวร้ายจากที่มันนำมา

เมสเตอร์ไวแมนกลับมาตอนค่ำเพื่อดูแลอาการลอร์ดทัลลีและนำอาหารค่าง่ายๆ ซึ่งเป็นขนมปัง เนยแข็ง และเนื้อต้มกับหัวผักกาดมาให้แคทลิน “ข้าพูดกับอูเธอไรตัสแล้ว ท่านหญิงของข้า เขาค่อนข้างแน่ใจว่าไม่มีหญิงชื่อแทนซีที่รีเวอร์รันในช่วงที่เขาทำงานที่นี่”

“ข้าเห็นเรเวนตัวหนึ่งบินมาวันนี้ เจมิถูกจับตัวได้อีกใช่ไหม” หรือถูกฆ่าตาย ทวยเทพอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย

“ไม่ใช่หรอก ท่านหญิง เราไม่ได้ข่าวผู้ปลงพระชนม์พระราช”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงเป็นการรบอีกที เอ็ดมัวร์มีปัญหาคือ หรือว่ารอบบิได้โปรดเถอะ ช่วยเมตตาคลายความกลัวให้ข้าที”

“ท่านหญิง ข้าไม่ควร...” ไวแมนชำเลื่องไปรอบตัว ราวกับดูให้แน่ใจว่า

ไม่มีใครอื่นอยู่ในห้อง “ลอร์ดไทวินออกจากเขตลุ่มแม่น้ำแล้ว เหตุการณ์ที่บริเวณทำน้ำตื้นเจียบสงบ”

“ถ้าอย่างนั้นเรเวนตัวนั้นมาจากไหน”

“จากทางตะวันตก” เขาตอบขณะสาละวนอยู่กับผ้าห่มของลอร์ดฮอสเตอร์และไม่ยอมสบตานาง

“ข่าวจากรอบบิ้นหรือ”

เขาลังเล “ใช่แล้ว ท่านหญิง”

“มีอะไรไม่ดีแน่” นางรู้จากท่าทางของเขา เขากำลังซ่อนอะไรบางอย่างจากนาง “บอกข้าเถอะ รอบบิ้นใช่ไหม เขาได้รับบาดเจ็บหรือ” *อย่าตายนะ ทวยเทพโปรดเมตตาเถิด ได้โปรดอย่าบอกข้าว่าเขาตายแล้ว*

“ฝ่าบาทได้รับบาดเจ็บจากการบุกโจมตีแคร็ก” เมสเตอร์ไวแมนตอบยังคงหลบตา “แต่เขียนมาว่าไม่มีสาเหตุให้ต้องเป็นห้วงและหวังว่าจะได้กลับมาในเร็ววัน”

“บาดเจ็บรี บาดเจ็บแบบไหน รุนแรงแค่ไหน”

“เขาเขียนว่าไม่มีสาเหตุให้ต้องเป็นห้วง”

“การบาดเจ็บทุกอย่างล้วนทำให้ข้าเป็นห้วงทั้งนั้น เขาได้รับการดูแลใช่ไหม”

“ข้าแน่ใจเช่นนั้น เมสเตอร์ที่แคร็กจะดูแลเขาอย่างดี ข้าไม่สงสัยเลย”

“เขาบาดเจ็บที่ไหน”

“ท่านหญิงของข้า ข้าได้รับคำสั่งห้ามสนทนากับท่าน ข้าขออภัย” ไวแมนเก็บรวบรวมยาและรีบร้อนออกไป แคทลินถูกทิ้งไว้ตามลำพังกับบิดาอีกครั้งหนึ่ง นมผื่นทำงานได้ผล และลอร์ดฮอสเตอร์ก็จมอยู่ในห้วงนิทราสนิท น้ำลายไหลออกมาเป็นเส้นบางๆ จากมุมปากที่เผยออ้าและทำให้หอมเนี้ยก แคทลินหยิบผ้าลินินผืนหนึ่งมาเช็ดออกอย่างนุ่มนวล เมื่อนางสัมผัสตัวลอร์ดฮอสเตอร์ก็คราง “ยกโทษให้ข้า” เขาเอ่ยแผ่วเบาจนนางแทบไม่ได้ยิน “แทนซี... เลือด... เลือด... ทวยเทพโปรดเมตตา...”

ถ้อยคำของบิดารบกวนใจนางมากกว่าที่นางจะบอกได้ แม้นางจะไม่เข้าใจอะไรเลย เลือด นางคิด กลับมาที่เลือดทุกครั้งเลยหรือ ท่านพ่อ หญิงผู้นี้

คือใคร แล้วท่านทำอะไรต่อนางจนต้องการคำให้อภัยมากขนาดนั้น!

คืนนั้นแคลิณนอนหลับไม่สนิท ถูกความฝันร้ายรบกวนถึงลูกๆ ทั้งคนที่สูญหายและตายจาก หลอกหลอน เน้นนานก่อนถึงเช้าวันใหม่ นางตื่นนอนโดยมีคำพูดของบิดาสะท้อนก้องอยู่ในหู เด็กน้อยน่ารัก และมีเชื้อสาย...ทำไมท่านพ่อถึงพูดแบบนั้น ถ้าไม่ใช่...เป็นไปได้ไหมว่าท่านมีลูกนอกสมรสกับหญิงที่ชื่อแทนซีคนนี้ นางไม่อาจเชื่อเรื่องนี้ได้ น้องชายของนางเอ็ดมัวร์ลี นางจะไม่แปลกใจเลยที่ได้รู้ว่าเอ็ดมัวร์ลีมีลูกแท้ๆ เกินสิบคน แต่ไม่ใช่บิดาของนาง ไม่ใช่ลอร์ดฮอสเตอร์ ทลลี ไม่มีวัน

หรือแทนซีจะเป็นชื่อเล่นที่ท่านพ่อเรียกไลซา เหมือนที่ท่านเรียกข้าว่า แคา ลอร์ดฮอสเตอร์เคยเข้าใจผิดคิดว่านางเป็นน้องสาวมาก่อน เจ้าจะมีคนอื่น ๆ อีก ท่านบอก เด็กน้อยน่ารักและมีเชื้อสาย ไลซาเคยแค้นทำครั้งสองครั้งที่เอียร์ สามครั้งที่คิงส์แลนด์...แต่ไม่เคยที่ริเวอร์รันให้ลอร์ดฮอสเตอร์ปลอมโยนนางได้ ไม่เคย เว้นแต่...เว้นแต่นางจะตั้งครมในครั้งแรกนั้น...

นางกับน้องสาวแต่งงานวันเดียวกัน และอยู่ในความดูแลของบิดาเมื่อสามปีก่อนนางขี่ม้าเข้าร่วมศึกกบฏของโรเบิร์ต หลังจากนั้น เมื่อระดูเดือนของพวกนางไม่มาตามกำหนด ไลซาก็พบว่าพูดอย่างมีความสุขถึงลูกชายที่นางแน่ใจเหลือเกินว่าอยู่ในครรภ์ของตนกับพี่สาว “ลูกชายของท่านจะเป็นทายาทของวินเทอร์เฟล ส่วนของข้าจะเป็นทายาทของเอียร์ โอ พวกเขาจะเป็นเพื่อนสนิทกัน เหมือนเน็ดของท่านกับลอร์ดโรเบิร์ต เป็นพี่น้องกันมากกว่าลูกพี่ลูกน้อง จริงๆนะ ข้ารู้” นางมีความสุขเหลือเกิน

แต่ระดูของไลซามาหลังจากนั้นไม่นาน และความสุขทั้งมวลก็เหือดหายจากตัวนาง แคลิณคิดเสมอว่าระดูของไลซาก็แค่มาช้าไปหน่อย แต่หากนางตั้งครมจริงๆแล้ว...

นางจำครั้งแรกที่สรงรอบบิให้น้องสาวอุ้มได้ ตัวเล็ก หน้าแดง และร้องไห้จ้า แม้แต่ตอนนั้นก็แข็งแรงและมีชีวิตชีวา แคลิณวางทารกในอ้อมแขนของน้องสาวไม่ทันไร ไลซาก็นำตานองหน้า นางรีบยึดเย็ดทารกคืนให้แคลิณและหนีไป

ถ้านางเคยเสียลูกมาก่อน นั่นอาจอธิบายคำพูดของท่านพ่อได้ และ

อะไรอีกมากมายนอกจากนั้น...การจับคู่ไลซากับลอร์ดแอร์วินเกิดขึ้นอย่างรีบเร่ง และจอนก็เป็นชายแก่แก่กระทั่งตอนนั้น แก่กว่าบิดาของพวกนางเสียอีก ชายแก่ไร้ทายาท ภรรยาสองคนแรกของเขาไม่มีลูก ลูกชายของน้องชายเขา ถูกสังหารพร้อมกับแบรนดอน สตาร์ค ที่คิงส์แลนดิง ลูกพี่ลูกน้องผู้กล้าหาญของเขาหรือก็ตายในการรบแห่งเบลล์ เขาต้องมีภรรยาสาวถ้าปรารถนาให้ตระกูลแอร์วินสืบทอดต่อไป...ภรรยาสาวที่รู้ว่ามีลูกได้

แคทลินลูกขึ้น คว่าเลื้อคลุมมาสวม และลงบันไดไปยังห้องรับแสงอาทิตย์ที่มีดลง และยืนอยู่เหนือบิดา รู้สึกกลัวจับใจ “ท่านพ่อ” นางเอ่ย “ท่านพ่อ ข้ารู้ว่าท่านทำอะไร” นางไม่ใช่เจ้าสาวไร้เดียงสาที่มีแต่ความฝันเพื่ออีกต่อไป นางเป็นแม่ม่าย คนทรยศ แม่ผู้โศกเศร้า และฉลาด ฉลาดในวิถีทางของโลก “ท่านบังคับให้เขาต้องรับนางไว้” นางกระซิบ “ไลซาคือสิ่งที่จอน แอร์วิน ต้องจ่ายเพื่อแลกกับดาบและหอกของตระกูลทอลล์”

มินาเล่าการแต่งงานของน้องสาวนางจึงไว้รักยิ่งนัก ตระกูลแอร์วินนั้น ภาควิมิและเจ้ายศเจ้าอย่าง ลอร์ดจอนอาจแต่งงานกับไลซาเพื่อให้ตระกูลทอลล์ ต้องร่วมมือในการก่อกบฏและด้วยความหวังว่าจะได้บุตรชาย แต่เขาคงจะรักผู้หญิงที่แต่งงานกับเขาอย่างมีมลทินและไม่เต็มใจได้ยาก แน่หนอนว่าเขาจะมีเมตตาและไม่บกพร่องต่อหน้าที่ ใช่ แต่ไลซาต้องการความอบอุ่น

วันรุ่งขึ้น ขณะรับประทานอาหารเช้า แคทลินก็ขอปากกาখনกับกระดาดและเริ่มเขียนจดหมายถึงน้องสาวในแคว้นหุบเขาแห่งแอร์วิน นางบอกไลซาเรื่องแบรนกับริกคอน พยายามหาคำพูดเหมาะๆ แต่ส่วนใหญ่นางเล่าเรื่องบิดา ความคิดของท่านพ่อล้วนวนเวียนอยู่กับความผิดที่ท่านกระทำต่อเจ้า ในเมื่อบัดนี้ท่านเหลือเวลาน้อยแล้ว เมสเตอร์ไวแมนบอกว่าไม่กล้าปรุณนมผืนให้แรงไปกว่านี้ ถึงเวลาแล้วที่ท่านพ่อจะต้องวางดาบและโล่ ถึงเวลาที่ท่านจะต้องพัก แต่กระนั้นท่านก็ยังสู้ต่อไปอย่างหมั่นแหม่น ไม่ยอมแพ้ ข้าคิดว่าเพื่อเจ้านะ ท่านพ่อต้องการคำอภัยจากเจ้า สงครามทำให้หนทางจากเอียร์มาริเวอร์อันอันตราย ข้ารู้ แต่แน่นอนว่ากองกำลังแข็งแกร่งของเหล่าอัศวินย่อมพาเจ้าผ่านเทือกเขาจันทรามาได้อย่างปลอดภัย คนลี้ภัยหรือลี้กพัน และถ้าเจ้ามาเองไม่ได้ อย่างน้อยก็น่าจะเขียนถึงท่านพ่อสักหน่อย

การแสดงความรักแค่นี้ก็ไม่ค่าเพื่อให้ท่านตายตาหลับ เขียนสิ่งที่เจ้าอยากเขียน และข้าจะอ่านให้ท่านพอฟัง ท่านจะได้จากไปอย่างสงบ

แม้กระทั่งตอนวางปากกาখনกและขอขี้ผึ้งปิดผนึก แคทลีนก็รู้สึกว่าจะหมายความว่านี่น่าจะเล็กน้อยเกินไปและสายเกินไป เมสเตอร์ไวแมนไม่เชื่อว่าลอร์ดฮอสเตอร์จะรั้งรออยู่นานพอให้นักเรเวนบินไปถึงเอียร์และกลับมาได้ แม้เขาจะพูดทำนองเดียวกันนี้มาก่อน...คนตระกูลทลลีไม่ยอมแพ้ง่ายๆหรอกไม่ว่าแนวโน้มจะเป็นอย่างไร เมื่อส่งแผ่นหนังให้เมสเตอร์แล้ว แคทลีนก็ไปวิหารและจุดเทียนบวงสรวงเทพบิดาเบื้องบนเพื่อบิดาของนาง จุดเทียนเล่มที่สองบูชาเทพหญิงซรา ผู้ปล่อยให้เราเฒ่าตัวแรกเข้ามายังโลกเมื่อนางลอบมองผ่านประตูแห่งความตาย และเทียนเล่มที่สามแด่เทพมารดา สำหรับไอซาและลูกๆ ทุกคนที่นางกับไอซาสูญเสียไป

ต่อมาในวันนั้น ขณะที่นางนั่งอยู่ข้างเตียงของลอร์ดฮอสเตอร์กับหนังสืออ่านข้อความเดียวซ้ำไปซ้ำมา นางก็ได้ยินเสียงดังและเสียงประโคมแตร เซอร์โรบิน นางนึกทันทีและผละหนี นางไปที่กระเบื้อง แต่มองไม่เห็นอะไรที่แม่น้ำแต่นางได้ยินเสียงชัดเจนขึ้นจากข้างนอก เสียงม้ามากมายหลายตัว เสียงเกราะกระทบกัน และเสียงโห่ร้องตรงนั้นตรงนี้ แคทลีนเดินขึ้นบันไดวนไปยังหลังคาป้อม เซอร์เดสมอนด์ไม่ได้ห้ามซ้ำขึ้นหลังคา นางบอกตัวเองขณะที่ไต่ขึ้นไป

เสียงนั้นมาจากอีกด้านของปราสาท ทางประตูใหญ่ คนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูเหล็กขณะที่ประตูเลื่อนขึ้นด้วยอาการกระตุกสั้น ในทุ่งถัดออกไปนอกปราสาทมีคนขี่ม้าหลายร้อยคน เมื่อลมพัด ธงของพวกเขาก็สะบัดไหว และนางตัวสั่นด้วยความโล่งใจเมื่อเห็นปลาเทราต์กระโจนอันเป็นสัญลักษณ์ของริเวอร์รัน เอ็ดมัวร์

ผ่านไปสองชั่วโมงกว่าเขาจะเห็นว่าสมควรแก่เวลาที่จะมาพบนาง ถึงตอนนั้น ปราสาทก็อึงคะนึงด้วยเสียงของการพบปะกันอีกครั้งเมื่อพวกทหารสวมกอดเมียและลูกที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างหลัง เรเวนสามตัวบินออกจากกรงปีกสีดำขยับปีกขณะพวกมันออกบิน แคทลีนมองจากระเบียงห้องบิดา นางได้สระผม เปลี่ยนเสื้อผ้า และเตรียมตัวรับคำตำหนิของน้องชาย...ถึงกระนั้นการรอคอยก็ยังยาวนาน

เมื่อในที่สุดนางได้นิเสียงดังหน้าประตู นางก็นั่งลงและประสานมือบนตัก โคลนสีแดงแห่งกรุงเปรอร์องเท้าบูต เกราะขา และเสื้อคลุมของเอ็ดมัวร์ หากมองดูเขา จะไม่มีใครคิดว่าเขาชนะศึกกลับมา เขาพอมและร่วงโรย แก้มซีดเขียว เครารุงรัง และดวงตาสุกใสเกินไป

“เอ็ดมัวร์” แคทลินเอ่ยด้วยความกังวล “เจ้าดูแย่งจัง เกิดอะไรขึ้น พวกเลนนิสเตอร์ข้ามแม่น้ำได้นั้นหรือ”

“ข้าไต่พวกมันกลับไปได้ ลอร์ดไทวิน, เกรกอร์ คลิเกน, อัดดัม มาร์แบรด์ ข้าขับไล่พวกมันไปได้ แต่สแตนนิส...” เขาทำหน้าแบ่

“สแตนนิสหรือ สแตนนิสทำไม”

“เขาแพ้การรบที่คิงส์แลนดิง” เอ็ดมัวร์พูดอย่างไม่พอใจ “กองเรือของเขาถูกเผา กองทัพของเขาถูกตีแตกพ่าย”

ชัยชนะของเลนนิสเตอร์เป็นข่าวร้าย แต่แคทลินไม่อาจผิดหวังอย่างน้องชายที่แสดงออกชัดเจนได้ นางยังคงฝันร้ายถึงเงาที่นางเห็นเคลื่อนผ่านกระโจมของเรนลีและเลือดที่ไหลออกจากเกราะคอเหล็กกล้าของเขา “สแตนนิสไม่ได้เป็นมิตรกับเรามากไปกว่าลอร์ดไทวิน”

“พี่ไม่เข้าใจ ไชการเดินประกาศสวามิภักดิ์ต่อจอฟฟรีย์ ทางดอร์นก็เช่นกัน ทางใต้ทั้งหมด” เขาเม้มปาก “และพี่ยังเห็นควรให้ปล่อยตัวผู้ปลงพระชนม์พระราช ฟิไม่มีสิทธิ์”

“ข้ามีสิทธิ์ของคนเป็นแม่” เสียงของนางสงบ แม้ข่าวเรื่องไชการเดินจะกระทบกระเทือนความหวังของรอบบ้อย่างรุนแรงก็ตาม แต่นางไม่อาจคิดเรื่องนั้นได้ในตอนนี้

“ไม่มีสิทธิ์” เอ็ดมัวร์เอ่ยซ้ำ “เขาเป็นเชลยของรอบบ์ เชลยของ พระราชาของพี่ และรอบบ์สั่งให้ฆ่าดูแลเขาให้ปลอดภัย”

“เบรียนน์จะดูแลเขาให้ปลอดภัย นางสาวนกับดาบของนาง”

“ผู้หญิง คนนั้นนะหรือ”

“นางจะส่งเจมี้ไปถึงคิงส์แลนดิง และนำตัวอาร์ยากับซานซาลกลับมาหาเราอย่างปลอดภัย”

“เซอร์ซีจะไม่มีทางปล่อยทั้งสองมาหรอก”

“ไม่ใช่เซอร์ซี แต่เป็นที่เรียน เขาสาบานต่อหน้าคนทั้งราชสำนัก ผู้ปลงพระชนม์พระราชาก็สาบานเช่นกัน”

“คำพูดของเจมินะเชื่อถือไม่ได้ ส่วนภูตน้อยนั้น ผู้คนพูดกันว่าโดนขวานจามศีรษะระหว่างการรบ เขาจะตายก่อนที่จะเบรียนน์ของพี่จะไปถึงคิงส์-แลนด์ดังเสียอีก ถ้านางไปจนถึงได้นะนะ”

“ตายหรือ” ทวยเทพจะไร้เมตตาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ นางสู้อุตสาหะให้เจมิสาบานตั้งเป็นร้อยข้อ แต่คำสัญญาของน้องชายของเขาต่างหากที่นางฝากความหวังไว้

เอ็ดมัวร์มองไม่เห็นความทุกข์ตรมของนาง “เจมิเป็นความรับผิดชอบของข้า และข้าตั้งใจจะได้ตัวเขากลับมา ข้าส่งนกเรเวนไป...”

“ส่งเรเวนไปไหน ก็ตัว”

“สาม” เขาตอบ “เพื่อให้ข้อความไปถึงลอร์ดบอลตันแน่ๆ ไม่ว่าจะเส้นทางแม่น้ำหรือทางบก หนทางจาริเวอร์รันไปคิงส์แลนด์ดังอย่างไรก็ตาม ผ่านไปใกล้ฮาร์เรนฮอล”

“ฮาร์เรนฮอล” คำนั้นดูจะทำให้ห้องทั้งห้องมืดลง ความสะพรึงกลัวทำให้เสียงของนางเข้มข้นจนเธอเฝ้าว่า “เอ็ดมัวร์ รู้หรือเปล่าว่าเจ้าทำอะไรลงไป”

“ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ได้พูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพี่ ข้าเขียนไปว่าเจมิหลบหนีและเสนอเหรียญมังกรหนึ่งพันเหรียญแลกกับการจับตัวเขากลับมา”

ยิ่งเลวร้ายไปกันใหญ่! แคทลีนคิดอย่างสิ้นหวัง น้องชายข้านี้ไฉ่แก่น้ำตาเอ่อคลอนัยน์ตานางทั้งที่ไม่ต้องการ “ถ้านี่คือการหนี” นางเอ่ยเสียงเบา “และไม่ใช้การแลกเปลี่ยนตัวประกัน แล้วทำไมพวกเลนนิสเตอร์ถึงจะยอมคืนลูกสาวข้าให้เบรียนน์ล่ะ”

“เรื่องนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นหรอก ผู้ปลงพระชนม์พระเจ้าจะต้องกลับมาหาเรา ข้าจัดการให้มันเป็นอย่างนั้น”

“ทั้งหมดที่เจ้าจัดการก็คือข้าจะไม่มีทางได้เห็นหน้าลูกสาวอีก เบรียนน์อาจพาเจมิไปถึงคิงส์แลนด์ดังอย่างปลอดภัยก็ได้...ตราบเท่าที่ไม่มีใครตามล่าพวกเขา แต่ตอนนี้...” แคทลีนไม่อาจพูดต่อได้ “ขอข้าอยู่ตามลำพังเถาะ

เอ็ดมัวร์” นางไม่มีสิทธิ์สั่งเขา ที่นี้ในปราสาทแห่งนี้ซึ่งจะตกเป็นของเขาในไม่ช้า แต่กระนั้นน้ำเสียงของนางก็เด็ดขาด “ปล่อยข้าไว้กับท่านพ่อและความทุกข์ตรมของข้าเถอะ ข้าไม่มีอะไรจะพูดกับเจ้าแล้ว ไปเถอะ ไปซะ” ทั้งหมดที่นางอยากทำก็คือนอนลง หลับตาและหลับใหล และภาวนาไม่ให้ฝนใดกรายกล้ำ

อาร์ยา

ท้องฟ้า เป็นสีดำทึบเหมือนกำแพงของฮาร์เรนฮอลล์ที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และฝนที่ตกพรำๆ ไม่หยุดก็ช่วยอำพรางเสียงกับม้าและไหลอาบไปหน้าของพวกเข

พวกเธอขี่ม้าขึ้นเหนือ โกลจากทะเลสาบ ไปตามทางที่มีรอยเกวียนซึ่งตัดผ่านไร่นาที่ถูกทำลายและเข้าสู่พงไพรกับลำธาร อาร์ยาขี่ม้า กระตุ้นม้าที่ขโมยมาให้วิ่งตะบึงอย่างรวดเร็วจนเข้าสู่ดงไม้ พายร้อนกับเกนดรีพยายามขี่ตามอย่างเต็มที่ หมาป่าหอนอยู่ไกลๆ และเธอก็ได้ยินเสียงหายใจหนักๆ ของพายร้อน ไม่มีใครพูดอะไร อาร์ยาเหลียวหลังมองเป็นระยะเพื่อดูว่าเด็กหนุ่มทั้งสองไม่ทิ้งระยะห่างเกินไปและดูว่ามีใครตามมาหรือไม่

พวกนั้นจะตามมา เธอรู้ เธอขโมยม้าสามตัวจากคอกกับแผนที่และกริชมาจากห้องรับแสงอาทิตย์ของรูส บอลตัน ทั้งยังฆ่ายามเฝ้าประตูหลัง โดยปาดคอเขาขณะที่เขาคุกเข่าเก็บเหรียญเหล็กเก่าสีที่เจเนน ฮาการ์ มอบให้เธอ จะมีคนพบเขานอนตายจมกองเลือด จากนั้นจะมีเสียงอะอะโวยวาย พวกเขาจะปลุกลอร์ดบอลตันและค้นทั่วฮาร์เรนฮอลล์ตั้งแต่ช่องเชิงเทียนจนถึงห้องใต้ดิน และเมื่อค้น พวกนั้นจะรู้ว่าแผนที่กับกริชหายไป พร้อมกับดาบสองสามเล่มในคลังอาวุธ ขนมปังและเนยแข็งจากครัว รวมทั้งเด็กทำขนมปังช่างตีเหล็กฝึกหัด และคนรินเหล้าชื่อแนน...หรือวีเซล หรืออาร์รี แล้วแต่ว่าถามใคร

ลอร์ดแห่งเดรดฟอร์ดจะไม่ตามล่าพวกเธอด้วยตัวเองหรอก รูส

บอลตัน จะนอนอยู่บนเตียง มีปลิงเกาะเนื้อแผลๆไปทั่ว คอยออกคำสั่งด้วยเสียงกระซิบแผ่วเบา คนของเขา วอลตัน อาจเป็นผู้นำการล่า คนที่พวกมันให้สัญญาว่าแข่งเหล็กจากเกราะที่เขามักใส่ปิดขยาวยๆคู่ นั้น หรือบางทีอาจเป็น วาร์โก โฮต น้ำลายแตกฟองกับพวกนักดาบรับจ้างของเขาที่เรียกตัวเองว่า สหายผู้กล้า คนอื่นๆเรียกพวกนั้นว่ามัมเมอร์บ้าเลือด (แม้จะไม่เคยเรียกต่อหน้าก็ตาม) และบางครั้งก็เรียกว่ามนุษย์เท้าเพราะลอร์ดวาร์โกชอบตัดมือเท้าของคนที่เขาไม่สปรามณ์

ถ้าพวกมันจับตัวเราได้ เขาจะตัดมือตัดเท้าเรา อาร์ยาคิด จากนั้น รูล บอลตัน จะถลกหนังเรา เธอยังคงสวมชุดเด็กรับใช้ที่ปักตราประจำตระกูลของบอลตันไว้เหนือหัวใจตรงหน้าอก บุรุษถูกถลกหนังแห่งเดรดฟอร์ด

ทุกครั้งที่เหลียวหลังไป เธอก็งคาดหวังจะเห็นเปลวไฟจากคอบเพลิงกรูออกมาจากประตูฮาร์เรนฮอลที่เห็นอยู่ลิบๆ หรือวิ่งไปตามยอดของกำแพงสูงใหญ่ แต่ไม่มีอะไรเลย ฮาร์เรนฮอลยังคงหลับใหล จนกลืนหายไปในความมืดและถูกหมูไม้บดบัง

เมื่อพวกเธอข้ามลำธารสายแรกแล้ว อาร์ยาก็ชักม้าลงข้างทางและออกจากถนน ลัดเลาะตามลำน้ำที่ไหลคดเคี้ยวไปราวหนึ่งในสี่ไมล์ก่อนจะตะกายกลับขึ้นตลิ่งหินในที่ที่สุด ถ้าฝ่ายผู้ล่าพาสุนัขมาด้วย เธอก็หวังว่านี่อาจทำให้พวกมันตามกลิ่นไม่เจอ พวกเธออยู่บนถนนต่อไปไม่ได้ มีความตายบนถนน เธอบอกตัวเอง ความตายอยู่บนถนนทุกสาย

เกนดริกับพายร้อนไม่สงสัยเส้นทางที่เธอเลือก เพราะถึงจะอย่างไรเธอก็มีแผนที่ และพายร้อนก็ดูจะกลัวเธอเกือบจะเท่ากับกลัวคนพวกนั้นที่อาจตามล่าพวกเธอ เธอเห็นยามคนนั้นที่เธอฆ่า ให้เขากลับช้าไว้ดีกว่า เธอบอกตัวเอง ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาจะทำตามที่ข้าบอก แทนที่จะทำอะไรโง่ๆ

เธอรู้ว่าตนเองควรจะกลัวมากกว่านี้ เธออายุเพียงสิบขวบ เป็นเด็กหญิงผอมแห้งขี้อายโม้มงหน้าเข้าสู่ผืนป่ามืดครึ้มข้างหน้าและถูกคนที่ยินดีจะตัดเท้าเธอไล่ล่า แต่เธอกลับรู้สึกจิตใจสงบกว่าตอนอยู่ในฮาร์เรนฮอล ฟนชะล้างเลือดของทหารยามคนนั้นออกจากรู้นี้ เธอสะพายดาบไว้ข้างหลัง พวกหมาป่าเดินด้อมๆมองๆอยู่ในความมืดเหมือนเงาสีเทาประเปรี้ยว และอาร์ยา

สตาร์ด ก็หากลัวไม่ *ความกลัวบาดลึกกว่าดาบ* เธอกระซิบเบาๆ ถ้อยคำที่ ซิริโอ ฟอเรล สอนเธอ และคำพูดของเจเคนด้วย *วาลาร์มอร์กุลิส*

ฝนตกๆ หยุดๆ หลายครั้ง แต่พวกเธอมีผ้าคลุมไหล่อย่างดีที่กันน้ำได้ อารยานำขบวนเคลื่อนไปช้าๆ แต่สม่ำเสมอ ถึงอย่างไรได้ต้นไม้ก็มืดเกินกว่า จะชี้เร็วกว่านี้ได้อยู่แล้ว เด็กหนุ่มทั้งสองไม่มีใครขี่ม้าเก่ง ไม่เก่งกันทั้งคู่ และ พื้นดินอ่อนนุ่มก็อันตรายจากรากไม้ที่ฝังคาอยู่และก้อนหินที่ซ่อนจม พวกเธอ ข้ามถนนอีกสาย รอยเกวียนลึกบนถนนมีน้ำฝนขังเต็ม แต่อารยาเลี้ยงถนน สายนั้น เธอพาพวกเขาขึ้นลงเนิน ฝ่าพุ่มไม้มีหนามและพุ่มไม้เตี้ยๆ ที่ขึ้น พันกันรกร้างไปตามกันคูดแคบๆ ซึ่งกิ่งไม้ที่หนกอึ้งด้วยใบเปียกๆ ปาดหน้า พวกเธอขณะผ่านไป

นางม้าของเจนดรีเสียหลักในพื้นที่โคลนครั้งหนึ่ง ขาหลังของมัทรดลง อย่างแรงจนเจนดรีไถลหลุดจากอาน แต่ทั้งม้าทั้งคนไม่ได้รับบาดเจ็บ และ เจนดรีก็ทำสีหน้าตึงตังแบบเดิมก่อนจะกระโจนขึ้นม้าอีกครั้ง ไม่นานหลังจาก นั้น พวกเธอก็เจอหมาป่าสามตัวกำลังกินซากกวาง เมื่อม้าของพายร้อนได้ กลืนหมาป่า มันตกใจและออกวิ่งเตลิด หมาป่าสองตัวหนีไปเช่นกัน แต่ตัวที่ สามเงยหน้าขึ้นและแยกเขี้ยว เตรียมปกป้องอาหารที่มันล่าได้ “ถอย” อารยา บอกเจนดรี “ช้าๆ มันจะได้ไม่ตกใจ” พวกเธอขยับม้าออกห่างช้าๆ จนไม่เห็น หมาป่ากับอาหารของมันอีก เมื่อนั้นอารยาจึงขยับจะออกมาตามหาพายร้อน ผู้ซึ่งกำลังห้อยต่องแต่งอยู่ข้างอานเนื่องจากเขาคบม้าชนต้นไม้

จากนั้นพวกเธอก็ผ่านหมู่บ้านถูกเผาแห่งหนึ่ง ค่อยๆ ขยับไปช้าๆ ระหว่างซากบ้านสีด้าเป็นตอตะโกและผ่านโครงกระดูกคนตายราวสิบสองคน ห้อยอยู่บนต้นแอปเปิลเป็นแถว เมื่อพายร้อนเห็นศพเหล่านั้นเขาก็เริ่มสวด ภาวนา เสียงกระซิบอ่อยๆ ขอความเมตตาจากเทพมารดาเข้าไปเข้ามา อารยา เงยหน้าขึ้นมองศพไร้เนื้อหนังเหล่านั้นในเสื้อผ้าเปียกโชกน่าเบื่อ และกล่าว คำภาวนาของตัวเอง *เซอร์เกรกอร์* เธอเอ่ย *ดันเซ็น, พอลลิเวอร์, ราฟฟี ผู้แสนดี, จอมจิ้งจอกกับสุนัขล่าเนื้อ, เซอร์อีลิน, เซอร์เมอร์ริน, พระราชาจอฟฟรี, ราชีนีเซอร์ซี* เธอจบคำภาวนาด้วย *วาลาร์มอร์กุลิส* แต่ะหริญญของจาเคน ที่เก็บไว้ใต้เข็มขัด จากนั้นก็เอื้อมมือเด็ดผลแอปเปิลที่อยู่ท่ามกลางคนตาย

ขณะที่น้ำลodziไป มันและและสูกเกินไป แต่เธอก็กินเข้าไปทั้งนอนและอื่นๆ
เช้าวันนั้นไม่มีตะวันขึ้น ฟารอบตัวพวกเธอค่อยๆสว่างขึ้นช้าๆ แต่
พวกเธอไม่เห็นดวงอาทิตย์ สีดำกลายเป็นสีเทา จากนั้นสีอื่นต่างๆก็คืบคลาน
อย่างช้าดอายกลับคืนสู่ผืนโลก หมูสนทธารแต่งตัวด้วยสีเขียวเข้ม ดันยาสูบ
สีน้ำตาลอมแดงและสีทองจางๆเริ่มกลายเป็นสีน้ำตาลแล้ว พวกเธอหยุดนาน
พอให้น้ำม้าและกินอาหารเช้าเย็นๆอย่างรวดเร็ว ฉีกขนมปังก้อนใหญ่ที่
พายร้อนขโมยจากในครัวและส่งเนยแข็งแข็งๆสีเหลืองหนึ่งก้อนต่อๆกัน

“เจ้ารู้หรือเปล่าว่าเรากำลังไปไหน” เกนดรีถามเธอ

“ขึ้นเหนือ” อาร์ยาตอบ

พายร้อนมองไปรอบๆอย่างไม่แน่ใจ “ทางไหนทางเหนือ”

เธอใช้เนยแข็งชี้ “ทางนั้น”

“ไม่มีดวงอาทิตย์สักหน่อย เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“จากมอสส์ไง เห็นไหมว่ามันขึ้นอยู่แค่ฝั่งเดียวของต้นไม้เป็นส่วนใหญ
นั่นคือทางใต้”

“เราจะขึ้นเหนือไปทำไม” เกนดรีอยากรู้

“แม่น้ำสามง่าม” อาร์ยาคลี่แผนที่ที่ขโมยมาให้พวกเขาดู “เห็นไหม
พอไปถึงสามง่าม ทั้งหมดที่เราต้องทำก็แค่เดินทวนน้ำไปจนถึงริเวอร์รัน ตรงนี้”
นิ้วของเธอลากไปตามเส้นทาง “มันไกล แต่เราจะไม่หลงตราบใดที่เดินเลียบ
แม่น้ำไว้”

พายร้อนกะพริบตาปริบๆไล่แผนที่ “ริเวอร์รันคืออันไหน”

ริเวอร์รันวาดเป็นรูปหอคอยของปราสาท ตั้งอยู่ระหว่างเส้นสีฟ้าของ
แม่น้ำสองสาย หินคะมำกับง่ามแดง “นั่นไง” เธอตะมุ “มันอ่านว่า ริเวอร์รัน”

“เจ้าอ่านหนังสือออกหรือ” เขาถามอย่างแปลกใจ ราวกับเธอพูดว่าเธอ
เดินบนน้ำได้

เธอพยักหน้า “เราจะปลอดภัยเมื่อไปถึงริเวอร์รัน”

“จั้นหรือ ทำไมล่ะ”

เพราะริเวอร์รันคือปราสาทของท่านตาข้า และรอบรั้วที่ชายข้าก็จะอยู่
ที่นั่น เธออยากพูดออกไป แต่กัตรีมฝีปากและม้วนแผนที่เก็บ “เราจะ

ปลอดภัยก็แล้วกัน แต่ต้องไปให้ถึงที่นั่นเท่านั้น” เธอเป็นคนแรกที่กลับขึ้นหลังม้า การปิดบังความจริงจากพายร้อนทำให้เธอรู้สึกไม่ดี แต่เธอไม่ไว้ใจที่จะให้เขารู้ความลับของเธอ เกนดรีรู้ แต่นั่นไม่เหมือนกัน เกนดรีมีความลับของเขาเอง ถึงแม้เขาจะไม่รู้ว่ามันคืออะไรก็ตาม

วันนั้นอาร์ยาเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น บังคับให้ม้าวิ่งเหยาะนานเท่าที่กล้า และบางครั้งก็กระตุ้นให้มันวิ่งควบทะยานเมื่อเห็นทุ่งโล่งอยู่ข้างหน้า แต่เรื่องนั้นเกิดไม่บ่อยนัก เมื่อเดินทางไปเรื่อย ๆ ภูมิประเทศก็เริ่มเป็นเนินมากขึ้น เนินเขาไม่สูงหรือชันเป็นพิเศษ แต่ดูยาวไกลไม่สิ้นสุด และไม่ช้าพวกเธอก็เริ่มเบื่อการปีนขึ้นเนินหนึ่งและปีนลงอีกเนินหนึ่ง และเดินไปตามภูมิประเทศที่ปรากฏลุยห้วยและฝ่าเขวงตของหุบเขาที่เป็นป่าโปร่งซึ่งเรือนยอดของต้นไม้เป็นพุ่มหนาเหนือศีรษะ

บางครั้งบางครั้งเธอจะส่งพายร้อนกับเกนดรีล่วงหน้าไปก่อนระหว่างที่ตัวเองย้อนกลับทางเดิมเพื่อพยายามทำให้เส้นทางลับสน และคอยฟังสัญญาณแรกของการไล่ล่า *ช้าเกินไป* เธอคิดพลางขบริมฝีปาก เราเดินทางช้าเกินไป พวกมันจะจับเราได้แน่ ครั้งหนึ่งจากยอดสันเขา เธอเห็นเงาตะคุ่มสีเข้ม ๆ กำลังข้ามลำธารในหุบเขาข้างหลัง และชั่วครู่ก็อดใจเธอกลัวว่าจะเป็นพลม้าของรูส บอลตัน ที่ตามล่ามา แต่เมื่อมองอีกครั้งก็พบว่ามันเป็นเพียงฝูงหมาป่าเท่านั้น เธอป้อนปากและส่งเสียงหอนเรียกมัน “*อาฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้ฮู้*” เมื่อสุนัขตัวใหญ่ที่สุดเงยหน้าและหอนรับ เสียงนั้นทำให้อร์ยาตัวสั่น

พอเที่ยงวัน พายร้อนก็เริ่มอุทธรณ์ เขาบอกว่าปวดกันและอานก็เสียดสีขาของเขา นอกจากนั้นเขายังอยากนอนด้วย “ข้าเหนื่อยจนแทบตกจากหลังมาแล้ว”

อาร์ยามองเกนดรี “ถ้าเขาตกม้า เจ้าว่าใครจะเจอตัวเขาก่อน หมาป่าหรือพวกมัมเมอร์”

“หมาป่า” เกนดรีตอบ “จุมูกพวกมันดีกว่า”

พายร้อนอ้าปากแล้วก็หุบ เขาไม่ตกม้า ฝนเริ่มตกไม่นานหลังจากนั้น พวกเธอยังคงไม่ได้เห็นดวงอาทิตย์สักแวบ อากาศเริ่มเย็นลงและหมอกสีขาวจาง ๆ ก็ลอยไประหว่างหมู่ต้นไม้สนและพัดผ่านทุ่งโล่งที่ถูกเผา

เคนดรีเองก็กำลังรู้สึกแย่พอๆ กับพายร้อน ถึงเขาจะหัวดื้อเกินกว่าจะบันทึกตาม เขาตั้งใจจะอยู่บนาน สี่หน้ามุ้งมันตั้งใจปรากฏได้ผมยุ่งสีดำแต่อาร์ยาบอกได้ว่าเขาน้ำไม่เก่ง *ข้าควรจะได้* เธอคิด ตัวเธอเองที่น้ำตั้งแต่จำความได้ ซึ่งลูกม้าตอนยังเล็ก จากนั้นก็มา แต่เคนดรีกับพายร้อนเป็นคนเมือง และคนทั่วไปในเมืองจะเดิน ยอรินให้พวกเธอขี่สัตว์พาหนะตอนพาออกจากคิงส์แลนดิง แต่การขี่ลาตามหลังเกรียนย้ายไปบนราชมรรคาเป็นเรื่องหนึ่ง การบังคับม้าล่ำสัตว์ผ่านปารกซันและทุ่งหญ้ามอดไหม้นั้นเป็นอีกเรื่อง

อาร์ยาว่าเธอจะใช้เวลาได้ดีกว่านี้มากถ้าขี่ม้าไปตามลำพัง แต่เธอไม่อาจทิ้งพวกเขาได้ พวกเขาเป็นคณะของเธอ เพื่อนของเธอ เพื่อนที่มีชีวิตกลุ่มเดียวที่ยังเหลือ และถ้าไม่ใช่เพราะเธอ พวกเขา ก็จะยังคงปลอดภัยอยู่ในฮาร์เรนฮอลล์ เคนดรีทำงานเหนือท่อมตัวในโรงตีเหล็ก ส่วนพายร้อนในครัว ถ้าพวกมันเมอร์จับเราได้อันจะบอกพวกมันว่าข้าเป็นลูกสาวของเน็ต สตาร์คเป็นน้องสาวของพระราชาแห่งแดนเหนือ ข้าจะสั่งให้พวกมันพาข้าไปส่งพี่ชายของข้า และห้ามทำอันตรายพายร้อนกับเคนดรี แต่พวกมันอาจไม่เชื่อเธอ และถึงจะเชื่อ...ลอร์ดบอลตันเป็นลอร์ดผู้เชิญธงของพี่ชายเธอก็จริง แต่เธอก็กลัวเขาอยู่ดี ข้าจะไม่ให้พวกมันจับเราได้อันเธอสาบานเงิบๆ เอ้อมมือข้ามไหล่ไปแตะด้ามดาบที่เคนดรีขโมยมาให้เธอ ข้าจะไม่ยอม

บ่ายแก่ๆวันนั้น พวกเธอออกจากคิงส์มาอยู่บนตลิ่งแม่น้ำสายหนึ่ง พายร้อนโห่ร้องด้วยความดีใจ “แม่น้ำสามง่าม! ตอนนี้ทั้งหมดที่เราต้องทำก็คือเดินทางทวนน้ำ เหมือนที่เจ้าว่า เราเกือบถึงแล้ว!”

อาร์ยาขบริมฝีปาก “ข้าไม่คิดว่านี่คือสามง่ามนะ” แม่น้ำนั้นเอ่อตันจากน้ำฝน แต่กระนั้นมันก็กว้างไม่เกินสามสิบฟุต เธอจำได้ว่าแม่น้ำสามง่ามกว้างกว่านี้มาก “มันแคบเกินกว่าจะเป็นสามง่าม” เธอบอกพวกเขา “และเรายังมาไม่ไกลพอ”

“เรามาไกลพอแล้ว” พายร้อนยืนยันกราน “เราขี่ม้ามาทั้งวัน และแทบไม่ได้พักเลย เราต้องมาไกลมากๆ”

“ดูแผนที่นั้นอีกครั้งเถอะ” เคนดรีว่า

อาร์ยาลงจากม้า หยิบแผนที่ออกมาทาง ฝนตกใส่หนังแกะและไหล่กลิ้ง

เป็นสายเล็กๆ “เราน่าจะอยู่แถวนี้แหละ ข้าว่า” เธอบอกพลางชี้ ขณะที่เด็กหนุ่มทั้งสองมองข้ามไหล่เธอ

“แต่” พายร้อนพูด “มันแทบไม่มีทางเลยนะ ดูลิ ฮาร์เรนฮอลอยู่ตรงนั้น ใกล้ๆ นิวเจ้า เจ้าเกือบจะแตะมันแล้ว แล้วเราก็จี่มามาทั้งวัน!”

“ยังอีกหลายต่อหลายไมล์กว่าจะถึงสามง่าม” เธอออก “เราจะยังไปไม่ถึงที่นั่นอีกหลายวัน นี่ต้องเป็นแม่น้ำสายอื่น หนึ่งในพวกนี้ไง ดูลิ” เธอให้เขาดูเส้นสีฟ้าบางๆ เส้นอื่นที่ค่อนข้างหนาที่เขียนไว้ แต่ละเส้นมีตัวอักษรสวยงามเขียนชื่อไว้ข้างใต้ “แดร์รี, แอปเปิลเขียว, เมเดน...นี่ สายนี้ไง วิลโลว์น้อย อาจเป็นสายนี้ก็ได้”

พายร้อนเงยหน้าจากเส้นในแผนที่และมองแม่น้ำ “มันดูไม่เล็กเท่าไรสำหรับข้า”

เกนดรีขมวดคิ้วเช่นกัน “แม่น้ำที่เจ้าชี้มันไหลลงสู่อีกเส้นด้วยนะ ดูลิ”

“วิลโลว์ใหญ่” เธออ่าน

“งั้นก็วิลโลว์ใหญ่นั่นแหละ ดูลิ วิลโลว์ใหญ่ไหลลงสู่แม่น้ำสามง่าม เพราะฉะนั้นเราอาจเดินตามแม่น้ำสายหนึ่งไปถึงอีกสายหนึ่งได้ แต่เราต้องเดินตามน้ำนะ ไม่ใช่ทวนน้ำ ถ้าเพียงแต่แม่น้ำสายนี้ไม่ใช่วิลโลว์น้อย ถ้ามันคือแม่น้ำอีกสายตรงนี้...”

“ฮาร์ระลอกล่าง” อาร์ยาอ่าน

“ดูลิ มันไหลวนกลับไปลงทะเลสาบ กลับไปฮาร์เรนฮอลแน่ะ” เขาลากนิ้วไปตามเส้น

พายร้อนตาโต “ไม่ล่ะ! พวกมันจะฆ่าเราแน่”

“เราต้องรู้ให้ได้ว่านี่คือแม่น้ำอะไร” เกนดรีประกาศด้วยน้ำเสียงตื้อตึง “เราต้องรู้”

“แต่เราไม่รู้” แผนที่อาจมีชื่อเขียนกำกับข้างเส้นสีฟ้า แต่ไม่มีใครเขียนชื่อไว้ริมฝั่งแม่น้ำ “เราจะไม่เดินทวนน้ำ หรือตามน้ำ” เธอตัดสินใจพลางม้วนแผนที่ “เราจะข้ามมันไปและมุ่งหน้าขึ้นเหนือต่อไปอย่างที่เรากำลังทำ”

“ม้าวายน้ำได้ไหม” พายร้อนถาม “มันดูลึกนะ อาร์รี แล้วจะทำยังไงถ้ามีงู”

“เจ้าแน่ใจหรือว่าเรากำลังมุ่งหน้าขึ้นเหนือ” เกนดรีถาม “เนินเขาพวกนี้...ถ้าเรากลับไป...”

“มอสส์บนต้นไม้...”

เขาชี้ไปยังต้นไม้ใกล้ๆ “ต้นไม้ต้นนั้นมีมอสส์สามด้าน ส่วนอีกด้านไม่มีมอสส์เลย เราอาจหลงทางก็ได้ ชี้อ้าวเป็นวงกลม”

“อาจเป็นได้” อาร์ยาว่า “แต่ข้าจะข้ามแม่น้ำนี้ไปไม่ว่ายังไงก็ตาม เจ้าจะไปด้วยหรือจะอยู่ที่นั่นก็ตามใจ” เธอปีนกลับขึ้นม้า ไม่สนใจคนทั้งสอง ถ้าพวกเขาไม่ยอมตามมา ก็เชิญหริเวอร์รันเอาเองเถอะ แม้จะเป็นไปได้มากกว่าว่าพวกมัมเมอร์จะเจอตัวพวกเขา

เธอต้องขี่ม้าไปอีกครึ่งไมล์ตามริมฝั่งแม่น้ำกว่าจะพบจุดที่ดูปลอดภัยพอจะข้ามได้ในที่สุด และถึงกระนั้น นางม้าของเธอก็ยังไม่เต็มใจจะลงน้ำ แม่น้ำสายนั้น ไม่ว่ามันจะช้ำอะไรก็ตาม เป็นสีน้ำตาลและไหลเชี่ยว และส่วนที่ลึกตรงกลางก็ตะเท่ท้องม้า น้ำไหลเข้าร่องเท้าบูตของเธอ แต่เธอก็กดส้นเท้าทั้งสองไว้แน่นต่อไปและปีนลงที่ปากตรงข้าม จากด้านหลัง เธอได้ยินเสียงน้ำกระเพื่อมและเสียงม้าร้องตื่นๆ ตกลงพวกเขาตามข้ามา ดี เธอหันกลับไปมองเด็กหนุ่มทั้งสองที่พยายามข้ามแม่น้ำและโผล่ขึ้นมาตัวเปียกซ่างๆ “นี่ไม่ใช่แม่น้ำสามง่าม” เธอบอกพวกเขา “ไม่ใช่หรอก”

แม่น้ำสายต่อไปตื้นกว่าและข้ามง่ายกว่า สายนี้ก็ไม่ใช่ม้าสามง่ามเช่นกัน และไม่มีใครเถียงเธออีกเมื่อเธอบอกว่าจะข้ามมัน

ฟ้าพลบแล้วเมื่อพวกเขาหยุดพักม้าอีกครั้งและแบ่งขนมปังกับเนยแข็งกินกันอีกมื้อ “ข้าหนาวและเปียกไปหมด” พายร้อนบ่น “ตอนนี้เราพ้นฮาร์เรนฮอลมาไกลแล้วแน่ๆ เราน่าจะจุดไฟ...”

“ไม่ได้!” อาร์ยากับเกนดรีพูดขึ้นพร้อมกัน พายร้อนผงะเล็กน้อย อาร์ยาชำเลื่องมองเกนดรี เขาพูดพร้อมข้า เหมือนจอนทำตอนอยู่ในเทอร์เฟล เธอคิดถึงจอน สโนว์ ที่สุดในบรรดาพี่น้องผู้ชายทั้งหมด

“อย่างน้อยเรานอนสักหน่อยได้มั้ย” พายร้อนถาม “ข้าเหนื่อยเหลือเกิน อาร์ริ แล้วก็ปวดกันไปหมด ข้าคิดว่าข้าเป็นตุ่มพุพองนะ”

“เจ้าจะเป็นมากกว่านั้นถ้าถูกจับได้” เธอออก “เราต้องไปต่อ เราต้องไป”

“แต่นี้มันจวนจะมืดแล้วนะ แล้วเจ้าก็มองไม่เห็นแม้แต่ดวงจันทร์ด้วยซ้ำ”

“กลับขึ้นม้า”

พวกเธอเดินลากขาไปช้าๆ ขณะที่แสงรอบตัวมืดลง อาร์ยาเองก็เหนื่อยแทบหมดแรงเช่นกัน เธออยากนอนพอกๆ กับพายร้อน แต่พวกเธอไม่กล้านอน ถ้าขึ้นหลัง พวกเธออาจลืมหันมาพบวาร์โก โสโต ยืนค้ำร่างอยู่กับเช็กเวลคนที่สี่และเออร์สวิกคนที่สี่และรอร์จและจอมก๊ัดและบาทหลวงอูตต์และปีศาจร้ายอื่นๆ ในกลุ่มของเขา

แต่กระนั้น หลังจากผ่านไปสักพัก การเหาะอย่างของม้าก็ซบถล่อมเหมือนจิ้งหะไกวของเปล และอาร์ยาก็รู้สึกหงุดหงิด เธอปล่อยให้มันหลับลง แค่อึดใจเดียวเท่านั้น จากนั้นก็กะพริบลิ้มอีกครั้ง ข้าหลับไม่ได้ เธอแผดเสียงบอกตัวเองเงียบๆ หลับไม่ได้ หลับไม่ได้ เธอขยี้ตาอย่างแรงเพื่อไม่ให้หลับ กำบังเหียนแน่นและกระตุ้นม้าให้วิ่งเหาะๆ แต่ทั้งเธอและม้าไม่อาจรักษางังหะการวิ่งไว้ได้ และผ่านไปเพียงครู่เดียว ม้าก็กลับมาเหาะอีกครั้ง และเดินต่อไปอีกครู่หนึ่งจนกระทั่งตาทั้งคู่ของเธอบิดอีกครั้ง ครั่งนี้มันลืมนึก

เมื่อเธอลืมหัน เธอพบว่าม้าหยุดเดินและกำลังเล็มหญ้าขณะที่เคนดรีเขย่าแขนเธอ “เจ้าหลับไปเนอะ” เขาบอก

“ข้าแค่พักสายตานะ”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็พักสายตานานทีเดียวละ ม้าของเจ้าเดินเป็นวงกลม แต่กว่าข้าจะรู้ว่าเจ้าหลับก็ตอนที่มันหยุดเดิน พายร้อนก็แย่มากๆ กัน ข้าขี่มาชนกิ่งไม้จนตกลงมา เจ้าน่าจะไต่ยีนเขาร้องนะ ถึงขนาดนั้นเจ้ายังไม่ตื่นเลย เจ้าต้องหยุดและนอนแล้วละ”

“ข้าไปต่อได้ตราบดีที่เจ้าไปได้” เธอหา

“โกหก” เขาพูด “เจ้าจะไปต่อก็ได้ถ้าอยากเป็นคนโง่ แต่ข้าจะหยุดละ ข้าจะเฝ้ายามกะแรก เจ้านอนเถอะ”

“แล้วพายร้อนล่ะ”

เคนดรีชี้ พายร้อนนอนอยู่บนพื้นแล้ว ขดตัวห่มผ้าคลุมไหล่อยู่บน

เตียงใบไม้เปียกและส่งเสียงกรนเบาๆ เขากำเนยแข็งชิ้นใหญ่ไว้ในมือข้างหนึ่ง แต่ดูเหมือนเขาจะผล็อยหลับไปขณะที่กำลังกิน

เตียงใบไม้เปล่าประโยชน์ อาร์ยาตระหนัก เกนดรีพูดถูก พวกมัมเมอร์ก็ต้องนอนเหมือนกัน เธอบอกตัวเอง หวังว่านั่นจะเป็นความจริง เธอเห็นอยจนแม้แต่จะลงจากอานก็แทบไม่ไหว แต่เธอไม่ลืมผูกขาม้าเข้าด้วยกันเพื่อกันหนีก่อนจะหาที่นอนใต้ต้นบีช พื้นนั้นแข็งและเปียก เธอนึกสงสัยว่าอีกนานแค่ไหนกว่าเธอจะได้นอนเตียงอีกครั้ง ได้กินอาหารร้อนๆ และมีกองไฟให้ความอบอุ่น สิ่งสุดท้ายที่เธอทำก่อนหลับตาคือดึงดาบออกจากฝักและวางข้างตัว “เซอร์เกรกอร์” เธอกระซิบพลางหา “ดันเซ็น พอลลีเวอร์ ราฟฟ์ผู้แสนดี จอมจ๊กจี้และ...จอมจ๊กจี้...สุนัขล่าเนื้อ...”

ความฝันของเธอเป็นสีแดงและป่าเถื่อน มีมัมเมอร์อยู่ในนั้น อย่างน้อยสี่คน ชาวลิสฟิวชาวซีต มือขวานผิวดำผู้โหดเหี้ยมจากอิบ เจ้าแห่งม้าชาวดอธรากีหน้าบากชื่ออิกโกและชาวดอร์นที่เธอไม่เคยรู้จัก พวกเขาเข้ามาคนแล้วคนเล่า ขี่ม้าฝ่าฝนในชุดเกราะขึ้นสนิมและหนังเปียกๆ ดาบและขวานกระทบอานดังเค็ง พวกเขาคิดว่ากำลังไล่ล่าเธอ เธอรู้ด้วยความแน่ใจอย่างประหลาดของความฝัน แต่พวกเขาคิดผิดแล้ว เธอกำลังไล่ล่าพวกเขาต่างหาก

ในฝันเธอไม่ใช่เด็กหญิงเล็กๆ เธอเป็นหมาป่า ตัวใหญ่และทรงพลัง และเมื่อเธอปรากฏตัวจากใต้ต้นไม้เบื้องหน้าพวกเขาและแยกเขี้ยวส่งเสียงคำรามต่ำๆ เธอก็ได้ลิ้มความกลัวจากทั้งม้าและคน ม้าของชาวลิสซุซาหน้าขึ้นและร้องด้วยความตระหนก คนอื่นๆ ตะโกนใส่กันด้วยภาษามนุษย์ แต่ก่อนที่พวกเขาจะทำอะไร หมาป่าตัวอื่นๆ ก็มา วิ่งมาจากความมืดและสายฝนเป็นฝูงใหญ่ ผอมโซ เปียกโชก และเงียบบั่น

การต่อสู้ในฝันนั้นแสนนองเลือด ผู้ชายชนดกล้มลงขณะปลดขวาน ชายผิวดำตายขณะพาดลูกธนู และชายตัวซีดจากลิสฟายามกระโจนหนี ฟันของเธอล้มเขา พลิกร่างเขาหมุนไปมา ฟันเข้าหาเขาจากทุกด้าน กัดขาม้าและฉีกคอคนขี่เมื่อตกถึงพื้น

มีเพียงชายที่มีกระดิ่งบนเรือนผมที่ยืนหยัดอยู่ได้ ม้าของเขาเตะหัว ฟันของเธอดูตัวหนึ่งและเขาฟันอีกตัวจนเกือบขาดครึ่งด้วยดาบโค้งสีเงิน

ขณะที่ผมของเขาส่งเสียงกริ้งกริ้งเบาๆ

เธอบันดาลโทษและกระโจนขึ้นหลังเขา ทำให้เขาตกจากอานหัวฟาดพื้น ขากรรไกรของเธอจับแขนของเขาไว้ขณะที่ทั้งคู่ล้มลง พื้นของเธอจมทะลุหนัง และผ้าขนสัตว์และเนื้อนุ่มๆ เมื่อทั้งสองแตะพื้น เธอก็สะบัดหัวอย่างรุนแรง และฉีกแขนของเขาหลุดจากหัวไหล่ ด้วยความปีติ เธอสะบัดมันไปมาในปาก หยดสีแดงฉ่ำๆ กระจายท่ามกลางสายฝนสีดำอันเย็นเยือก